

လောင်းမြိုင်ကလေး

၀ မြို့ ရ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ အိ

ကြိမ်ခါး

ကျားနတ်ရှင်မနှင့်
ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်

ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော-

- အခန်း(၁) တောနက်ထဲမှ အန္တရာယ်နှင့် ကယ်တင်ရှင်
- အခန်း(၂) နင်းကျားသစ်လား လူခြေရာလား
- အခန်း(၃) ထောင်ချောက်အတွင်းမှ ထူးဆန်းသော
မိန်းကလေး
- အခန်း(၄) တောနက်ထဲမှ လျှို့ဝှက် ကယ်တင်ရှင်
- အခန်း(၅) မရုဏဂူသို့ ရောက်ကြခြင်း
- အခန်း(၆) မရုဏဂူအတွင်းမှ ပရုဇလာကသားများ
- အခန်း(၇) စရတသံဟိတာကျမ်းနှင့် လျှို့ဝှက်မျက်များ
- အခန်း(၈) ထူးဆန်းသော ဧည့်သည်များ
- အခန်း(၉) လျှို့ဝှက်သောရွာသို့ ရောက်ကြခြင်း
- အခန်း(၁၀) ကျားပါးစပ်ဂူမှ ကျားနတ်ရှင်မ
- အခန်း(၁၁) တောနက်ထဲမှ အသက်လှပွဲ
- အခန်း(၁၂) ကျားဖြူတောင်မှ လျှို့ဝှက် ခနဲသူများ
- အခန်း(၁၃) ကျားနတ်သခင်မနှင့် တွေ့ရခြင်း
- အခန်း(၁၄) နင်းပွင့်မြို့နှင့် မြန်တွေ့ရခြင်း
- အခန်း(၁၅) ကျားနတ်ရှင်မနှင့် အနွယ်တော်များ
- အခန်း(၁၆) ပုဂံတစ်ထည် (သို့မဟုတ်) ဒေသမင်း
လက်ထောင်
- အခန်း(၁၇) သီဂီရအလှနှင့် သီဂီရညှာ
- အခန်း(၁၈) နင်းတောင်တန်းမှ လွမ်းစိတ်ဝေ

အခန်း(၁)

တော့ကံထဲမှ အန္တရာယ်နှင့် ကယ်တင်ရှင်

နှင်းမှုန်များ ရေဆိုင်းလျက် ရှိသော... ဟိမဝန္တာ
တောင်တန်း။

ထိုတောင်တန်း၏ တစ်နေရာ၌ ရွက်ဖျင်တဲကလေးများ
ရှိနေကြသည်။ ရွက်ဖျင်တဲကလေးများမှာ နှင်းသားထူအောက်၌
ပြားပြားဝပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်လျှင် နှင်းသားထူများ ဖုံးနေ
သော တောင်ကုန်းကလေးများသဖွယ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တဲတစ်လုံးအတွင်း၌ အိပ်ပျော်နေသော ဒေါက်တာ

မင်းထင်ကျော်မှာ နားထဲ၌ ထူးထူးခြားခြား ဝင်လာသော ဖောင်
မြည်သံတစ်ခုကြောင့် လန့်နိုးလာလေသည်။

အသေအချာ နားထောင်ကြည့်သောအခါ ကျားသစ်
တစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်သံ ဖြစ်မှန်း သိရသဖြင့် စိတ်ဝင်စား
သွားလေသည်။

ကျားသစ်သည် သူတို့ စခန်းချနေသည့် တောင်စွယ်နှင့်
ပိုခါရာ (Pokhra) ရွာကလေးကြားနှင့် လျှိုကြားမှ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။

သို့ဆိုလျှင် သိပ်မဝေးလှချေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အိပ်နေရာမှ ထကာ ရွက်
ဖျင်တဲ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အစဉ်အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေသော လေက နှင်း
မှုန် နှင်းစက်များကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာရသဖြင့် အေးစိမ့်
လျက် ရှိသည်။

အထေးရှိ ဟိမဝန္တာတောင်တန်း တခွင်တပြင်ရှိ ရေခဲပြင်
များကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသောကြောင့် ထိုမျှ အေးစိမ့်နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

လေထဲတွင် ထင်းရှူးခုံ၊ နှင်းမှုန်ခုံများ ထုံသင်းလျက်
ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သစ်လွင် လတ်ဆတ်သော ပန်းရံ
တို့ကို သယ်ဆောင်လာသည်။

ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းမှာတော့ ဟာရီတိန်း မီးခိမ့်မှ ထွက်
လာသော ရေနံဆီနဲ့ မီးခိုးနဲ့များနှင့်အတူ အလုပ်သမားများ ကိုယ်
မှ ထွက်နေသော ချွေးနို့တို့ဖြင့် ရောပြမ်းလျက် ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဘေးရှိ အခြားတဲတစ်လုံး
အတွင်း၌ အိပ်ပျော်နေကြသော ရှားပါး (Sherpa) လားဝန်ဇာင်
သမားများထံမှ အစဉ်မပြတ် ထွက်နေသော ချွေးနို့နှင့် ချဉ်စူးစူး
အနံ့များကို အပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသော လေနှင့် ပန်းရံနံ့များက
သန့်စင်ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ လေက ဟထားသော တဲအပေါက်မှ
အတွင်းဘက်သို့ တိုးဝင်လာရာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလှပေ
သည်။

ဆွယ်တာ၊ သားရေဂျာကင်၊ ခေါင်းစွပ်၊ ခြေအိတ်၊
လက်အိတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်ကြားမှပင် အတွင်းသို့
စိမ့်ဝင် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိနေသည်။

သူ၏ဝဲဘက်ဘေးမှာတော့ သတ္တဗေဒ ပညာရှင် ကိုမင်း
ခေါင်မှာ စောင်အထပ်ထပ် ခြုံကာ ကွေးနေလေသည်။

“ဘာသံလဲဗျာ ကိုထင်ကျော်”

“ကျားသစ် အော်သံပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချတဲ့ မဝေး
လှတဲ့ တောင်ကြားလောက်ဆီကပဲ”

“ဒီအချိန်မျိုးဆိုရင်တော့ တခြား မိုးမိုးကျားသစ် ဖြစ်မှာ

ထက် နင်းကျားသစ် ဖြစ်လောက်မယ် ထင်တယ်ဗျ"

ဟု ပြောကာ ကိုမင်းခေါင်က နေရာမှ ထလာသည်။

လေအဝေ့ကြောင့် ဟာရီကိန်း မီးအိမ်မှ မီးရောင်သည် သိမ်းထိုးလျက် ရှိနေသည်။

ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် လက်မှ နာရီကို ကြည့်တော့ နံနက်(၄)နာရီ ကျော်နေချေပြီ...။ မကြာမီ အရုဏ်တက်ကာ နေရောင်ခြည် လင်းလက်လာတော့မည်။

ဝန်တင်လားများ ထားသော တဲများဘက်မှ ရှားပါး အမျိုးသားများ အိပ်ယာမှ ထကြဟန်ဖြင့် လှုပ်ရှားသံ၊ ချောင်း ဟန်သံ၊ အချင်းချင်း စကားပြောဆိုသံများအပြင် မီးဖိုရန် ပြင်ဆင် နေသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ရှားပါး အမျိုးသားများကား ကြံ့ခိုင်သန်မာသူများ ဖြစ်ရုံ မက ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြောကို ကျွမ်းကျင်ကြသူများဟု အများက သိထားကြလေသည်။

၎င်းတို့မှာ အများအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြပြီး သစ္စာရှိသူ၊ အကြမ်းခံနိုင်သူ၊ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သူ၊ ဟိမဝန္တာ တံခံ တလျားကို အလုံးစုံ သိသူများဟု ဆိုကြလေသည်။

ရှားပါး တူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ တီဘက်ဘာသာဖြင့် (Easterner) အရှေ့ပိုင်းသား ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။

(၁၉၅၂)ခုနှစ်က နာမည်ကျော် ဧဝရက်တောင်ကြီးသို့

အောင်မြင်စွာ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့သည့် တောင်တက်အဖွဲ့အား ရှေ့ဆောင် လမ်းပြပေးခဲ့သူမှာ ရှားပါးအမျိုးသား တင်ဆင်းဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် တဲအပြင်ဘက်သို့ ကြည့် နေရင်း နောက်ထပ် ကျားသစ်အော်သံကို ကြားရလေမလားဟု နားစွင့်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှ ထပ်မကြားရတော့သဖြင့် နေရာ မှ ထရပ်လိုက်သည်။

တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း တောင်တက် ခရီးကြမ်းများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အကြောအချဉ်များ နာကျင် ကိုက်ခဲလျက် ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အတွက် ဟိမဝန္တာခရီးမှာ ဆန်းကြယ်သော ခရီးတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပေ...။ ယခင် ကတည်းက အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တစ်ကြိမ်မက ရောက်ဖူး သော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်ကတော့ သတ္တဗေဒ ပညာရှင် ကိုမင်း ခေါင်က ဟိမဝန္တာ နှင်းပြင်များပေါ်၌ အမြဲနေထိုင်သော နှင်း ကျားသစ် (Snow Leopard) အကြောင်းကို သုတေတန မှတ်တမ်းပြုရန် လာခဲ့စဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အဖော် အဖြစ် လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ကိုမင်းခေါင်တို့သည်

လန်ဒန်တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ဒေါက်တာဘွဲ့အတွက် တက်ကြ
စဉ်ကပင် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့သော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကိုမင်းခေါင်က သတ္တဗေဒ သတ္တဝါများ အကြောင်းကို
လေ့လာသင်ယူခဲ့ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘူမိဗေဒ
ကျောက်မျက်ရတနာတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့် စွမ်းပကားများ
အကြောင်းကို လေ့လာသင်ယူခဲ့ရာ ထိုပညာရပ်များနှင့်ပင်
ဒေါက်တာဘွဲ့ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပညာများ သင်ယူပြီး မိမိတို့နေရပ်သို့ ပြန်ရောက်
သောအခါ မိမိအလုပ်နှင့်မိမိ မအားရအောင် ရှိနေကြ
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မဆုံတွေ့ရဘဲ ရှိမိ
တစ်နေ့သောအခါ ကိုမင်းခေါင်တစ်ယောက် ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော် ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလေတော့သည်။

“ကိုမင်းခေါင်ပါလား... မတွေ့ရတာတောင် အတော်
ကြာပါပကောလား၊ လာဗျာ... လာ... လာ...”

ဟု အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်မန္တက ပြုပြီးနောက် လာရင်းကိစ္စကို
အကျိုးအကြောင်း မေးရလေသည်။

“ကျွန်တော် ကိုထင်ကျော်ဆီ လာရတဲ့ အကြောင်းက
တော့ အခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်း
ချင်လို့ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီ ပေးရမလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိမဝန္တာဘက်ကို သွားဖို့
အကြောင်းတစ်ခု အရေးတကြီး ပေါ်လာတာနဲ့ ခင်ဗျားဆီကို
လာခဲ့တာပါပဲ”

“ကိစ္စက ဘာများပါလိမ့်”

“ဒီလိုဗျ... ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဌာနက
တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေက ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းတွေပေါ်က ရေခဲ
ပြင်တွေပေါ်မှာ အမြဲနေတဲ့ နှင်းကျားသစ်တွေအကြောင်းကို
သုတေသန ပြုပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးတင်ရမယ်လို့ တာဝန်
ပေးတယ်၊ ခရီးစဉ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစစ အရာရာ ကုန်ကျစရိတ်
တွေကိုလည်း ဌာနက အားလုံး တာဝန်ယူပေးတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါက အရေးမကြီးဘူး ကိုထင်ကျော်ရဲ့၊ တာဝန်ပေးလို့
သာ သွားရတယ်၊ ကျွန်တော်က ဟိမဝန္တာကို နံ့နံ့စပ်စပ်
ရောက်ဖူးဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီ လာအကူအညီ တောင်း
ခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လို အကူအညီ ပေးရမလဲ ပြောပါ”

“ခင်ဗျားကတော့ ဟိမဝန္တာတကျောက်ကို မကြာခဏ
သွားလာနေတဲ့လူ ဆိုတော့ နယ်မြေဒေသန္တရ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား
ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ လာပြီး အကူ
အညီ တောင်းတာပါ”

ထိုကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တပို့တန် ဇီကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွားရင်း အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်နေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အတွက် ကိုမင်းခေါင်ထံမှ ကြားရသောစကားသည် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသကဲ့သို့ များစွာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာစကား ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ဟိမဝန္တာတောင်တန်း တစ်နေရာ၌ ရှိသော မရဏ လိုဏ်ဂူကြီးထဲတွင် တိဘက်ဘုန်းကြီးများ အထွဋ်အမြတ် ထားသော စရကသံဟိတာ မူလကျမ်းနှင့် အာတပ္ပန ဗေဒင်ကျမ်းတို့ကို လေ့လာခွင့် ရအောင် ကြိုးစားချင်နေသည့်အချိန်နှင့် အခန့်သင့် ကြုံကြိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါထက် နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့နှင်းကျားသစ်အကြောင်းကိုလည်း တဆိတ်လောက် ပြောပြပေးပါဦး။”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က မေးလိုက်သောအခါ ကိုမင်းခေါင်က စားပွဲပေါ် ချထားသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူ၍ တစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်သည်။

“Snow Leopard လို့ ခေါ်တဲ့ နှင်းကျားသစ်တွေဟာ အစဉ်အမြဲ ရေခဲတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းတွေရဲ့ အပေါ်မှာ နေထိုင် ကျက်စားလေ့ ရှိဟယ်၊ အခု နောက်ဆုံး

ရရှိတဲ့ သုတေသန မှတ်တမ်းတွေအရ ဆိုရင်တော့ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်သလင်းတောင်ပေါ်မှာ တွေ့နိုင်တယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကိုထင်ကျော်ရဲ့၊ အခုနေအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဌာနအနေနဲ့ နှင်းကျားသစ်အကြောင်းကို သုတေသနပြုပြီး စာအုပ်ဖြစ် ထုတ်ဝေနိုင်ရင် မြန်မာနိုင်ငံသာ မကဘူး၊ ကမ္ဘာကျော်သွားနိုင်တယ်ဗျ”

“နှင်းကျားသစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သုတေသန မှတ်တမ်း နှိခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ရှိတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ (၁၉၇၃)ခုနှစ်လောက်က ပီတာဇက်သီဆင်ဆိုတဲ့ သုတေသနသမား တစ်ယောက်ဟာ နှင်းကျားသစ်ကို တွေ့လို့ သုတေသန ပြုခဲ့ပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ် တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့ဖူးတယ်”

“ပြောပါဦးဗျ”

“သူတို့အဖွဲ့ဟာ ဒွါလာဂီရိ တောင်ခြေကို ဖြတ်သန်း ဇီးဆင်းနေတဲ့ ကလိဂန္တာကီ (Kaligan daki) မြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး နိုဝင်ဘာလထဲမှာ Dolpo အတွင်းပိုင်းကို ရောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ နှင်းကျားသစ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ကြရတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“သူတို့တတွေဟာ နှင်းကျားသစ် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြရင်း ကျောက်သလင်းတောင်ကြီး အနီးကိုလည်း ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ပိတာမက်သီဆင်ဟာ သူ တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို နေ့ပြီးထုတ်ဝေခဲ့တာ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့တယ်”

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့တတွေက အဲဒီ ဒေသအထိ ရောက်အောင် သွားကြမှာလား”

“အေးဗျ. . . မှတ်တမ်းတွေအရဆိုရင်တော့ အဲဒီဒေသ တွေဘက် ရောက်အောင် သွားကြရမှာပဲ။ မြေပုံမှတ်တမ်းတွေ အရ ဆိုရင်တော့ တိဘက်နယ်နဲ့ အတော်ကလေး နီးနေပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒါထက် ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို စိတ်ဝင်စားရဲ့လား ကိုထင်ကျော်”

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ရော သဘောက ဘယ်လိုလဲ”

ကိုမင်းခေါင်က အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အခုလောလောဆယ် တခြား အစီအစဉ်တွေ မရှိသေးဘူးဆိုတော့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်ဗျို့။”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုကာ ကိုမင်းခေါင် တစ်ယောက် ပြန်သွားလေတော့သည်။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ရန်ကုန်မြို့မှ ခရီးစတင်ထွက်ကြလေသည်။

ကိုမင်းခေါင်တို့အဖွဲ့တွင် လိုက်ပါလာသူအချို့ ရှိသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ မိမိစီစဉ်သည့်ခရီးမဟုတ်ဘဲ အခြားသူများ စီစဉ်သည့်ပွဲ ဖြစ်သောကြောင့် အခြားအဖော်များကို မခေါ်တော့ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသာ လိုက်ခဲ့လေသည်။

၎င်းတို့သည် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေသို့ ရောက်နိုင်ရန် သွားသော လမ်းများစွာ ရှိသည့်အနက်မှ မြစ်ကြီးနားမှ မြောက်ဘက်သို့ ဆန်တက်သွားသော ကုန်းလမ်းခရီးကိုသာ ရွေးချယ်အသုံးပြုကြလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ကာလကတ္တားသို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် အရောက်သွားကာ ထိုမှ မိမိသွားလိုသောနေရာသို့ ခရီးစဉ်အမျိုးမျိုးဖြင့် သွားကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကတော့ ထိုသို့ မသွားဘဲ ရန်ကုန်မှ မန္တလေး၊ မန္တလေးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ အရောက်သွားကာ ထိုမှ ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်း သင်္ဘောတစ်စင်း ငှားကာ အထက်သို့ ဆန်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မြစ်နိုးတလျှောက်၌ တွေ့ရသော တောတောင်သဘာဝ ရှုခင်းများ၊ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဓလေ့သဘာဝကို လေ့လာလို၍ ထိုသို့ သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

လမ်းခရီး၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့် တွေ့ ကြုံခဲ့ကြသော်လည်း ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ထိုအကြောင်း အရာများကိုတော့ မဖော်ပြတော့ပြီ...။

သို့စေကာမူ...

တောခရီးလမ်းတစ်ခု၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက် တစ်ခုကတော့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အံ့ဩဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှ သည့်အပြင် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်အဖို့ တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်သာ ကြုံဖူးသော အဖြစ်အပျက်မို့ ရေးသား ဖော်ပြရပေ သည်။

ဧရာဝတီမြစ် အထက်ပိုင်း ရောက်လာလေလေ လူသူ နေထိုင်မှုများ မတွေ့ရတော့ဘဲ ကမ်းနံဘေး တဖက်တချက်၌ တောနက်ကြီးများ၊ တောင်တန်းကြီးများသာ တွေ့ရတော့သည်။

သူတို့သည် မြောက်ဖျားဘက်သို့ ရောက်သောအခါ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းဘက်မှ စီးလာသော ဗြဟ္မပုတ္တရ မြစ်လက်တက် တစ်ခုမှ ဆန်တက်လာကြစဉ် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် တစ်နေ့ကုန် ဆန်တက်ခဲ့ကြပြီး ညဦး ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောကို ဆိပ်ကမ်း တစ်နေ ရာ၌ ရပ်နားပြီး လူများက ကမ်းပေါ် တက်ကာ နားကြလေ သည်။

ထိုသို့ နားရာတွင် တောရှင်းပြီး ဆိပ်ကမ်းသာသော နေရာ၌ ရွေးချယ်ကာ နားကြပြီး ပါလာသော အစားအသောက် များကို ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြလေသည်။

ထိုနေ့က သူတို့အဖွဲ့ စခန်းချသောနေရာမှာ မြစ်ကမ်း ဆိပ်နှင့် မနီးမဝေး၌ ရှိသော ချောင်းတစ်ခု၏ ကမ်းစပ်တစ်နေရာ ၌ ဖြစ်သည်။

ချောင်းမှာ သဲချောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီး အတန်ငယ် ကျယ် ဝန်းလှသော်လည်း ရေကတော့ သိပ်မနက်လှပေ...။

သဲချောင်း အောက်ခြေမှ ကူးခတ် သွားလာနေသော ငါး၊ ပုဇွန်များကိုပင် အတိုင်းသား မြင်နေရလေသည်။

သူတို့ အဖွဲ့မှာ စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိပြီး သင်္ဘောသားများကတော့ သင်္ဘောထဲမှာပင် အိပ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၌ ပြောင်းရှည် သေနတ် တစ် လက်နှင့် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက် ပါပြီး ကျန်လူများမှာ လည်း သေနတ်များ ပါကြလေသည်။

အစားအသောက်များကို ချက်ပြုတ် စားသောက်ပြီး

ပတ်ဝန်းကျင်၌ မိပုံများ ခြိုကာ ကင်းစောင့်သူကစောင့်၊ အိပ်သူက အိပ်ကြလေသည်။

တစ်ညလုံး ကောင်းမွန်စွာ အိပ်ကြရပြီး နံနက်ပိုင်း အပူကတက်ချိန် နီးသောအခါမှ မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်များ တစ်လင်လာလေတော့သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ဆင်အော်သံများနှင့်အတူ တောဆင်ရိုင်းများ တောတိုးလာသံများကို ကြားရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် အားလုံး အိပ်နေရာမှ နိုးလာကြသည်။

“ဘာသံတွေလဲ... ဆူညံနေတာပဲ”

“တောဆင်ရိုင်း အသံတွေလို့ ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သင်္ဘောဆိပ်က ပြန်ဆင်းကြမှာလား”

“အဲသည်လို လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူတို့အသံတွေက ကမ်းဆိပ်ဘက်ကနေ ဒီဘက်ကို တက်လာတဲ့အသံတွေပဲ၊ တော်ကြာမှ လမ်းမှာတင် ရင်ဆိုင်တိုးနေရင် ခက်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ဆင်ဆိုတာ မီးကြောက်တတ်တယ်၊ မီးပုံတွေကို မီးအရှိန်ကောင်းအောင် လုပ်ပြီး နေကြရင် ကောင်းမယ်၊ နောက်မှ

အခြေအနေ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ မီးပုံများကို မီးထည့်သူက ထည့်၊ သေနတ်များကို အဆင်သင့် ပြင်သူက ပြင်နေကြစဉ် တောတိုးလာသံများက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီး သစ်ပင်များ၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုပင် လှမ်းမြင်နေကြရပြီ...။

ခဏကြာတော့ အမှောင်ရိပ် မကွဲသေးသော တောစပ်၌ လှုပ်ရှားနေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ တိုးထွက်လာကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ စခန်းချနေသာနေရာမှာ ဆင်အုပ်ကြီး ထွက်လာသောနေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် အတိုင်းသား လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုအခြေအနေ ရောက်မှတော့ သူတို့တတွေမှာ ထွက်ပြေးရန် မလွယ်တော့ပေ...။

ဆင်များက လူနဲ့ ရသွားဟန်ဖြင့် သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ချောင်းစပ် ရောက်အောင် ဆင်းလာကြသည်။

အချို့ကတော့ သေနတ်နှင့် ပစ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ဆင်များသည် လူနဲ့ရသဖြင့် ဆင်းလာကြသော်လည်း မီးပုံကြီးများကို မြင်သဖြင့် ချက်ချင်းတော့ ဆင်းမလာကြပေ။ အချို့ဆင်များကတော့ ချောင်းကို ကျော်ဖြတ်၍ တဖက်ကမ်းသို့

ကူးလာရန်ပင် ချောင်းစပ်သို့ ဆင်းစ ပြုနေကြချေပြီ။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့လည်း အခြေအနေ မကောင်းလျှင် တောတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြရန် ပြင်ဆင်နေကြခိုက် တွင် အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းသွားလေတော့ သည်။

ချောင်းထဲသို့ ဆင်းလာရန် ဟန်ပြင်နေသော ဆင်အချို့ တို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ ဟန်ဖြင့် ချောင်းစပ်မှ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ကာ တောထဲ သို့ ပြန်တက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသော ဆင်က ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြေးသောအခါ နောက် ဘက်မှ အခြားဆင်များကလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အော်ဟစ် ကာ ပြေးလွှားကြလေသည်။

ဆင်ရိုင်းအုပ်မှာ ဆင်းလာစဉ်ကနှင့် မတူဘဲ ဝရုန်းသုန်း ကား ထွက်ပြေးကြရာ အော်ဟစ်သံ၊ သစ်ပင်များ ပြိုလဲသံ၊ ကျိုးကြေသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ခဏကြာတော့ ဆူညံသံများမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေး ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆင်ရိုင်းတွေ ဘာကြောင့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်

ပြေးကြတာလဲ”

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

ဤသို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြစဉ် ဒေါက်တာ မင်း ထင်ကျော်က သေနတ်နှင့် လက်နှိပ်မီးကို ယူပြီး ချောင်းစပ်ဘက် သို့ လာရာ ကိုမင်းခေါင်ကလည်း နောက်မှ လိုက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်မှ အလင်းရောင်များ တက် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အလင်းရောင် ရှိနေသော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် အမှောင်ရိပ်ကတော့ ရှိနေဆဲပင်. . . ။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်က လက်နှိပ်မီးရောင်ကို အသုံးပြုကာ ချောင်းစပ်တဝိုက်သို့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

“ကိုထင်ကျော်. . . ဘာလိုက်ရှာနေတာလဲဗျ”

ကိုမင်းခေါင်က မေးသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ ချောင်းစပ်တဝိုက်သို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံရှာဖွေလေရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ထူးဆန်း သော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသတ္တဝါမှာ အခြားမဟုတ်ပေ. . . ။

တောဆင်ရိုင်းများ ကြောက်ရွံ့လှသော ရေဆင်ပင် ဖြစ် တော့သည်။ ရေဆင်မှာ အသက်ရှိနေသေးဟန် ရှိပြီး ရေစပ်၌ ဆင်ဝပ်သကဲ့သို့ ဝပ်နေလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုးပြသောအခါ ကိုမင်းခေါင်ကပါ မြင်သွားသည်။

“ကျွန်တော် သုတေသန ပြုတဲ့ သတ္တဝါတွေထဲမှာ ဒီသတ္တဝါမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒါ ဘာသတ္တဝါလဲ ကိုထင်ကျော်”

“ဒါ အလွန်တွေ့ရခဲတဲ့ ရေဆင်လို့ ခေါ်တယ်ဗျ၊ သူ့ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တတွေ တောဆင်ရိုင်းတွေရဲ့ရန်က လွတ် ကြရတာပဲ၊ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“အေးဗျ... ဆင်နဲ့တော့ အတော်ကလေး တူတယ်”

ရေဆင်မှာ အရွယ်အစားအားဖြင့် (၃)လက်မမှ (၅) လက်မအထိ ရှိသည်။ ရေဆင်မှာ အထီးအမဟူ၍ ရှိပြီး ရေဆင် အထီးမှာ ကုန်းဆင်အထီးကဲ့သို့ အစွယ်နှစ်ချောင်း ပါရှိသည်။ အစွယ်၏အလျားမှာ (၁)လက်မမှ (၁)လက်မခွဲခန့် ရှိလေသည်။

ရေဆင်မှာ ရေထဲ၌ အနေများသော်လည်း ကုန်းပေါ်၌ လည်း အချိန်အနည်းငယ် တက်ရောက် နေနိုင်ကြလေသည်။

ရေဆင် အထီးရော အမပါ အရောင်အဆင်းက မီးခိုး ရောင်ကဲ့သို့ မွဲပြာပြာ ရှိရာ ခြေချောင်းလက်ချောင်းများက ခဲတံ အလုံးခန့် ရှိသည်။ ပါးစပ်ထဲ၌ အံသွားလေးချောင်း ပါပြီး အစွယ် မှာ သေးငယ်လှသည်။

အချို့ရေဆင်များ၌ ခြေထောက် တစ်ချောင်းစီတွင်

ခြေချောင်း(၄)ချောင်းစီ ပါရှိလေသည်။

ရေဆင်ကို ကုန်းဆင်များက ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ ရေဆင်ရှိသည့် ချောင်းထဲ အိုင်ထဲသို့ ကုန်းဆင်များက မဆင်းဝံ့ ကြပေ။ ဆင်ဦးစီးများက လှုံ့ဖြင့်ထိုး၊ ချွန်းနှင့် ပေါက်ခိုင်းလျှင် သော်မှ အသားကို အနာခံပြီး ပေးနေတတ်သည်။

ရေဆင်က ကုန်းဆင်ထက် အနံ့ခံ ပိုကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ရေထဲရော ကုန်းပေါ်မှာပါ လျင်မြန်စွာ ကူးခတ် သွားလာနိုင်ကြသည်။

အချို့ ဆင်ဦးစီးတွေက ရေဆင်ခြောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရေဆင်ရဲ့ အစွယ်တစ်ချောင်းလောက်ကို အဆောင်အဖြစ် ဆောင်ထားကြတယ်။ ခိုင်းမကောင်းတဲ့ဆင်တွေ၊ ပေကပ်ကပ် လုပ်နေတဲ့ဆင်တွေ၊ ဆိုးတဲ့ဆင်တွေကို ရေဆင်ရဲ့ အစွယ် တစ်ချောင်းလောက် ပြုလိုက်ရင်ကို အသက်ထွက်လုမတတ် ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။

ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ဆင်မတွေကို ရေဆင် ပြုလိုက်ရင် ကြောက်လွန်းလို့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတဲ့အထိ ဖြစ်တတ်ကြသည်။

“မြွေတွေမှာလည်း အဆိပ်ဘယ်လောက်ပြင်းတဲ့ မြွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကောင် ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ မြွေပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိပ်မရှိ ဆဲ မြွေပါကို ကြောက်ရွံ့ကြသလို ကျားတွေလည်း ကြောင် ဆာသာလောက် ရှိတဲ့ ကျားမင်းကို ကြောက်ကြရတယ်၊ တစ်

လက်မလောက် သေးတဲ့ ရေဆင်ကို ကုန်းဆင်တွေ ကြောက်ရွံ့
ကြတာလည်း ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့။ လျှို့ဝှက်ချက်တော့ ရှိမယ်
ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား စခန်းချရာဆီသို့ ပြန်
လာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၂)

နှင်းကျားသစ်လား လူခြေရုလား

အာရုဏ်တက်လာပြီး နောက်ပိုင်းအချိန် ရောက်လာ
လေလေ နှင်းများက ပိုမိုကျဆင်းလာလေလေ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ ကိုက်ခဲလျက် ရှိနေ
သည်။

ဟိမဝန္တာသည် သူ့အတွက် ဆန်းကြယ်သောခရီးတော့
မဟုတ်ပေ။ သုတေသန လုပ်ရန်အတွက်၊ ရတနာ ရှာဖွေရန်
အတွက်နှင့် ဝေးဟောင်းကျမ်းများ ရှာဖွေရန်အတွက် ဟိမဝန္တာ

တောင်ပေါ်သို့ မကြာခင် ရောက်ခဲ့ဖူးလေပြီ...။

သူသည် ကိုယ်လက်များကို ဆန့်ရင်း တဲအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်လေသည်။ လေတဖြူဖြူ တိုက်နေသောကြောင့် နှင်းမှုန်နှင်းခက်များက တိုးဝေ့ ရစ်ပတ်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျားသစ်တစ်ကောင်၏ အော်သံကို ထပ်မံ ကြားရပြန်လေသည်။ အော်သံက သူတို့ စခန်းချနေသော နေရာနှင့် မဝေးလှပေ။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားသော သေနတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းကာ အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျားသစ်အော်သံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာသယောင် ထင်ရသည်။

ခဏကြာတော့ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ ရပ်နေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်ရသည်။ သူမြင်ရသော သဏ္ဍာန်မှာ လူတစ်ယောက်သဏ္ဍာန် မဟုတ်ဘဲ သတ္တဝါ တစ်ကောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အရေးအကြောင်း ရှိလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်စေရန် ခါးမှာ ချိတ်ထားသော သေနတ်ပေါ်သို့ လက်တင်ထားရင်း အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ နှင်းတောထဲမှာ ထိုင်နေသည့်သဏ္ဍာန်မှာ ကျားသစ်တစ်ကောင် ဖြစ်မှန်း သိရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒါ ကိုမင်းခေါင် ရှာနေတဲ့ နှင်းကျားသစ် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်... ဟန်ကျတာပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးကာ တဲအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ ကိုမင်းခေါင်ကို သွားခေါ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တဲအပြင်ကို ထွက်လာတော့ စောစောက နေရာ၌ နှင်းကျားသစ်ကို မတွေ့ရတော့ပေ...။

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ စောစောက ဟို တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတာကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာဗျ”

“လာဗျာ ကိုထင်ကျော်... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနေရာ သွားကြည့်ရအောင်၊ အကောင်မတွေ့ရတော့လည်း ခြေရာလေး ဘာလေး တွေ့လို့တွေ့ငြားပေါ့”

ဟု ပြောကာ သေနတ်များကို အဆင်သင့် ကိုင်ဆောင်၍ တောင်ကုန်း ရှိရာဘက်သို့ သတိဖြင့် တက်လာကြလေသည်။

သူတို့ခြေရာများမှာ နှင်းသားပြင်ပေါ်၌ ထင်ကျန်နေသော်လည်း ခဏချင်းမှာပင် နှင်းသားများက ပြန်ဖုံးလိုက်လေတော့သည်။

တောင်ကုန်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အချို့နေရာများတွင် ထင်ကျန်နေသော ကျားသစ်ခြေရာအချို့ကို တွေ့ရလေသည်။ နှင်းကားပြင်ပေါ်၌ အရာထင်ကျန်နေသော ကျား

သစ်၏ ခြေရာမှာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အပိုင်းထက် မငယ်လှပေ...။

“ဟန်ကျတာပဲဗျို့... အကောင်ကို မတွေ့လိုက်ရပေမယ့် အခုလို ခြေရာတွေ တွေ့ရတော့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် အထောက်အကူ ရတာပဲဗျို့။”

ဟု ပြောဆိုကာ နှင်းကျားသစ် ခြေရာများကို ကင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူနေလေသည်။

ကိုမင်းခေါင်က နှင်းသားပြင်ပေါ်တွင် ထင်နေသော ခြေရာများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရိုက်နေစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိဖြင့် လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက် တောင်တန်းများပေါ်မှ ကျော်တက်လာသော အလင်းရောင်များက ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျံ့နှံ့လာလေရာ အနီးဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ ကောင်းစွာ မြင်လာရသည်။

သူတို့ ရောက်နေသည့် တောင်ကုန်းမှာ အတော် ကျယ်ဝန်းပြီး တောင်ကုန်းတောင်ထွတ်များက နေရာအနှံ့မှာ မြင်နေရသည်။

အချို့တောင်ကုန်းများမှာ အတော်မြင့်ပြီး အချို့ တောင်ကုန်းများကတော့ သာမန်မျှသာ ရှိကြသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် နှင်းသား

များက ဖုံးလွှမ်းထားရာ အရာဝတ္ထုတိုင်း ပွေးပွေးဖြူလျက် ရှိနေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေစဉ် မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်စွယ်တစ်ခု နံဘေးနားဆီမှ ကျားသစ်ဟိန်းသံ တစ်ချက်ကို ထပ်မံကြားရပြန်လေသည်။

ကိုမင်းခေါင်ကလည်း ခြေရာများကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေရင်းမှ ကျားသစ်အော်သံကို ကြားဟန်ဖြင့် နားစွင့်နေလေသည်။ သူရှိနေသောနေရာနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရောက်နေသော နေရာမှာ အတန်ငယ် ဝေးနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျားသစ်အော်သံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နှင်းများ ဝေဝါးနေသော တောင်ကုန်းတစ်ခု နောက်ကွယ်မှ ဖြတ်သွားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်...”

သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသော သဏ္ဍာန်မှာ ကျားသစ် တစ်ကောင်၏ သဏ္ဍာန်မျိုး မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်မျိုး ြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်လိုက်မိသည်။

သူသည် ထိုနေရာသို့ တက်လိုက်သွားမည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ ကိုမင်းခေါင်၏ခေါ်သံက

လာသည်။

“ကိုထင်ကျော်... ကိုထင်ကျော်၊ ဒီဘက်ကို ခဏ လာကြည့်ပါဦးနော်၊ ထူးဆန်းတာ တွေ့နေလို့ဗျ”

ဟု လှမ်းခေါ်သဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

“ဘာများလဲဗျ”

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးဗျ၊ နှင်းပြင်ပေါ်မှာ ကျားသစ်ခြေရာ တွေကို တောက်လျှောက် တွေ့နေရပြီးမှ ဒီဘက် ရောက်တော့ လူခြေရာတွေလို ဖြစ်သွားတယ်... မထူးဆန်းပေဘူးလား”

ဟု ပြသဖြင့် နှင်းပြင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ နှင်းကျားသစ် ခြေရာများမှာ တောင်စောင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသွားသော ခြေရာများ ဖြစ်ပြီး အောက်သို့ ရောက်သော အခါ နှင်းကျားသစ် ခြေရာများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားပြီး နောက် လူခြေရာများ ပေါ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ သည်။

ကိုမင်းခေါင်က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မျက်နှာကို ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

“ဆန်းတာတော့ အတော် ဆန်းတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ ကိုထင်ကျော်”

“ထမန်းကျား ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေက ရှေးတုန်းကတော့ နာဂ

တောင်တန်းတွေတဝိုက်နဲ့ ချင်းတွင်းမြစ်ရိုးဘက်တွေမှာတော့ ရှိခဲ့ ဖူးတာပဲ”

“အခု ဒါကရော လူခြေရာနဲ့ ကျားသစ်ခြေရာတွေ ရော နေတာဆိုတော့ ထမန်းကျားတွေ ဘာတွေများ ဖြစ်လေမလား”

“ဒါကတော့ ချက်ချင်း အဖြေထုတ်ဖို့ မလွယ်လှသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ချက် တိုးလာတာပေါ့ ဟာ”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာတဝိုက်သို့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုကြရာ နောက်ထပ် ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ကြရသောကြောင့် စခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရှားပါးအမျိုးသားများ စီစဉ်ပေးသော ရေခဲခွေးပူနှင့် ကော်ဖီဖျော်ကာ ပေါင်မုန့်ခြောက် များဖြင့် ဝမ်းဝအောင် ဖြည့်တင်းကြရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ခေါ်လာ သော ရှားပါးအမျိုးသားများနှင့်အတူ ပါလာသော လူပုလေး တစ်ယောက်က ၎င်းတို့အတွက် မချစ်ဥများ လာရောက် ပေး လေသည်။

• “ကျွန်တော် မနေ့က တောင်တန်းပေါ်ကနေ မချစ်ဥ တွေ ရလာလို့ ဆရာတို့အတွက် လာပို့ပေးတာပါ”

ထိုလူပုလေးမှာ အရပ်က (၃)ပေခန့်သာ ရှိပြီး ဇာ သက်

ကတော့ နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါး ရှိချေပြီ. . . ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ. . . ဒါထက် မင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မိတ္တလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် လူပုလေး မိတ္တလို့ ခေါ်ရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမှာ ပေါ့”

လူပုလေး မိတ္တက ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေလေသည်။

“ဒါထက် မင်းက ဘာလူမျိုးလဲ”

“တိဘက်လူမျိုးပါ”

“ဟင်. . . မင်းက ရှားပါးလူမျိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းက တိဘက်မှာ နေတာ ဆိုတော့ ဒီနယ်တွေ အကြောင်းကို အတော်များများ သိမှာပေါ့”

“သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်၊ ဆရာတို့က ဘာ အကြောင်းတွေ သိချင်လို့လဲ”

“တို့ အခု လာတာ နှင်းကျားသစ်တွေအကြောင်း လေ့လာချင်လို့ လာတာကွ၊ တကယ်လို့ ရရင်တော့ ဖမ်းယူသွား ချင်တာပေါ့”

ကိုမင်းခေါင်က အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

“ ငါ့ကျားသစ်တွေက ဒီဘက်တွေမှာထက် ကျောက်

သလင်းတောင်တွေဘက်မှာ အတွေ့ရ များတယ်”

“ကျောက်သလင်းတောင်ဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ”

“ဟိုး. . . မြောက်စူးစူးဘက်မှာ ရှိတယ်၊ နှင်းကျားသစ် တွေက အဲဒီတောင်တွေဘက်မှာ အနေများတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ဖမ်းလို့ မရနိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“နှင်းကျားသစ်ဆိုတာ တန်ခိုးရှိတယ်၊ ကိုယ်ပျောက်နိုင် တယ်၊ သူတို့ကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူတိုင်း သေတာပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ကိုမင်းခေါင်တို့မှာ တစ် ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘာကြောင့် သေတာလဲ. . . ပြောပြပါဦး”

“နှင်းကျားသစ်တွေက သာမန် ကျားသစ်တွေနဲ့ မတူ ဘူး၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေက သူတို့ကို နတ်ကျားတွေလို့ ခေါ်ကြ တယ်၊ သူတို့ကို ကိုးကွယ်တဲ့လူတွေတောင် ရှိတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ကိုးကွယ်ကြတာလဲ”

“မြောက်ဘက်စူးစူးမှာ ကျောက်သလင်းတောင်ကြီးတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီတောင်ကြီးတွေနဲ့ တောင်ကြားတွေ လိုက်ဂူတွေထဲ မှာ ငါ့ခိုင်းတွေ နေကြတယ်၊ အဲဒီလူခိုင်းတွေက နှင်းကျားသစ် တွေဟာ သူတို့ရဲ့တိုးဘွားအစဉ်အဆက်က ဆင်းသက်လာတဲ့ အဖိုးအနွယ်တွေဆိုပြီး အလေးအမြတ် ထားကြတယ်”

ထိုကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က
 “အင်း... ဒါကတော့ ထူးဆန်းတယ်လို့ မဆိုသာဘူး၊
 အာဖရိက တောထဲမှာ နေကြတဲ့ လူရိုင်းတွေဆိုရင်လည်း ဝက်ဝံနဲ့
 အမျိုးတော်တယ် ထင်ပြီး အတူနေကြတဲ့သူတွေ၊ မိကျောင်း၊
 ခြင်္သေ့တွေနဲ့ အတူတူ နေဝံ့ကြတဲ့လူတွေ ရှိတယ်လို့ မှတ်တမ်း
 တွေမှာ ရှိတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုမင်းခေါင်ကပါ... .

“ဟုတ်တယ် ကိုထင်ကျော်ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သုတေသန
 ပြုဖို့ သွားကြတုန်းကလည်း ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်း တစ်နေရာမှာ
 ရှိတဲ့ ထမံသီ ဆိုတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ လူကနေ ကျားဖြစ်နိုင်တဲ့
 အယူအဆဟောင်းတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

“ဒါထက် ဒီလိုအယူအဆတွေက တကယ်ရော ဖြစ်နိုင်
 တာပဲလားဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်တုန်းက ရှေးမီနောက်မီ လူကြီး
 တွေကို မေးကြည့်တော့ သူတို့တတွေကလည်း မိဘဘိုးဘွားတွေ
 အဆက်ဆက်က ပြောပြလာခဲ့တာတွေကို တဆင့်ပြီးတဆင့်
 မှတ်သားခဲ့ရတယ်လို့ပဲ ပြောကြတယ်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒါတွေဟာ အရပ်ဓလေ့ ပါးစပ်မှတ်တမ်း

တွေ ဖြစ်မလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူးဗျ၊ သူတို့ ပြောခဲ့တာက
 လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၅၀)ကျော်လောက်က သူတို့ရွာမှာ ထမန်း
 မျိုးဆက်လို့ ခေါ်တဲ့ ကျားနဲ့ အဆက်အနွယ် ရှိတဲ့ ဒေါ်မင်းရေး
 ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်တောင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြော
 တယ်၊ ဒေါ်မင်းရေးဟာ ကျားရဲ့ နောက်ဆုံး မျိုးနွယ်ဆက်လို့
 လည်း အသိအမှတ် ပြုထားကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ကိုမင်းခေါင် ပြောပြသည့် အထဲတွင် သမန်းကျား
 (ထမန်းကျား)နှင့် ပတ်သက်သည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ပုံပြင်အချို့
 လည်း ပါလေသည်။

ကျားနွယ်ကျားဆက် ဖြစ်သည့် ထမန်းတစ်ဦးသည်
 သမန်းကျားဘဝသို့ ပြောင်းလိုက ပြောင်းနိုင်သည်။

ကျားအဖြစ် ပြောင်းလိုက အဖော်တစ်ဦးနှင့်အတူ တော
 ထဲသို့ သွားရလေသည်။ တောထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျား
 အဖြစ် ပြောင်းမည့်သူက အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ အဖော်
 ခြစ်သူအား ပေးထားရသည်။

အဖော်က ထိုအဝတ်အစားများကို ယူပြီး သမန်းကျား
 ဘဝပြောင်းမည့်သူက ရန်မပြုနိုင်အောင် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်
 နေရလေသည်။

ထို့နောက်... .

ကျားအဖြစ် ပြောင်းမည့်သူက တောထဲ ဝင်ကာ ကျား
စိတ်များ ဝင်လာစေရန် ပြုလုပ်ရသည်။

အမှန်တော့ ကျားအသွင်ပြောင်းသည့်နေရာမှာ လူ
ခေါင်းက ကျားဘဝ ရောက်သွားသည်မဟုတ်ဘဲ လူကိုယ်ခန္ဓာ
နှင့် ကျားစိတ် ပြောင်းသွားအောင် ပြုလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကျားစိတ်ဝင်သွားသောအခါ ထိုလူက ကျွမ်းသုံးကြိမ်
ထိုးကာ တောထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

တောတွင်း ရောက်သောအခါ ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့
စွမ်းအားသတ္တိများ၊ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုများနှင့် ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်မှုများကို အသုံးပြုပြီး သားကောင်များကို လိုက်လံ
ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်လေ့ ရှိသည်။

သားကောင် ရသောအခါ မိမိအဖော် ရှိရာ သစ်ပင်
အောက်သို့ ပြန်လာလေသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ အဖော်ဖြစ်သူက အဝတ်အစား
များကို ၎င်းမြင်သာအောင် လှုပ်ယမ်းပြရလေသည်။

ကျားစိတ်ဝင်နေသူက ၎င်း၏အဝတ်အစားများကို မြင်
သောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတိရလာပြီး လူစိတ် ပြန်ဝင်လာ
တော့သည်။

ထိုအခါမှ အဖော်က အဝတ်အစားများကို ချပေးလိုက်
ရသည်။ စိတ်ချရတော့မှ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းဝံ့လေသည်။

ထို့နောက်. . .

သမန်းကျားစိတ် ဝင်သူ ဖမ်းဆီးထားသော သားကောင်
ရှိရာသို့ တစ်ကျော့ပြန်သွားကာ ရှာဖွေယူ၍ ရွာသို့ ပြန်ကြလေ
သည်။

ဒါက ပါးစပ်ပုံပြင်များမှတစ်ဆင့် ကြားရသော အဖြစ်
အပျက် အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်ရာ တိတိကျကျ ပြောဖို့ရန်
ခက်ခဲလှပေသည်။

မနုဿဗေဒပညာရှင်များကတော့ သမန်းကျားဟူသည်
ယုံကြည်စွဲလမ်းမှု 'တိုတမ်ဝါဒ' တွင် အကျုံးဝင်သည်ဟု ဆိုကြ
သည်။

တိုတမ်ဝါဒသည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိနေ
ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြား၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်း
များက ဆိုပါသည်။

တိုတမ်ဝါဒကို အချို့ပညာရှင်များက ရှေးအကျဆုံး
ဘာသာရေးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြပြီး အချို့ကတော့ မသတ်မှတ်
ကြပေ။

ထိုအထဲတွင် မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဝီလျံ
ဟောင်းဝဲလ် အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အယူအဆနှင့် အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုချက်ကတော့ အများ လက်ခံနိုင်စရာပင် ဖြစ်၏။

“တိုတမ်ဝါဒမှာ ဘာသာရေး မဟုတ်ချေ။ သစ်ပင်

သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန် တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် စွဲလမ်း
ယုံကြည်မှု အလေးထား လေးစားလွန်းမှု သစ်ပင်၊ တိရစ္ဆာန်တို့
နှင့် ဆွေမျိုးနွယ် ပင်နေသည်ဟု ထင်သည့် စိတ်ကူးယဉ် တွေး
ခေါ်မှုများသာ ဖြစ်သည်။

ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားသည်။

ခြင်္သေ့ တိုတမ်ဝါဒ ရှိသူများ၊ မိကျောင်း တိုတမ်ဝါဒ
ရှိသူများ၊ ကျားတိုတမ်ဝါဒ ရှိသူတို့မှာ မိမိတို့သည် သက်ဆိုင်ရာ
တိရစ္ဆာန်များ၏ မျိုးနွယ်များမှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားလာကြသည်
ဟု ယုံကြည်စွဲလမ်းကာ ထိုသတ္တဝါများကို မကြောက်ရွံ့ကြပေ။
ထိုတိရစ္ဆာန်များသည် သူတို့ကို အန္တရာယ် မပေးနိုင်ဟု ယုံကြည်
ကြကာ မိကျောင်းရှိသော ချောင်းထဲ မြစ်ထဲ၊ ခြင်္သေ့ရှိသော
တောထဲသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွားလာဝံ့ကြပေ၏။

မနုဿဗေဒ ပညာရှင်များကတော့ ထိုစိတ်မျိုးမှာ
'ဟစ်စတီးရီးယား' ဟု ခေါ်သည့် စိတ်တက်ကြွမှုတစ်မျိုးပင်
မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

“အခု လူပုလေး မိတ္တ ပြောတဲ့ ကျောက်သလင်း တောင်
ခြေ တဝိုက်မှာ နေကြတဲ့ လူရိုင်းတွေက နှင်းကျားသစ်တွေကို
ကိုးကွယ်တာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေအပေါ်မှာ
ယုံကြည်ကိုးစားလွန်းတဲ့ တိုတမ်ဝါဒပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ကိုမင်းခေါင်က မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ဒါထက် မိတ္တ . . . ကျောက်သလင်းတောင်တွေဘက်
ကို သွားတဲ့လမ်းတွေကိုရော မင်းသိသလား”

“သိပါတယ် ဆရာ”

“တကယ်လို့ တို့တတွေ အဲဒီဘက်ကို ခရီးဆက်မယ်
ဆိုရင် မင်း လိုက်ပို့ပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဆရာတို့က ဘာကိစ္စ သွားကြမှာလဲ၊ နှင်းကျားသစ်
ရှာဖွေ သွားမှာလား”

မိတ္တက နှင်းကျားသစ် ရှာဖွေကိစ္စအတွက်ဆိုလျှင် လုပ်
ပေးချင်ဟန် မရှိပေ . . . ။

“တို့က နှင်းကျားသစ် ဖမ်းဖို့အတွက် သက်သက်တော့
သွားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြား လေ့လာစရာတွေလည်း ရှိလို့
ပါ၊ တကယ်လို့ မင်းက လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင် တို့ ပြန်တဲ့အခါမှာ
သေနတ်တစ်လက် လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ သေနတ်ပစ်နည်းပါ
သင်ပေးထားခဲ့မယ်”

“တကယ် ပြောတာလား ဆရာ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ရာ မိတ္တက လိုက်ပို့ပေးရန် သဘောတူလေသည်။

အခန်း(၃)

ထောင်ချောက်အတွင်းမှ ထူးဆန်းသော မိန်းကလေး

အနောက်ဘက်ရှိ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းများ နောက်
ကွယ်သို့ နေရောင်ခြည်က ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ပတ်ဝန်း
ကျင် တစ်ခုလုံး အအေးဓာတ်က သိသိသာသာကြီး ဖုံးလွှမ်းလာ
လေတော့သည်။

ထို့အတူ အမှောင်ရိပ်များကလည်း ရစ်သန်းလာလေပြီ။
တောင်ကုန်းတစ်နေရာမှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့
တတွေမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြလေသည်။

မနေ့ညက နှင်းကျားသစ်ကို တွေ့ရသော တောင်ကုန်း
ထိပ် တစ်နေရာ၌ ထောင်ချောက်တစ်ခုကို ပြုလုပ်နေကြတာ
မပြီးကြသေးပေ...။

နေ့လည်ပိုင်း အချိန်လောက်ကတည်းက ပြုလုပ်နေ
သော လှောင်အိမ် ထောင်ချောက်မှာ ယခုအခါ၌ တံခါးတပ်ရန်
အဆင့်သာ ကျန်တော့သည်။ သစ်လုံးတိုင်များကို လေးဘက်
လေးတန် ခိုက်ထူကာ အဝင်ပေါက်၌ တံခါးအရှင်တစ်ခု တပ်
ဆင်ထားသည်။

ထောင်ချောက်ထဲ၌ မောင်းတံတစ်ခု တပ်ဆင်ထားပြီး
ထိုမောင်းတံကို နင်းမိပါက အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားသော တံခါး
ချပ်က အလိုအလျောက် ပြုတ်ကျလာရန်လည်း စီမံထားသည်။

ကိုမင်းခေါင်ကတော့ ၎င်းစီစဉ်ထားသော ထောင်
ချောက်ကို ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုထင်ကျော်၊ ကျွန်တော်တို့ စီမံထားတဲ့
ထောင်ချောက်ကတော့ ကျားသစ် မပြောနဲ့၊ ဆင်တစ်ကောင်
ဝင်တိုးရင်တောင် ပျက်လောက်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒီနေရာမှာတော့ ကျားသစ်ကလွဲပြီး အခြားအကောင်
ကြီးတွေလည်း ရှိမယ့်ပုံ မပေါ်တော့ ဒီလောက်ဆိုရင်တော့
စိတ်ချရလောက်ပါပြီ”

ထောင်ချောက် ပြုလုပ်ခြင်းကိစ္စမှာ ညဦးပိုင်းအချိန်
လောက် ရောက်မှ လက်စသတ်ကာ ပြီးစီးသွားကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဘယ်နေရာက စောင့်ကြမှာလဲ”

“လှောင်ချိုင့် လုပ်ထားတဲ့နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့

တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဂူပေါက်တစ်ခု ရှိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က
အဲဒီဂူပေါက်ထဲ ဝင်ပြီးစောင့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်... ဒီညတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ
မိတ္တကိုပါ အဖော်ခေါ်ထားရမယ်”

ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ တောင်ကြောတစ်ခု
လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သည် စားနပ်ရိက္ခာနှင့်
လက်နက်များကို ယူဆောင်ကာ ထောင်ချောက်နှင့် မနီးမဝေးရှိ
ဂူပေါက်ထဲသို့ ဝင်ကာ နေရာယူကြလေသည်။

“ဒီညအဖို့တော့ နှင်းကျားသစ်တစ်ကောင်လောက်သာ
မိလို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်ပြီပေါ့ဗျာ”

“ဒီတောင်တန်းတွေမှာ နှင်းကျားသစ်တွေ ရှိသလို
နှင်းလူကြီးတွေ ဂေါ်ရီလာ မျောက်ဝံကြီးတွေလည်း ရှိလေတော့
အဲဒီသတ္တဝါကြီးတွေလည်း မိနိုင်တာပဲဗျ”

“ဒါကတော့ ကံတရားပေါ့ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ စောင့်နေကြစဉ်
သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသော လူပုလေး မိတ္တက ငြိမ်သက်စွာ
ဆိုင်နေရင်း ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေလေ
သည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ တောင်တန်းများပေါ်မှ

ကျော်ကာ လရောင်က ဖြာတက်လာလေသည်။ တန်ခူးလ၏ လပြည့်နေ့ည လရောင်က နှင်းသားထုကို ဖောက်၍ မြေပြင်ပေါ် အင်္ဂါ ဖြာကျလာလေသည်။

လရောင်ဆမ်းထားသော နှင်းသား မျက်နှာပြင်တို့မှာ ငွေရောင်တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိနေလေသည်။ သူတို့ နို့ရေရာ ဂူပေါက်ဝမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ထောင်ချောက် ရှိသော နေရာကို တစွန်းတစ လှမ်းမြင်ရသည်။ တောင်ပို့တစ်ခု ကွယ်နေ သောကြောင့် အပေါက်ဝ ရှိရာဘက်သို့တော့ ကောင်းစွာ မမြင်ရ ပေ...။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ အဝေးဆီမှ မိမိ တို့ ရှိရာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာနေသော သဏ္ဍာန် နှစ်ခုတို့ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် လူပုလေး မိတ္တက ဒေါက်တာ မင်းသင်္ဃာတို့ကို ပြလိုက်သည်။

ရွေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လျှောက်လာသော သတ္တဝါ နှစ် ကောင်တို့မှာ မြင်ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ကတိုးနှစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒရယ်မျိုးနွယ်ဝင် ကတိုးနှစ်ကောင်တို့မှာ အရွယ်အစား ရော အလုံးအထည် အရပ်အမောင်းပါ ဒရယ်နှင့် မကွာခြားလှ ဘဲ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ပါ ဒရယ်နှင့် များစွာ တူလှပေသည်။

ကတိုးကောင်မှာ ရှေ့ဘက် လက်အနည်းငယ် နိမ့်ပြီး နောက်ဘက် ခြေထောက်က အနည်းငယ် ပိုမြင့်ကာ နားရွက် ထောင်၍ အမြီးတိုသည်။

အထီးကောင်၌ ချက်အောက်၌ ကတိုးမွေးအိတ် ပါပြီး ပါးစပ်အောက်ဘက်၌ အစွယ်တိုနှစ်ချောင်း ပါသည်။

ကတိုးကောင်များကို အာသံနိုင်ငံ၊ နီပေါနိုင်ငံ၊ ကသိုရ နိုင်ငံ၊ မြန်မာနိုင်ငံတို့၌ အတွေ့ရများပြီး ပေငါးထောင်အထက် မြင့်သော ရေခဲတောင်တန်းများ၌ နေလေ့ ရှိသည်။

အာသံနိုင်ငံမှ ရသော ကတိုးသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ် ကြောင်းနှင့် ကတိုးငါးမျိုး ရှိကြောင်း ဘာဝပွကာသ ဆေးကျမ်း၌ ဖော်ပြထားသည်။

၎င်းတို့မှာ...

အမှုန်နှင့် တူသော ခါရိကာ ကတိုး၊

နှမ်းစေ့လောက် ပမာဏ ရှိသော တိလကာ ကတိုး၊

ကုလားပဲစေ့ခန့် ရှိသော ကုလိဋ္ဌာ ကတိုး၊

ကုလားပဲစေ့ထက် ကြီးသော ပိဏ္ဏ ကတိုး၊

ထို့ထက် ကြီး၍ နူးညံ့သော နာယိကာ ကတိုး ဟူ၍ ခွဲခြားပြထားလေသည်။

ကတိုးကောင်တို့မှာ ရေခဲတောင်တန်းပေါ်၌ ပွင့်သော ပန်းပေါင်းစုံတို့၏ ဝတ်ဆံကိုသာ စားလေ့ ရှိသဖြင့် ကတိုးအိတ်

မှာ မွေးကြော် သင်းသို့ ခွဲမက ဆေးဘက်လည်း ဝင်လှပေသည်။
ကတိုးကောင်များမှာ လပြည့်လကွယ်ရက်များ၌သာ
မိတ်လိုက်ကြလေ့ ရှိပြီး ၎င်းတို့ မိတ်လိုက်ပုံမှာလည်း ဆန်းကြယ်
လှသည်။

ကတိုး မိတ်လိုက်ချိန်တွင် ကတိုးအထီးကောင် ချက်၌
ရှိသော ကတိုးအိတ်မှာ ကြီးထွားနေတတ်သည်။ ထိုအခါ ကတိုး
အထီးကောင်က ရှေ့မှ သွားလျှင် ကတိုးအမက နောက်မှ လိုက်
ကာ ကတိုးအထီးကောင်၏အမြီးကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ယူခြင်းဖြင့်
သန္ဓေရကြလေသည်။

ယခုလည်း သူတို့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသော ကတိုး
နှစ်ကောင်မှာ တစ်ကောင်က ရှေ့မှ သွားနေပြီး ကျန်တစ်ကောင်
က နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ကာ အမြီးဖျားကို စုပ်ယူ
နေလေသည်။

မကြာမီ ကတိုးနှစ်ကောင်က သူတို့ ရှိနေသောဂူပေါက်ဝ
နှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်လာသောကြောင့် ပိုမို သဲကွဲစွာ မြင်ရ
သည်။

ထိုအခါ လူပုလေး မိတ္တက လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“ဆရာ . . . ရှေ့က သွားနေတာ ကတိုးအထီးကောင်ပဲ၊
သူ့ရဲ့ဝမ်းဗိုက်မှာ ကတိုးမွှေးအိတ် ရှိတယ်၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်ပါ
လား။”

ပြောလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြုံး၍ ခေါင်း
ခါပြလိုက်သည်။

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“မုဆိုးဆိုတာ စည်းထားရမယ့်အချိန် ရှိတယ်၊ သတ္တဝါ
တွေ ဘေးဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့အချိန်၊ မိတ်လိုက်နေတဲ့အချိန်၊
သားပေါက်နေတဲ့အချိန်တွေမှာ မပစ်ရဘူး။”

“ကျွန်တော်တို့တော့ ဒါတွေ မသိပါဘူး၊ တွေ့တာနဲ့
ပစ်သတ်တာပါပဲ”

ဟု ပြောဆိုနေကြစဉ် ကတိုးနှစ်ကောင်သည် မလှမ်း
မကမ်းရှိ ဝါးတောအစပ်မှာ မျှစ်နုများကို တူးဖော် စားသောက်
နေကြစဉ် တောစပ်ဘက်မှ ‘ဝေါင်း’ကနဲ မာန်ဖီသံတစ်ချက် ပေါ်
လာသည်။

ထိုမာန်ဖီသံကြောင့် ကတိုးနှစ်ကောင်မှာ သုတ်ကနဲ
ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝါးတောထဲမှ လွှားကနဲ ခုန်ထွက်
လာသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ကိုပါ လှမ်းမြင်လိုက်ကြရတော့
သည်။

“ဟင် . . . ”

“ဟာ . . . ”

“နှင်းကျားသစ်ကြီးပါလား . . . နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး

မဟုတ်ပါလား”

သုံးယောက်သား တအံ့တဩ ရှိနေကြစဉ် ကြီးမားလှသော နှင်းကျားသစ်ကြီးက ထွက်ပြေးသွားသော ကတိုးနှစ်ကောင် နောက်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွားသည်ကိုသာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ခဏကြာတော့ အတော်ဝေးဝေးနေရာဆီမှ မာန်ဖီသံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် နှင်းတောထဲမှာ တရွေ့ရွေ့လာနေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် သုံးယောက်သား အသံမထွက်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာတော့ မြင်ကွင်းက ပိုမိုထင်ရှားလာသည်။

နှင်းကျားသစ်ကြီးက ကတိုးတစ်ကောင်ကို လည်ဂုတ်မှ ကိုက်ကာ ဒဏ္ဍိတ်တိုက် ဆွဲလာလေသည်။ ထောင်ချောက်ရှိသော တောင်စောင်းနေရာ ရောက်တော့ တောင်ကုန်းဖြင့် ကွယ်ကာ ပျောက်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ သုံးယောက်မှာလည်း အသံမထွက်ဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ခဏကြာတော့ 'ဝေါင်း' ကနဲ မာန်ဖီသံ တစ်ချက် ထပ်ကြားလိုက်ရပြီး မဒွေးမဒွေးမှာ ထောင်ချောက်တံခါး ပြုတ်ကျသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ကိုထင်ကျော်... ထောင်ချောက်တံခါး ကျသံ မဟုတ်

လား”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်”

“ကျားသစ်ကြီးများ ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိနေရော့သလား၊ တကယ်လို့ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဟန်ကျတာပဲဗျို့။”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အခြေအနေကို နားစွင့်နေလေသည်။

ထောင်ချောက်တံခါး ပြုတ်ကျသံမှလွဲ၍ အခြားဘာသံမှ ထပ်မကြားရခြင်းကတော့ ထူးဆန်းသလိုပင်...။

အကယ်၍ ထောင်ချောက်အတွင်းမှာ ကျားသစ် မိနေပါက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသံနှင့် မာန်ဖီ ဟိန်းဟောက်သံများကို ကြားရပေမည်။ ယခု ဘာအသံမှ ထပ်မကြားရတော့ပေ...။

“ဘယ့်နှယ်လဲ... ဘာသံမှလည်း မကြားရပါလား”

“အေးဗျ... တကယ်လို့ ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိနေတယ်ဆိုရင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်သံတွေ ကြားရမှာ၊ အခုတော့...”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည်ကို ဘေးနားမှ နားထောင်နေသော လူပုလေး မိတ္တကတော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေသည်။

ထိုအခြေအနေကို သတိပြုမိသော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က...။

“မင်းက ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါ... ဒါ... ရိုးရိုးကျားသစ် မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ တန်ခိုးရှိ တဲ့ ကျားသစ် ဖြစ်ရမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မိတ္တရယ်၊ ရိုးရိုးကျားသစ်မို့ ကတိုးကောင် ကိုဆောင် လိုက်ဖမ်းလာတာ မင်း မမြင်ဘူးလား၊ နတ်ကျားသစ် ဆိုရင် ဒီလို လိုက်ဖမ်းပါ့မလား”

“မဟုတ်ဘူးနော်... မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာတို့ ဒီညအဖို့ တော့ ထူးဆန်းတာတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ မိတ္တရယ်၊ မင်း ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် အခုပဲ အခြေအနေ သွား ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ လက်နှိပ်မီးနှင့် သေနတ်ကို ယူပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တော့ မလိုက်ဝံ့ဘူး၊ ဒီဂူထဲကပဲ စောင့်နေ တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ နေခဲ့သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ကိုမင်းခေါင်တို့ နှစ်ယောက်သား အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ သည်။

ထောင်ချောက်ဆင်ထားသော နေရာမှာ မဝေးလှပေ။

တောင်ကုန်း တစ်ခုသာ ခြားသောကြောင့် ထိုတောင်ကုန်း အကွယ်မှ ကွယ်၍ အပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။

နှစ်ယောက်သား တောင်ကုန်းအကွယ်နေရာမှ ထောင် ချောက် ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတို့ မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။

ထောင်ချောက်တံခါးမှ မောင်းပြုတ်ကျနေပြီး တံခါး အဝန်းတွင် စောစောက ကျားသစ်ကြီး ကိုက်ချီလာသော ကတိုး အသေကောင်ကို တွေ့ရသည်။

ထောင်ချောက်ထဲမှာတော့ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် လက်နှိပ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုး ကြည့်လိုက်သောအခါ လူလိုလို သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဟင်...”

“ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိနေတာ ကျားသစ်လည်း မဟုတ်ပါလား၊ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား ကိုထင်ကျော်”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်... ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတဲ့ ပုံကတော့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အတော်ကလေး တူ တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို နာနာဘာဝတွေ ဝိညာဉ်တွေက လှည့်စား ခြောက်လှန့်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တောခြောက် နေတာများလား”

... ပြောနေ ကြာပါတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ် သိရ
အောင် အနေအရောက်အောင် သွားကြည့်ကြစို့ဗျာ”

... ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား သေနတ်များကို
ကျည်ထိုး မောင်းတင် အဆင်သင့် ပြုလုပ်ပြီး ထောင်ချောက်
အနီးသို့ ကပ်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် လရောင်က မြင့်တက်လာသလို နှင်းများကလည်း ပိုမို
များပြားစွာ ကျဆင်းလာချေပြီ...။

ထောင်ချောက်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်သောအခါ နှင်းသား
ပြင်ပေါ်မှာ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကျားသစ်ခြေရာများကို တွေ့ကြရ
သည်။

စောစောက ကျားသစ် ကိုက်ချီလာသော ကတိုးက
တော့ ထောင်ချောက် တံခါးဝမှာ ကျနေလေသည်။ ထောင်
ချောက် တံခါးမှာ ပြုတ်ကျနေပြီး ထောင်ချောက်အတွင်း၌
လူတစ်ယောက် မိနေလေသည်။

“ဟင်... ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်
ယောက် ရောက်နေပါလား”

လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သောအခါ ထောင်ချောက်
အတွင်း၌ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ရှိနေပြီး သူမသည် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဒေါက်

တာ မင်းထင်ကျော်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“မင်း ကျားသစ်လား... လူလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး
ကာ မေးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေတာ မြင်ရက်နဲ့ မေးနေရ
သေးတယ်၊ လူပေါ့ရှင့်... ”

မိန်းကလေးက လေသံ ခပ်ဝဲဝဲနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ထောင်ချောက်
တံခါးကို အရင်ဖွင့်ပေးမှ ပြောလို့ရမှာပေါ့”

“မင်းက ထောင်ချောက်ထဲကို ဘာကြောင့် ရောက်နေ
တာလဲ”

“သိချင်လို့ ဝင်ကြည့်တာပေါ့ရှင်”

“စောစောက ဒီနားကို ကျားသစ်ကြီး တစ်ကောင်
ရောက်လာတာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

“မတွေ့ပါဘူး”

“ဒီနားတဝိုက်မှာ ကျားသစ်ခြေရာတွေ ရှိနေပါရက်နဲ့
ကျားသစ်ကြီးကို မင်း မတွေ့လိုက်တာတော့ အတော်ဆန်း
တယ်”

“ကဲ... ဒါတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့၊ ထောင်ချောက်

တံခါးကို အရင်ဖွင့်ပေးကြပါဦး၊ အထဲမှာ နေရတာ မွန်းကျပ်နေတာပဲ”

ထိုသို့ ပြောသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး...

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုထင်ကျော်”

“ဖြစ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က ထောင်ချောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားက သေနတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်ပြီး စောင့်နေ၊ အခြေအနေ မဟန်ရင် ပစ်သာ ပစ်ပေတော့”

ဟု ပြောဆို တိုင်ပင်ကာ ကိုမင်းခေါင်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားပြီး ခေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထောင်ချောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ ဖွင့်ပေးရင်းမှာပင် သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ထောင်ချောက်အတွင်းမှ မိန်းကလေးသည် ကျားသစ်အသွင် ပြောင်းကာ ခုန်ထွက်လာလေမည်လား ဟု ထင်နေမိလေသည်။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းငုံ့ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

သူမသည် ခေါင်းငုံ့ထားသောကြောင့် ရှည်လျားသော ဆံပင်များက မျက်နှာပေါ် သို့ ဖုံးကျနေသောကြောင့် မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မမြင်ရသေးပေ...။

အပြင်ရောက်လာပြီး ဆံပင်များကို နောက်သို့ ဖယ်ချလိုက်တော့မှ သူမ၏မျက်နှာကို မြင်ရတော့သည်။

သူမသည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပြီး ဖြူဝင်းသော အသားနှင့် လှပသော မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။

မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်နှင့် ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့နှင့် မြင်သူတိုင်း စွဲမက်စေသော အလှအပများကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ဖျင်ကြမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားပြီး ခြေထောက်မှာ ကြီးသိုင်းဖိနပ်ကြမ်းကို စီးထားသည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်က လာကြတာလဲ”

ထောင်ချောက် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် သူမက စပြီး မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“တို့က မြန်မာပြည်ကပါ၊ ဒီတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ သုတေသန လုပ်ဖို့ လာကြတာပါ၊ ဒါထက် မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“နှင်းပွင့်ဖြူ”

“ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ပို့ခါရာမှာ နေတယ်”

“ပို့ခါရာဆိုတာ ရွာလား၊ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ရွာပဲ၊ ကျောက်သလင်းတောင်ခြေမှာ ရှိတယ်”

“ဟန်ကျတာပဲ... တို့ကလည်း ကျောက်သလင်း တောင်ဘက်ကို သွားချင်နေတာ၊ မင်းတို့ နေတဲ့ရွာကို တို့တတွေ လိုက်ခဲ့လို့ ရမလားဟင်”

“မဖြစ်ဘူး... ရွာက လူတွေက လူစိမ်းလာတာ မကြိုက် ဘူး၊ နောက်ပြီး တောင်ခြေနဲ့ မဝေးတဲ့ လျှိုထဲမှာ လူရိုင်းတွေ ရှိကြတယ်၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ရင် ရှင်တို့ အရှင်လတ်လတ် မီးကင်ပြီး သတ်စားခံကြရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ နှစ် ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့် လိုက်ကြလေသည်။

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါထက် မင်းကရော အခုလို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွား နေတာ လူရိုင်းတွေနဲ့ တွေ့မှာ မကြောက်ဘူးလား”

နှင်းပွင့်ဖြူ ဆိုသော မိန်းကလေးက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘာကြောင့် မကြောက်တာလဲ”

“သူတို့ ကျွန်မကို အန္တရာယ် မပေးဝံ့ကြပါဘူး၊ တကယ် လို့ ရန်ပြုရင် သူတို့ကို နတ်ဘုရားက သတ်မှာပေါ့”

“ဟင်... နတ်ဘုရားက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါတွေ ရှင်တို့ မသိချင်ပါနဲ့၊ သိရင်လည်း မကောင်း ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ရှင်တို့တတွေ ကျောက်သလင်း တောင်ဘက်ကို မသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျွန်မ သွားတော့ မယ်”

ဟု ပြောကာ ထောင်ချောက်တံခါးဝမှာ ကျနေသော ကတိုးကောင် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

အနားရောက်မှ သူတို့ ရှိရာသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့် သည်။

“ဒီကတိုးကောင်တို့ ရှင်တို့ ယူထားလိုက်မလား”

“ဒီကတိုးကောင်က မင်း ရှာထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ရှာထားတာဆိုရင် မင်းပဲ ပိုင်သင့်တာပေါ့၊ မင်းပဲ ယူသွားပါ”

“ကျွန်မက နောက်ထပ် တစ်ကောင် ရှာယူရင် အလွယ် တကူ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကတိုးကောင်ကို ရှင်တို့ကိုပဲ လက်ဆောင် ပေးခဲ့ပါ့မယ်၊ ရှင်တို့ပဲ ယူသွားကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ နှင်းတောထဲသို့ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား လေတော့သည်။

ဒေါက်မင်းထင်ကျော်နှင့် ကိုမင်းခေါင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ

တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ အတန်ကြာအောင် နေရာ၌ ရပ်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အနီးသို့ မိတ္တ ရောက်လာလေတော့သည်။ မိတ္တက ထောင်ချောက်ကို တစ်လှည့်၊ ထောင်ချောက်အနီးတွင် ရှိနေသော ကတိုးကောင်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးနေလေသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း ဆရာတို့ အံ့ဩစရာတွေတွေ့လိုက်ကြရပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“အေး... မင်းပြောတာထက်တောင် ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတာကို တွေ့လိုက်ရတယ် မိတ္တရယ်”

ဟုသာ ပြောလိုက်ပြီး ထောင်ချောက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသော မိန်းကလေးအကြောင်းကိုတော့ မိတ္တကို မပြောကြတော့ပေ။

ထို့နောက်..

ကတိုးကောင်ကို ကြည့်ကြသောအခါ ကျားသစ် ကိုက်ထားသော အစွယ်ရာများကို တွေ့ကြရသဖြင့် ပို၍အံ့ဩကြရလေသည်။

အခန်း(၄)

စောနက်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ကမ်တင်ရှင်

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သည် နှင်းပွင့်ဖြူဆိုသော မိန်းကလေး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးသွားသည့် ကတိုးကောင်ကို ခခန်းသို့ သယ်ယူလာပြီးနောက် အသားကို ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြသည်။

ကတိုးမှာ အထီးကောင် ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းဗိုက်အောက် ချက်နေရာ၌ ကတိုးမွှေးအိတ်ကို ရကြလေသည်။

၎င်းတို့ ခေါ်လာသော ရှားပါးလူမျိုးတွေကတော့ ကတိုးသားကို ချက်ပြုတ် စားသောက်ခွင့် ရသဖြင့် သဘောကျနေကြလေသည်။

ထို့နောက်...

နေထွက်လာပြီး နှင်းကွဲသွားသောအခါ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုမင်းခေါင်ကတော့ နှင်းကျားသစ်ကို တွေ့ပြီးမှ သေ သေချာချာ လေ့လာခွင့် မရသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း ကျောက်သလင်းတောင်ဘက်တွင် နှင်း ကျားသစ်များ ရှိနေသည်ဆိုသဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျေနပ် နေဟန် ရှိလေသည်။

၎င်းတို့သည် ဟိမဝန္တာ တောင်ကြောများပေါ်မှပင် ဖြတ်လမ်းများကို အသုံးပြုကာ ခရီးဆက်ကြလေသည်။

လမ်းခရီး၌ စခန်းချသည့်အချိန်များတွင် လူပုလေး မိတ္တ ထံမှသော်လည်းကောင်း၊ ရှားပါးအမျိုးသားအချို့ထံမှသော် လည်းကောင်း၊ ကျောက်သလင်းတောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အံ့ဩဖွယ်ရာများကို ကြားရလေသည်။

ကျောက်သလင်းတောင်ပေါ်တွင် သူတော်စင်တို့ တရား ရှာမှီးသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း (Crystal Monastery) နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများ၊

ထိုနေရာကို သူတို့ဘာသာဖြင့် (Shey Gompa) ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့က ကျောက်သလင်းတောင်ပေါ်ရှိ ထိုကျောင်း တော်ကြီးများကို ရှမ်းဗဲလားဟုပင် ထင်နေကြသည်။

၎င်းတို့ ပြောပြချက်များအရဆိုလျှင် (Dolpo) တောင် ထိပ်တွင် ထူးဆန်းသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ် ကျောင်း ရှိပြီး ထိုကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်ကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ အသက် မည်ရွေ့မည်မျှ ရှိသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ကြောင်း။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ပိဋကတ်တိုက်ကြီး၌ ဗုဒ္ဓကျမ်း စာအုပ်ပေါင်း (၇၀၀၀)ခန့် ရှိပြီး ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်၏ အလေးချိန်မှာ ပေါင်(၃၀)ခန့် လေးကြောင်း။

ကျမ်းစာအုပ်၏ စာမျက်နှာများကို သစ်သားပြားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ တစ်ဖက်တွင် ချိုင့်ဝှမ်းကြီး တစ်ခု ရှိကြောင်း၊ ယင်းချိုင့်ဝှမ်းကြီး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ခန့်မှန်း နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း။

ဥယျာဉ်များ၊ စမ်းချောင်းကလေးများ၊ သစ်သီးခြံများနှင့် သာယာလှပသော ယာတောအိမ်ကလေးများကိုပင် တွေ့ခဲ့ရ သည်ဟု ပြောပြကြသည်။

အချို့ သုတေသန ပညာရှင်များက ရှမ်းဗဲလား ဟူသည် ယင်း (Dolpo) ဒေသတွင် ရှိနေသည့် (Shey Gompa) ခေါ် သလင်းကျောက်တောင်ကြီး အနီး၌ ရှိနေသလောဟု တွေးတော ထူဆကြလေသည်။

ဒီအတိုင်းသာ မှန်ပါက သူတို့အဖွဲ့သည် ကျောက် သလင်းတောင်ကြီးနှင့် အနီးတဝိုက်တွင် ထူးဆန်းမှုများကို ထပ်မံ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် ဒွါလာဂီရီ တောင်ခြေကို ဖြတ်သန်း ဦးဆောင်နေသည့် ကလိဂန္ဓာကီ (Kali Gan Daki) မြစ်ကို ကျော် ခြတ်ခဲ့ကြပြီး မေလဆန်းစ အချိန်လောက်တွင် (Dolpo) အတွင်း ပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာများသို့ ရောက်သောအခါ ကိုမင်းခေါင် တွေ့ လိုသော နှင်းကျားသစ်အချို့ကို တွေ့ရပြီး သုတေသနလုပ်ငန်း များ စတင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းတော့ မရှိပေ...။

သူတို့တတွေ ကျောက်သလင်းတောင်ကြီး ရှိရာသို့ ချဉ်း ကပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရာသီဥတုမှာ သိသိသာသာ ဆိုးဝါးလာလေသည်။ စင်တီဂရိတ် ပြဒါးတိုင်အရဆိုရင် ရေခဲ အမှတ်အောက် (၄)ဒီဂရီခန့် ကျရောက်နေသည်။

နောက်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တတွေမှာ ပေပေါင်း(၁၆၉၀၀) အမြင့်ရှိသောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ သည်။

ထိုနေရာသည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်တို့ ဗုဒ္ဓပုဇော်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ ရှိသော နေရာများ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုနေရာကို ဒေသခံများက

(Shey) ဟု ခေါ်ကြသည်။

သူတို့သည် လေကွယ်နှင့်ကွယ်သော ဂူတစ်ဂူအတွင်း သို့ ဝင်ရောက်ကာ စခန်းချနေကြစဉ်မှာပင် အဝေးဆီမှ ပျံလွင့် လာသော စည်သံများ၊ ကြေးစည်သံ၊ ဖားစည်သံများ၊ ဘုရား ဝတ်ပြု ဆုတောင်းသံများကို ကြားကြရလေသည်။

သူတို့တတွေသည် ကျောက်ဂူများထဲ၌ မီးပုံများမှ အပူ ရှိန်များကို အားကိုးအားထား ပြုကာ နေကြရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထင်ကျော်၊ ကျွန်တော်တို့တတွေ အခု ရောက်နေတဲ့နေရာက ကြေးစည်သံ၊ ဖားစည်သံတွေ ကြားနေရ ပါလား၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူတွေ ပြောနေတဲ့ ရှမ်းဗဲလား ဆိုတဲ့ ဒေသကိုများ ရောက်နေရော့သလား။”

“အဲဒီလို ရောက်ခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှမ်းဗဲလားဆိုတာ လူတိုင်း ရောက်ဖူးချင်ပြီး လူတိုင်း မရောက်နိုင်တဲ့ ဒေသတစ်ခုပဲ ။”

ထိုညက သူတို့နှင့်အတူ လူပုလေး မိတ္တကပါ လာ ရောက်ပြီး သူသိသော အကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် တစ်ရက်လောက် ခရီးဆက် ချဉ်းရင် ဆရာတို့ ရောက်ချင်တဲ့ ကျောက်သလင်းတောင်ခြေကို ရောက်ကြပြီ၊ အဲဒီတောင်ခြေမှာ ပို့ခါရာဆိုတဲ့ ရွာအပါအဝင်

တောင်ခြေရွာကလေးတွေ ရှိကြတယ်”

“အဲဒီရွာတွေမှာ ဘယ်လူမျိုးတွေ နေကြသလဲ”

“အများအားဖြင့်တော့ တိဗက်တွေ၊ ရှားပါးတွေ များကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗမာစကား ကောင်းကောင်း နားလည်တဲ့ တောင်တန်းသားလို့ ခေါ်တဲ့ ပျူတွေလည်း ရှိကြတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း တို့အတွက် ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဒါ့အပြင် ဟိုးတောင်ခြေလျှိုတွေထဲမှာ နေတဲ့ လူသားစားတဲ့ လူရိုင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့က လူတွေကို ဖမ်းမိရင် အရှင်လတ်လတ် တံစို့ထိုးပြီး မီးကင်စားလေ့ ရှိကြတယ်။ ဒီနေရာ တဝိုက်တွေက သူတို့ ရှိတဲ့ နေရာတွေနဲ့ နီးတော့ အစစ အရာရာ သတိဝီရိယ ရှိကြဖို့တော့ လိုတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ... တို့မှာ သေနတ်တွေ ပါတာပဲ။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး”

ဒါက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ အတွေးပင် ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်း အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံသောအခါ သူတို့ သေနတ်များက အားကိုး၍ မရကြောင်း လက်တွေ့ သိရလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရာသီဥတု အနည်းငယ် သာယာသော အချိန်၌ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် လူပုလေး မိတ္တတို့ နှစ်ယောက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို လေ့လာရန်

အတွက် တောင်ခြေဘက်သို့ ဆင်းလာကြလေတော့သည်။

တောင်ခြေဘက်ရှိ စမ်းချောင်းတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ နားနေကြစဉ် မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်၌ ဆူဆူညံညံ အသံကြားရသဖြင့် အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သောအခါ တောထဲမှ ထွက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို တွေ့ကြလေသည်။

“ဆရာ... အဲဒါ လူရိုင်းတွေပဲ”

ထိုအခြေအနေမျိုး ရောက်ကာမှ သူ့မှာ ပါလာသော သေနတ်က အသုံးမဝင်တော့ပေ...။

လူရိုင်းများမှာ နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီး လုံနှင့်ခားများကို ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။ အချို့ကလည်း လေးနှင့်မြားများ ကိုင်ထားကြသည်။

အကယ်၍ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပါက သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်ပေါ်သို့ မြားတံနှင့် လုံများက စုပြုံ၍ ရောက်လာမည်မှာ မလွဲချေ။

ထို့ကြောင့် မလှုပ်ဝံ့ဘဲ အသာငြိမ်နေစဉ် ခဏကြာတော့ လူရိုင်းလေးယောက်က အနီးသို့ ကပ်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုးများဖြင့် တုပ်ကာ ခေါ်သွားကြလေရာ မရုန်းကန်ဝံ့သောကြောင့် ဒီအတိုင်း လိုက်သွားကြလေသည်။

လူရိုင်းများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တောထဲမှသော်

လည်းကောင်း တောင်များပေါ်မှသော်လည်းကောင်း ခေါ်သွားကြရာ နောက်ဆုံး နက်ရှိုင်းသော တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

တောင်ကြားလမ်းမှာ နက်ရှိုင်းလှသောကြောင့် တောင်ကြား နှစ်ခုကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသော မိုးကောင်းကင်မှာ အဖြူရောင် အစင်းကြောင်းသဖွယ် ရှိနေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီတစ်ခါတော့ ကယ်မယ့်သူ ဝေးပြီဟု ထင်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောင်ကြားတစ်နေရာဆီမှ ကျယ်လောင်သော ကျားသစ်အော်သံတစ်သံ ပေါ်လာလေသည်။

ကျားသစ်အော်သံမှာ မည်သည့်နေရာမှ အော်လိုက်သည် မသိရသော်လည်း လိုဏ်ခေါင်းနှင့် ကျောက်နံရံများမှ ပဲ့တင် ရိုက်ခတ်လာသဖြင့် အနီးမှ ကပ်အော်လိုက်သည့်နှယ်ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ထိုအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လူရိုင်းများမှာ ခြေလှမ်းများ တန့်သွားသလို မီးကို ရေနှင့် ဖျန်းလိုက်သည့်နှယ်အသံများလည်း တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် ရပ်တန့်ကာ နားစွင့်ကြသော်လည်း နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားတော့မှ ရှေ့သို့ ဆက်သွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကျားသစ်အော်သံကို ကြားလိုက်ရ

သောကြောင့် များစွာ ကြောက်ရွံ့နေကြဟန် ရှိသည်။

“ဒီနှယ်မှာ ရှိတဲ့ လူရိုင်းတွေက ကျားသစ်ကို နတ်ကျားဆိုပြီး သိပ်ကြောက်ကြတယ်”

ဟု လူပုလေး မိတ္တက ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောလေသည်။

တောင်ကြားလမ်းမှာ အချို့နေရာများမှာ ကျယ်ပြီး အချို့နေရာများမှာ ကျဉ်းလှသောကြောင့် ရှေ့နောက် တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီ လျှောက်ကြရသည်များပင် ရှိသည်။

ထိုတောင်ကြားလမ်းထဲ၌ ကြီးမားလှသော ဂူကြီးများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ချောက်ကမ်းပါးကြီးများအတွင်းမှ အတော်ကြာအောင် လျှောက်ကြပြီးသောအခါ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာသည် လျှိုကြီးတစ်ခု အပြင်ဘက် ဖြစ်ပြီး တသွင်သွင် စီးနေသော စမ်းချောင်းတစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။ စမ်းချောင်း အပေါ်ဘက်မှာတော့ ဂူပေါက်ကြီးများနှင့် ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများ ရှိလေသည်။

ထိုစမ်းချောင်းနံဘေးသို့ ရောက်သောအခါ လူရိုင်းများက ရပ်တန့်ကြပြီး အချို့က သစ်ပင်အောက်၌ ထင်းခြောက်များဖြင့် မီးပုံကြီးနှစ်ပုံ ဖိုနေကြပြီး ကျန်လူရိုင်းများက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစား

များကို ခွတ်ဝေကာ ဝမ်းချောင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာကြသည်။

ထို့နောက် ဝမ်းချောင်းထဲသို့ ဆင်းစေပြီးနောက် အချို့ လူခိုင်းများက သူတို့အား သဲများဖြင့် ပွတ်တိုက်ကာ ရေဖြင့် ဆေးပေးကြသည်။

“တို့ကို ဘာလုပ်ပေးနေတာလဲ မိတ္တ”

“ဆရာက ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“သူတို့ဆီ ခေါ်ကာနီး သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပေးနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆရာက ဒီလောက်ပဲ တွေးတာကိုး၊ ဒီထက် ပိုပြီးများ မတွေးမိဘူးလား”

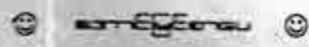
“ဘယ်လို တွေးရမှာတုန်း”

“ကွန်ဘော်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါးတွေ အညှိနဲ့ ပျောက်အောင် သဲနဲ့ ပွတ်ဆေးနေတယ်လို့ရော မတွေးမိဘူးလား”

“ပြီးရင် ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာရယ်၊ ဟိုမှာ မီးပုံကြီးတွေ ဖိုနေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ပြီးတာနဲ့ အရှင်လတ်လတ် တံစို့ထိုးပြီး မီးကင်စားကြမှာပေါ့”

ထိုအခါမှ အချို့လူခိုင်းများက လူအရပ်ထက် အနည်းငယ် ပိုရှည်သော သစ်သားချောင်းကြီးများကို ထိပ်ဖျား ချွန်နေသည်ကို သတိပြုမိတော့သည်။

“အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ အသတ်ခံရပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဟု စိတ်မသက်မသာ တွေးလိုက်မိသည်။

ယခုအခါ သူ့သေနတ်မှာလည်း အဝတ်အစားများနှင့် အတူ ကမ်းစပ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ...။

အကယ်၍ သေနတ်ရှိပါက သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရင်း သေရခြင်းမျိုးဖြင့်သာ သေလိုသည်။ ယခုကဲ့သို့ တစ်မိုစိမိုညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှုကြောင့် မချိမဆန့် သေရခြင်းမျိုးဖြင့်တော့ မသေလိုပေ...။

လူရိုင်းများက ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို သဲများဖြင့် ပွတ်တိုက်လိုက်၊ ရေဆေးလိုက်နှင့် စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြုလုပ်ပြီး သောအခါမှ ကမ်းစပ်နား၌ ဖိုထားသော မီးပုံကြီးများအနီးသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

မီးပုံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့ကို ဝမ်းလျားမှောက် အနေအထားဖြင့် မလှုပ်သာအောင် ကြီးများဖြင့် တုပ်နှောင်ကြရာ ခြေရောလက်ပါ မလှုပ်သာတော့ပေ...။

ပြီးလျှင် သင်းပျံ့သော ဆီတစ်မျိုးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်လိမ်းပေးကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူရိုင်းအချို့က အဖျားချွန်ထားသော တုတ်ချွန်ကြီးနှစ်ချောင်းကို အနားသို့ ယူလာကြသည်။ သဘော

ကတော့ နှစ်ယောက်လုံးကို တံစို့ထိုးပြီး မီးပုံပေါ်မှာ အရှင်လတ်
လတ် ကင်မည့်သဘောမျိုးပင်...။

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ လူရိုင်းနှစ်ယောက်
က တံစို့ကြီးနှစ်ချောင်းကို အဆင်သင့် ကိုင်ထားကြပြီး ကျန်
လူရိုင်းများက ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ နေရာယူကာ ၎င်းတို့
ဘာသာကောင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုင်တည် ဆုတောင်းနေကြ
ဟန် ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ မျက်စိကို မှိတ်ထား
ကာ မိမိ၏နောက်ဆုံးအချိန်ကိုသာ စောင့်နေတော့သည်။

နောက်ဆုံး ရွတ်ဆို တိုင်တည်ပြီးကြသောအချိန်တွင်
လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က တစ်စုံတစ်ခုကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေး
လိုက်သောအခါ လူရိုင်းအချို့က သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ဖိပေးထားပြီး
တုတ်ချွန်ကိုင်ထားသော လူရိုင်းက ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မျက်စိမှိတ်ကာ ဘုရား
တရားကိုသာ အာရုံပြုထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက
ပေါ်လာလေတော့သည်။

တောစပ်မှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာသော မြားတံ
နှစ်ချောင်းက တုတ်ချွန်ကိုင်ထားသော လူရိုင်းနှစ်ယောက် ကျော
ပြင်သို့ ဝင်ရောက် စိုက်ဝင်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဒုတ် ဒုတ်”

“အား...”

ထိုအခါ နောက်ထပ် လူရိုင်းနှစ်ယောက်က တုတ်ချွန်
များကို ထောက်ပြီး ပြေးလာကြပြန်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အနားသို့ ရောက်သည်နှင့်
နောက်ထပ် မြားတံများ ထွက်လာပြီး ထိမှန်ပြန်ရာ လဲကျသွားကြ
ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က တစ်စုံတစ်ခု အော်ဟစ်
အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ကျန်လူရိုင်းများက မြားတံများ ထွက်
လာရာ တောစပ်ဘက်သို့ သံပြိုင်အော်ဟစ်ကာ ပြေးတက်သွား
ကြလေသည်။

ခဏကြာသောအခါ တောစပ်ဘက်ဆီမှ ကြောက်မက်
ရွယ် ကောင်းလှသော ကျားသစ်တစ်ကောင်၏ မာန်ဖီ ဟိန်း
ဟောက်သံ ပေါ်လာပြီး စောစောက ပြေးတက်သွားသော လူရိုင်း
များ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ ပြန်ပြေးလာကြသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကြီးမားလှသော နှင်းကျားသစ်ကြီး
တစ်ကောင် တောစပ်သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။ ၎င်း၏ပါးစပ်ထဲမှာ
လူရိုင်းတစ်ကောင်ကို ဂုတ်မှ ကိုက်ချီထားလေသည်။

ထိုကျားသစ်ကြီးကို မြင်သောအခါ လူရိုင်းများမှာ
ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြ

ကာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးကြလေတော့သည်။

လောလောဆယ်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ အရှင်လတ်လတ် တံစို့ ထိုးခံရမည့်ဘေးမှ သက်သာရာ ရသွားသော်လည်း မလှမ်းမကမ်းတွင် နှင်းကျားသစ်ကြီး ရှိနေသောကြောင့် စိတ်ချလက်ချတော့ ဝမ်းမသာနိုင်သေးပေ...။

“ဆရာ... အဲဒါ လူရိုင်းတွေ သိပ်ကြောက်ကြတဲ့ နတ်ကျားလို့ ခေါ်တဲ့ နှင်းကျားသစ်ပဲ၊ တောင်စောင့် နတ်မင်းတွေက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မရှုမလှ သေမှာကို မကြည့်ရက်လို့ နတ်ကျား လွတ်လိုက်တယ် ထင်ပါ။”

ဟု လူပုလေး မိတ္တက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“စောစောက တို့ကို တံစို့နဲ့ ထိုးမယ့် လူရိုင်းတွေကို မြားနဲ့ ပစ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ တောင်စောင့်နတ်က လေးနဲ့မြား ကိုင်လို့လား။”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြန်မေးလိုက်သောအခါ လူပုလေးမိတ္တမှာလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ခဏကြာတော့ လူရိုင်းကို ကိုက်ချီထားသော ကျားသစ်ကြီးက မာန်ဖီသံ တစ်ချက်ပေးပြီး တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသေတော့သည်။

ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်

သွားလေတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးများဖြင့် အတုပ်ခံထားရသောကြောင့် မလှုပ်သာပေ...။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောထဲမှ ဓားမြောင်တစ်ချောင်း ဝဲထွက်လာပြီး နှစ်ယောက်ကြား၌ လာရောက် စိုက်နေလေတော့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဓားမြောင် စိုက်နေရာအနီး ရောက်အောင် လှိမ့်သွားပြီး ဓားသွားနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှ ကြီးများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ထုတ်ရလေသည်။

သူ လွတ်သွားတော့မှ လူပုလေး မိတ္တ ကိုယ်ပေါ်မှ ကြီးများကို ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...။

နှစ်ယောက်သား အဝတ်အစားများ ယူ၍ ပြန်ဝတ်ကြပြီး နောက် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ လိုက်ကြည့်ကြသောအခါ တောစပ်၌ ကျားသစ် ကိုက်သတ်ထားသဖြင့် သေနေသော လူရိုင်း အလောင်းတစ်လောင်းမှလွဲ၍ အခြား ဘာမှ မတွေ့ကြရသဖြင့် များစွာ အံ့ဩနေကြလေသည်။

တောနက်တွင်းမှ ကယ်တင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ...။

အခန်း(၅)

မရုဏဂူသို့ ရောက်ကြခြင်း

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ကံကောင်း ထောက်မမှုကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသော် လည်း မိမိတို့စခန်းသို့ ပြန်ဖို့ရန် လမ်းမမှတ်မိတော့သဖြင့် အခက် အခဲ ဖြစ်ကြရလေသည်။

တောင်ကြားလမ်းများထဲမှာ ဘယ်နေရာ သွား၍ ဘယ်သို့ လာရမုန်း မသိအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အချိန်ကလည်း မရှိတော့ပေ...။

အပြင်ဘက်၌ နေရောင်ခြည်နှင့် အလင်းရောင်များ

တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားဟန်ဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးအတွင်း၌ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလာချေပြီ. . . ။

သူတို့ ရောက်နေသည့်နေရာမှာ ဘေးတဖက်တစ်ချက် ၌ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးများ ကာဆီးထားသော လျှိုတစ်ခု အတွင်း၌ တောင်ကြားလမ်း တစ်နေရာ၌ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဆရာ. . . အချိန်မရှိတော့ဘူး။ အပြင်ဘက်မှာလည်း မှောင်နေပြီ၊ ခဏကြာရင် တောင်ကြား လမ်းထဲမှာ ဘာမှ မြင်ရတော့မယ် မထင်ဘူး”

“အေး. . . တစ်ခု ခက်တာက တို့မှာ လက်နှိပ်မီးလည်း မပါ၊ မီးမွှေးစရာ မီးခြစ်လည်း မပါဘူး၊ အမှောင်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေရင်တော့ အန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ တိုးချင်တိုး၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ချောက်ထဲ လိမ့်ကျမှာ သေချာတယ်”

“မမှောင်ခင် ကျွန်တော်တို့အတွက် နားစရာ တစ်နေရာ အရင်ရှာကြရမယ်၊ ပြီးမှ စားစရာ ရှာကြတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေရင်းမှာ အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားပြီး အမှောင်ထုများက သိသိသာသာကြီး ဖုံးလွှမ်းလာလေတော့သည်။ နှစ်ယောက်သား စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက်နေကြစဉ် ဦးစွာ နားထဲ၌ ဟီးဟီးဟားဟား ရယ်သံများ ကို စတင် ကြားလာရသည်။

ပထမတော့ ရယ်သံများကို အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ကြား

လာရခြင်း ဖြစ်ပြီး ခဏကြာတော့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“ဟီး. . . ဟီး. . . ဟီး”

ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ရယ်သံကြီးများမှာ တောင်နံရံများ၏ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် နေရာအနှံ့အပြားဆီ မှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဘာသံကြီးတွေလဲ ဆရာ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ရယ်သံကြီးတွေလိုလို ကြားနေရ တာပဲ”

“ဒီအချိန်မျိုးမှာ ရယ်သံကြီးတွေ ကြားရတာဆိုတော့ မဟုတ်ကာမှလွဲရော. . . ကျွန်တော်တို့ အခုရောက်နေတဲ့နေရာ က မရဏ တောင်ကြား ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“မရဏတောင်ကြားဆိုတာ ဘာလဲကွ”

“မရဏတောင်ကြားဆိုတာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြားမှာတော့ မသိတဲ့လူ မရှိသလောက် နာမည်ကြီးတဲ့နေရာပဲ၊ ဒီနေရာမှာ ဝိညာဉ်နဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေပဲ ရှိတယ်”

လူပုလေးမိတ္တ စကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“ဝိညာဉ်တွေကတော့ တို့ကို အရှင်လတ်လတ် တံစို့ထိုး ပြီး ကင်စားဖို့ လုပ်တဲ့ လူရိုင်းတွေလောက် ကြောက်စရာ ၊ ကောင်း

မယ် မထင်ပါဘူး”

ဟု ခင်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာက ကိုယ်တွေ့ မကြုံဖူးသေးလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာပါ။ ဒီရေကတောင်ကြားဆိုတာ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အလွန် အန္တရာယ် များတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရှိတဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေ ဒီညာဉ်တွေအပြင် ဝိညာဉ်ဖြူတွေပါ ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားဖူးတယ်”

“တကယ်လို့ တွေ့ရတော့လည်း တို့အတွက် အတွေ့အကြုံ ရတာပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေရင်းမှာပင် တောင်ကြားတစ်ခုလုံး အလင်းရောင် လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းလာလေတော့သည်။

တောင်နံရံများက ဘေးတဖက်တချက်၌ ကာဆီးထားသောကြောင့် အမှောင်ထုမှာ သိပ်သည်းလှပေသည်။

သို့ကြောင့် . . . ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ ရှေ့သို့ မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရောက်သည့်နေရာမှာပင် ကျောက်တောင်နံရံကို မှီကာ ရပ်နေကြရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရယ်သံများမှာ ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ကြားလာရပြီး အချို့ဆိုလျှင် မလှမ်းမတမ်းသို့ပင် ရောက်လာကြလေတော့သည်။

“ဆရာ . . . ဟို . . . ဟိုမှာ လာနေကြပြီ”

လူပုလေး မိတ္တက အလန့်တကြား ပြောသည်။

“ဘာတွေလဲကွ”

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား . . . ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ ရှိတဲ့ဘက်ကို လာနေကြတာ”

မိတ္တ လက်ညှိုးထိုးပြရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်ကြားလမ်းတလျှောက်တွင် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် ရွှေ့လျားလာနေသော ဖြူဖြူကြီးများကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်များမှာ အမှောင်ထဲမှာမို့ ပိုမိုထင်ရှားစွာ တွေ့နေရပြီး အချို့က ကြီးကြီး၊ အချို့က သေးသေးနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကတော့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ ယခု တွေ့မြင်နေရသော အရာများမှာ မိမိ စိတ်ထင်၍ မြင်နေခြင်းပေလား၊ ဒါမှမဟုတ် မီးစုန်းဓာတ် တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ပုံရိပ်များ ပြစ်ပေါ်နေခြင်းပေလား၊ သို့တည်းမဟုတ် အမှန်တကယ်ပင် ဝိညာဉ်များ လာရောက်နေခြင်းပေလော့ဟု စိတ်ထဲ၌ ဖေဝေဝါ တွေးနေမိသည်။

“ဆရာ . . . လုပ်ပါဦးဗျာ ဟိုမှာ တစ္ဆေသရဲတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေ အနားရောက်လာကြပြီ”

လူပုလေးမိတ္တက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အသံ

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နောက်ဘက်၌ မျက်နှာ ဝှက်ထားလေသည်။

လူပုလေးမိစ္ဆာ ပြောသည့်အတိုင်းပင်. . မလှမ်းမကမ်းမှ ခွေလှားလာနေသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် အသံများကို ပေးကာ အနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ စိတ်ထဲမှ မကြောက်ရွံ့လှသော်လည်း ဘယ်လို လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေစဉ်. . သူတို့ရောက်နေသောနေရာ၏ အထက်နားတွင် ရှိသော ဂူပေါက်ဝမှ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တစ်ခု ထွက်လာကာ. . .

“ဟဲ့. . . အပါယ်လေးဘုံသား မိစ္ဆာကောင်တွေ၊ လူတွေတို့ ဒီလိုပဲ ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေပြန်ပလားဟဲ့၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သွားကြပါတော့လား”

ဟု ပြောဆိုကာ လေထဲမှာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်များမှာ တလူလူ တက်နေသည့် မီးခိုးငွေ့များကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သကဲ့သို့ လူးလွန် လှုပ်ရှားပြီးနောက် လေထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ သေသေချာချာ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသူမှာ ဝိညာဉ်မဟုတ်ဘဲ တိဘက်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ခရီးသွားတွေလား”

တိဘက်ဘုန်းကြီးက လှမ်းမေးလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ခရီးသွားရင်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေပါ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် စကား ကြားသောအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးမှ. . .

“ကဲ. . . ကဲ၊ ဒီဂူပေါက်ဝကို ရောက်အောင် တက်ခဲ့ကြ” ဟု လှမ်းခေါ်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား အမှောင်ထဲမှာပင် ခမ်း၍ အပေါ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစား တက်သွားကြလေသည်။

ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြကာ ရှေ့မှ ဂူထဲသို့ စင်သွားသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း နောက်မှ ဆိုက်သွားကြလေသည်။

ဂူကြီးမှာ အတော် ကျယ်ဝန်းပြီး အချို့နေရာများမှာ နောင်နေသော်လည်း အချို့နေရာများမှာ အလင်းရောင်များ မရှိနေလေသည်။

ပထမတော့ ထိုအလင်းရောင်များမှာ ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်းရောင်ဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း အသေအချာ ကြည့်သောအခါ ထိုအလင်းရောင်များမှာ ဂူကြီး အထက်ဘက်ရှိ

မျက်နှာကျက်များမှ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်မှန်း သိရလေတော့သည်။

ထိုအလင်းရောင်များမှာ ဖန်တီးထားသော အလင်းရောင်များ မဟုတ်ဘဲ သဘာဝ အလင်းရောင်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

အလင်းရောင် ဖောက်ဝင်လာသော ကျောက်သားနံရံများမှာ ဖန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင် ဝင်းပနေသည်ကို မြင်ရတော့မှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

“လက်စသတ်တော့... တို့ ရောက်နေတဲ့ ဂူကြီးဟာ ကျောက်သလင်းတောင်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေမှာ ရှိတဲ့ ဂူကြီးတစ်ဂူပါလား။ ဒီအလင်းရောင်တွေကလည်း ကောင်းကင်က ဆင်းလာတဲ့ အလင်းရောင်တွေက ကျောက်သလင်း တောင်ကြီးကို ဖောက်ပြီး အောက်ကို ဆင်းလာတာပါလား။ အပေါ်က ဝင်နေတဲ့ အလင်းရောင်ထက် ကျောက်သလင်းတောင်ရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် ဂူထဲမှာ ဒီလောက် လင်းနေတာကိုး”

ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။

ဂူအတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက သစ်နက်သားရေချပ်ကြီးများ ခင်းထားသောနေရာတွင် ထိုင်စေပြီး ဂူတွင်းသို့ ဝင်သွားတာ ခဏကြာတော့ ရေနှင့် အစား

အသောက်များကို လာပို့ပေးသည်။

သူယူလာသော အစားအသောက်များမှာ ပန်းဂေါ်ဖီနှင့် မုန့်လာဥနီ၊ ကြက်သွန်နီတို့ဖြင့် ပြုထားသော စွပ်ပြုတ်ရည်၊ သစ်သီးအချိုနှင့် သွေးရောင်ကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေသော ကျောက်သွေးရည်တို့ပင် ဖြစ်၏။

“ဝမ်းပြည့်အောင် စားလိုက်ကြဦး ပြီးမှ အားရှိအောင် အိပ်ကြပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကို အခုလို ကယ်တင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်”

“ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကံကြမ္မာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ သင်တို့ရဲ့ကံကြမ္မာက ကောင်းနေတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်က ကယ်တင်ခွင့် ရတာပါ”

တိဘက်ဘုန်းကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ တိဘက်ဘုန်းကြီး လာပို့ပေးသော အစားအသောက်များ စားသောက်ရာ များစွာ အရသာ ရှိလှပေသည်။ ကျက်က

တစ်နေ့လုံး အစားအသောက် ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မစားရဘဲ ယခုမှ အရသာရှိသော အစားအစာများကို စားရသဖြင့် ဝမ်းဝရုံမက အားအင်များလည်း ပြန်ပြည့်လာသည်။

ထိုထက် ဝမ်းဆစ်ပိုင်းနှင့် ထည့်ယူလာသော ကျောက်
သွေးရည်ကို သောက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြော
အရင်းများသို့တိုင် ပျံ့နှံ့ စိမ့်ဝင်သွားသည်ဟုပင် စိတ်ထဲမှ ထင်မိ
ပေသည်။

“ဒီဂူက ဘာဂူလို့ ခေါ်ပါသလဲ ဆရာတော်”

“ဒီဂူရဲ့အမည်က မရဏ လိုက်ဂူလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟင်. . .”

ထိုအမည်ကို ကြားသောအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်
ကျော် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်. . .

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း၏ ရည်
ရွယ်ချက်မှာ မရဏလိုက်ဂူအတွင်း၌ ရှိသော စရကသံဟိတာ
ဗုဒ္ဓကုန်းနှင့် အာတာပုန ဝေဒင်ကျမ်းကို လေ့လာ ဖတ်ရှုလို
သော ရည်ရွယ်ချက်ပင် ဖြစ်၏။

မရဏလိုက်ဂူမှာ ခြံစည်း မတ်စောက်လှသော ကျောက်
ခေါက် နံရံကြီးများအတွင်း၌ ရှိသောကြောင့် သာမန် လိုက်ရှာရုံ

ဘယ်လိုမှ တွေ့နိုင်မည် မထင်ပေ. . .။

ယခုတော့ အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟု ဆိုရမည်လား၊

၎င်းတို့အား လူရိုင်းများက ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်လာခြင်း
ကြောင့်သာ မမျှော်လင့်ဘဲ မရဏ လိုက်ဂူကို ရောက်ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အတန်ကြာအောင် စဉ်း
စားနေသည်ကို မြင်တော့ တိဘက်ဘုန်းကြီးက. . .

“သင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလေသည်။

“အော်. . . တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဂူကြီးထဲကို
မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာကို စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဒီလို ရောက်လာတဲ့အတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ရော
မတွေးမိဘူးလား”

“တွေးမိပါတယ်. . . အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီမရဏ
ဂူကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ်”

“သင်သည် မှန်သောစကားကို ဆိုပေ၏။ သင်သည်
ဤမရဏ ဂူကြီးအတွင်း၌ (၇)ရက်မျှ နေထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ် စေခိုင်း
သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ပြုမည်ဆိုလျှင် သင်ရဲ့
အလိုဆန္ဒများ ပြည့်ဝပေလိမ့်မည်”

ဟု ထူးဆန်းသောစကား ဆိုလေသည်။

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က
စိတ်ထဲ၌ ဝမ်းသာသွားခြင်းနှင့်အတူ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပါမည်
ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်

ကား...

“ကောသိဋ္ဌိလေ... တစ်ခုတော့ ကြိုတင်ပြီး သတိပေး
စော နေသေးတယ် တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဂူကြီးအတွင်း၌
သူတော်စင်များ၏ ဝိညာဉ်များရော မိစ္ဆာတို့၏ ဝိညာဉ်များပါ
သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိကြပေသည်။ သင်တို့ လမ်းခရီး၌ တွေ့ခဲ့ရပြီ
မဟုတ်ပါလော”

“တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“လမ်း၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဝိညာဉ်များမှာ မိစ္ဆာများ၏
ဝိညာဉ်များ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဂူအတွင်း၌မူ သူတော်စင်တို့၏
ဝိညာဉ်များလည်း ရှိပေသေးသည်။ ဝိညာဉ်တိုင်းတွင် ဖန်ဆင်း
နိုင်သော ကာမဇိတ္တိ စွမ်းအားများ ရှိကြပေသည်”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“သင့်အနေနဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု
ပြုတဲ့အခါမှာ သူတို့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ သင့်အနေနဲ့ ကြိုတင်
ခံနိုင်အောင်သာ ကြိုးစားထားပေရော”

“ဒီလို အနှောင့်အယှက်တွေဟာ ဒီအတိုင်း နေကြတဲ့
အချိန်မှာ မနှောင့်ယှက်ကြဘဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ပြုတဲ့သူတွေ
ကိုမှ ဘာကြောင့် ရွေးပြီး နှောင့်ယှက်ကြတာလဲ ဆရာတော်”

“သာမန်အချိန်မှာ သင်ဟာလည်းပဲ သာမန်လူ တစ်
ယောက်ပဲ မဟုတ်ပေဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်...”

“တစ်ခုခုကို ထူးထူးခြားခြား လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် သင်
ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့
ရောက်လာကြတာပဲ”

ထိုစကားသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အတွက် စိတ်
ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

“ဒါဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျင့်စဉ်စခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်
အဓိဋ္ဌာန် ဝင်တဲ့သူတိုင်းကို ဒီလိုပဲ နှောင့်ယှက်မှု ခံကြရပါသလား
ဆရာတော်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အခွင့်ကြိုကြိုကတုန်း သူ
သိချင်တာကို မေးလိုက်သည်။

“အရပ်ဒေသနဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါတယ်၊ သင်က ဘုရား
ကျောင်းကန်တွေမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုမယ်ဆိုရင် အဆင့်မြင့်တဲ့
ဝိညာဉ်တွေနဲ့ တွေ့ရမှာ ဖြစ်သလို တောထဲတောင်ထဲ၊ သင်္ချိုင်းလို
နေရာမျိုးမှာ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်မယ်ဆိုရင်တော့ မကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာ
ဝိညာဉ်တွေနဲ့ တွေ့ရမှာပါပဲ၊ အမှန်တော့ သူတို့ ရှိတဲ့နေရာကို
သွားရင် သူတို့ရဲ့ နှောင့်ယှက်မှုကိုတော့ ခံကြရမှာပဲ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားလက်ထက်က တောထဲမှာ တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ရဟန်း
တွေကို အဲဒီတောမှာ ရှိကြတဲ့ ဘီလူးသရဲတွေက တရား
အားထုတ်လို့ မရအောင် ခြောက်လှန့် နှောင့်ယှက်ကြသလိုမျိုး

ပေါ့ နောက်ဆုံး မေတ္တာသုတ် ရွတ်ပြီး သူတို့နဲ့ မိတ်ဖွဲ့နိုင်တော့မှ တရားအားထုတ်နိုင်ကြတဲ့ သာဓကမျိုးပေါ့”

တိဘက်ဘုန်းကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေသည်။

“ဒါဖြင့် တရားအားထုတ်တဲ့သူတိုင်း ဒီလိုပဲ အနှောင့်အယှက် ပေးတာ ခံကြရမှာပဲလား”

“အနည်းနဲ့အများတော့ တွေ့ကြုံရမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားကိုတော့ သာမန် နှောင့်ယှက်မှုတွေ မပြုကြတော့ဘဲ မာန်နတ်လို စွမ်းအားကြီးတဲ့ နတ်ဆိုးတွေက လာရောက် နှောင့်ယှက်ကြသလိုပေါ့ ကိုယ့်ရဲ့ သမာဓိ စွမ်းအား အနည်းအများပေါ်မှာ မူတည်ပြီး အနည်းနဲ့အများတော့ ခံရမှာပဲ”

ထိုတေး ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ ဆရာတော် ဧဝနိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ်”

ဟု တတိပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ။ သင်တို့လည်း ပင်ပန်းနေကြတယ်။ အိပ်စက် အနားယူကြပေဦးတော့”

ဟု ပြောကာ တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဂူအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ကျောက်

ချပ်ပေါ်မှာ ခင်းထားသော ကျားသစ် သားရေများပေါ်၌ လဲလျောင်းကြရာ ခဏချင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း(၆)

မရုဏဂူအတွင်းမှ ပရုလောကသားများ

ဂူကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ သူထိုင်နေသောနေရာမှာ အလင်းရောင် မရှိဘဲ အမှောင်ရိပ်များ ကသာ ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

ယခုအခါတွင် သူ့အနီးတွင် လူပုလေးမိတ္တလည်း မရှိတော့ပေ။ လူပုလေးမိတ္တအား တစ်နေရာသို့ ပို့ထားဟန် ရှိလေသည်။

သူ အဓိဋ္ဌာန် မဝင်ခင် တိဘက်ဘုန်းကြီး ပြောလိုက်သော စကားမကဲ ကြိုက်လည် ကြားယောင်မိလေသည်။

“ဝိဇ္ဇာစခန်း လိုက်တဲ့သူတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အထက်လမ်းစဉ် ကို လိုက်ကြတဲ့သူတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆုပေးဒဏ်ပေး ဆိုတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေ ရှိတယ်။ အဓိကကတော့ စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်နိုင်မာဖို့ပဲ၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့ လူတွေအတွက် လိုချင်တာ အကုန်ရနိုင်တယ်။ ကြိုးစားပေတော့...”

ခကားသံများက အဝေးဆီမှ ပျံ့လွင့်လာနေသယောင် ခို့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိဘက်ဘုန်းကြီး ကိုယ်တိုင် အနားမှာ လာရောက် ပြောနေသလို နီးကပ်စွာ ကြားနေရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် သမာဓိ ရရန် မထိုင်မီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လေရာ ဂူကြီးမှာ အတော် ကျယ်ဝန်းပြီး မဲမှောင်လွတ် ခို့နေသည်။

ညီပြင် ဂူတစ်ဂူလုံးမှာလည်း အသံဟူ၍ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ သူသည် အာရုံကို စုစည်း၍ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

မျက်စိမှိတ်၍ အာရုံကို ငြိမ်အောင် ထားလိုက်သော အခါ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြတ်လျှောက် ဆွားသဖြင့် သေတပ်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် မျက်လုံးနှစ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာမှ မတွေ့ရပေ...။

မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်ပြန်တော့လည်း အနားမှာ

ဖြတ်လျှောက်နေသော အသံများကို ကြားနေရပြန်သည်။

“အင်း... ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့အာရုံတွေ ဘယ်လိုမှ စုစည်းလို့ ရနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ အာရုံတွေ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု စိတ်နှလုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ စိတ်အာရုံများ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေနှင့် တိဘက် တောင်တန်းများ၌ အကြိမ်ကြိမ် တရားအားထုတ်ဖူးလေရာ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူတော့ မဟုတ်ပေ...။

သို့ကြောင့် အာရုံစုစည်း၍ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလေရာ အတန်ကြာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံများ ဆဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဝါး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပထမ တစ်ရက်၌ အခက်အခဲ မရှိလှဘဲ အရားကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်လေသည်။

ဒုတိယနေ့ ရောက်သောအခါ အနှောင့်အယှက်က ရောက်လာလေတော့သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

တရားထိုင်နေပြီး မကြာမီအချိန်မှာပင် နားထဲ၌ တရုဏ်ရုဏ်နှင့် အသံကြားလာရသည်။ ထိုအသံမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေရာ မိမိနှင့် နီးကပ်လာသောအချိန်တွင် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်

လိုက်သည်။

သူ့မူကမ်းစားမှာ ဂုဏ် အခြားအပေါက်ဝတစ်ခုမှ ထွက်လာသော မြေကြီးတစ်ကောင်သည် သူထိုင်နေရာသို့ တအိအိနှင့် သာနေချေပြီ။

မြေကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အကြေးခွံများ ရှိပြီး ကိုယ်လုံးက ခွံအိုးလုံးတမျှ ကြီးနေသော်လည်း ဦးခေါင်းက သေးငယ်လှသည်။ မှတ်လုံးက နီရဲနေပြီး ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်နေသော အစွယ်များကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။

မြေကြီးက အပေါက်ဝဘက်မှ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ရာ သူ့အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ ရှောင်သွား၍ မရတော့ပေ...။

တအိအိ ဝင်လာသော မြေကြီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြေပြိတ္တာကြီး ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းက သေးသော်လည်း တွေ့သမျှ သတ္တဝါကို အကောင်လိုက် မျိုချသော မြေမျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ မိမိအနေနှင့် မတတ်သာသော အခြေအနေမျိုးမှို ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မျက်စိကို ခြိတ်ကာ မိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက်လေသည်။ နားထဲမှာတော့ တရုတ်ဂျူးနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသော နှာမူတ်သံများကို ကြားနေရသည်။

ပထမတော့ မိမိကို ဘယ်အချိန် ကိုက်ချီလိုက်လေမလဲ၊

ပေါက်သတ်လိုက်လေမလဲဟု တွေးမိသေးသည်။

နောက်တော့ ထိုအတွေးကို ချက်ချင်း ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီး မိမိအာရုံစိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်သည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိပေ...။

နားထဲ၌ မည်သည့် အသံမှ မကြားရတော့သဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူထဲ၌ မြေပြိတ္တာကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ...။

ဤသို့ဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော တစ်နေ့တာအချိန်ကို အောင်မြင်အောင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညဘက်အချိန်တွင် ထို့ထက် ကြောက်စရာ ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်နှင့် တွေ့ကြုံရပြန်လေ၏။

ဂူကြီးထဲတွင် နေအခါထက် ညအချိန်က ပိုမို ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ဂူကြီးထဲမှာ ဦးစွာ ကြားရသောအသံမှာ တခုံးခုံးဖြင့် နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ခြေသံမှာ ဘယ်လောက် ပြင်းသလဲဆိုမူ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်တုန်နေပြီး တုန်လှုပ်မှုကြောင့် အပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပင် တဖွဲဖွဲ တသဲသဲ ကျဆင်းလာသည်။

ထူးဆန်းသော အချက်မှာ အပေါ်မှ ကျလာသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများမှာ သူထိုင်နေသည့် နံဘေး ဝါသာ

တဖုန်းဖုန်း၊ တအုံးအုံး၊ ကျနေသော်လည်း ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်လုံး
တလေမမှ မကျပေ...။

အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ မျက်လုံးကို အသာဖွင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ပထမ အမှောင်ထဲမှာ မားမားကြီး ရပ်နေသည့် မည်း
မည်း သဏ္ဍာန်ကြီးကို အရင်မြင်ရသည်။ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်
ကြီးမှာ သူရှိနေသောနေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် ကောင်း
စွာ မြင်နေရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးမှာ အရပ်(၆)ပေကျော်၊ (၇)ပေခန့် ရှိပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးအမျှင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် လူ့ဘီလူးကြီး
တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်း၌ ဦးချိုကဲ့သို့ ဘုကြီးနှစ်ခု ထွက်
နေပြီး မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။

နီရဲလျက် ရှိသော မျက်လုံးနှင့် ကျယ်ပြန့်သော ပါးစပ်ထဲ
၌ ငေါထွက်နေသော သွားနှင့် အစွယ်နှစ်ချောင်းကိုပင် မြင်နေရ
သည်။ ခြေတံလက်တံကြီးများက သာမန်ထက် ရှည်လျားနေပြီး
ဂေါ်ရီလာ လူဝံကြီးနှင့် သဏ္ဍာန်တူလှသည်။

ပထမတော့ စိတ်ထဲမှာ နှင်းလူ သို့မဟုတ် ဂေါ်ရီလာ
လူဝံကြီးတစ်ကောင် ဂူထဲသို့ ဝင်လာသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း
အနားရောက်လာပြီး အသေအချာ မြင်ရတော့မှ လူ့ဘီလူးကြီး
တစ်ကောင် ဖြစ်မှန်း သိရလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့မိသော်လည်း ပထမရက်က အတွေ့အကြုံ
များ ရှိထားသောကြောင့် ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင်
တော့ မဖြစ်တော့ပေ။

လူ့ဘီလူးကြီးက စားတော့ ဝါးတော့မည့် ဟန်ဖြင့်
သပြည်းဖြည်း ရှေ့သို့ တိုးလာသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်က ဥပေက္ခာ ပြုကာ မျက်စိကို ပြန်မှိတ်ကာ စိတ်ကို တည်
ငြိမ်အောင် ထားကာ မိမိလုပ်ရမည့်အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်လေ
တော့သည်။

ထိုတစ်ကြိမ်မှာလည်း ရှေးနည်းအတိုင်းပင် အချိန်ကြာ
သွားပြီး နားထဲမှာ ဘာသံမှ မကြားတော့မှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်
လိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာမှ မတွေ့ရတော့ပေ...။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ရက်များမှာလည်း အနှောင့်အယှက်
များက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာလေရာ
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အဖို့ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသော သတ္တဝါ
ကြီးများကိုပင် တွေ့ရလေသည်။

ထိုသို့ တွေ့တိုင်းလည်း နားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က
အနားမှ လာပြောပြနေသကဲ့သို့ ကြားနေရသည်။

သူ ရှိရာသို့ ရောက်လာသော သတ္တဝါကြီးများထဲတွင်
ကြားသာ ကြားဖူးပြီး မမြင်ဖူးသော နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကမ္ဘာန်၊ ယက္ခ၊

ဂန္ထဝင် အစရှိသည့် တန်ခိုးကုတ္တိပါဒ် ရှိသော သတ္တဝါများ၊
လောကီယဝိဇ္ဇာ၊ မန္တဝိဇ္ဇာ၊ ဝေဒဝိဇ္ဇာ၊ ဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာ-အစရှိ
သည့် ဝိဇ္ဇာများ၊

ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊

ဂုဏ်သေယျ အမျိုးအစား ဖြစ်သော သရဲ၊ တစ္ဆေများ၊
ဥစ္စာစောင့်များကိုပင် တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မိမိအနီး၌ တိဘက်ဘုန်းကြီး
၏ အသံလိုလို ကြားနေရသောကြောင့် မည်သည့် အန္တရာယ်
အနှောင့်အယှက်ကိုမှ မကြောက်ရွံ့တော့ဘဲ အဓိဋ္ဌာန် တည်
ဆောက်ခြင်း အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ပြုလုပ်လေရာ (၆)ရက်
ကျော်၍ (၇)ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ယခင်နေ့များက တွေ့ခဲ့ရ
သော အရာများနှင့် မတူသော ဖန်ဆင်းမှုတစ်မျိုးနှင့် တွေ့ရလေ
သည်။

ထိုညက တစ်ယောက်တည်း အဓိဋ္ဌာန် ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်
နေစဉ် ဦးစွာ သင်းပျံ့သော မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကို ရလေသည်။
ထို့နောက်... ဖွဖွ နင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရ
သည်။

ယခင်နေ့များကလည်း ထိုကဲ့သို့ မွှေးရနံ့မျိုး ရပြီး ထို
ခြေသံမျိုး ကြားရသောအခါ ဥစ္စာစောင့်များ၊ သူယောင်မယ်များ
ကို တွေ့ရသည်။

ယခုလည်း ထိုကဲ့သို့ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်
နေမိစဉ်... ဖွဖွနင်းလာသော ခြေသံက သူထိုင်နေသောနေရာ
နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာလေသည်။ နှာခေါင်းထဲသို့
တိုးဝင်လာသော မွှေးရနံ့ကလည်း ပိုမိုစူးရှလာသည်။

ထို့ကြောင့်...

မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မလှမ်းမကမ်း နေရာမှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဟင်...”

သူ မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရသော မိန်းကလေးမှာ အခြား
မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါက ထောင်ချောက်ထဲမှ သူ့ကိုယ်တိုင် ကယ်
ပေးခဲ့ရသည့် ‘နှင်းပွင့်ဖြူ’ ဆိုသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်၏။

“မင်း... နှင်း... နှင်းပွင့်ဖြူ မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်း အချိန်မတော်ကြီး ဒီဂူထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီနေရာက ကျွန်မတို့ နေတဲ့ ပို့ခါရာရွာနဲ့ မဝေးလှဘူး
လေ။ အစ်ကို ဒီဂူထဲမှာ ရှိနေမှန်း သိလို့ ကျွန်မ လာခေါ်တာပါ”

သူမက အိန္ဒြေရစွာဖြင့် ပြောပြနေရာ ဒေါက်တာ မင်း
ထင်ကျော်မှာ ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်နေလေသည်။

“အဲ... အခုတော့ မလိုက်သေးဘူး၊ ဟိုမှာ အဖွဲ့တွေ

ကျန်ခဲ့သေးတယ်။ သူတို့နဲ့ တွေ့ပြီးမှ အတူတူ လာခဲ့တော့မယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ အတူလာတဲ့လူတွေ ကျွန်မတို့ ပို့ခါရာရွာကို ရောက်နေကြပြီ ကျွန်မနဲ့ တွေ့လို့ ကျွန်မ ခေါ်သွားခဲ့တာ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ သူမ ပြောတာကို ယုံရ အခက် မယုံရအခက် ဖြစ်နေလေသည်။

“အစ်ကို... သွားကြရအောင်၊ မိုးလင်းကာနီးရင် တောင်ပေါ်မှာ နှင်းတွေ သိပ်ကျနေလို့ သွားလို့လာလို့ သိပ် တောင်းလှဘူး၊ အာရုံစိုက်မတက်ခင် သွားကြရအောင်”

ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အစ်ကို မလိုက်သေးဘူး၊ ဒီမှာ လုပ်စရာ ရှိတာလေး ပြန်ပဲ လာခဲ့တော့မယ်၊ မင်း ပြန်နှင့်ပေတော့”

ထိုကားကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား လေသည်။

“လာပါ အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မက အပြန်မှာ အစ်ကို လိုက်မယ် မှတ်လို့ တစ်ယောက်တည်း လာခေါ်တာ၊ အခုပဲ အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမယ်ဆိုတော့ မပြန်ဝံ့တော့ပါ ဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပါ အစ်ကိုရယ်”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့် ဇွတ်ခေါ်နေပြန်သည်။

“မင်း ပြန်နှင့်ပါ နှင်းပွင့်ဖြူ ကိုယ် အလုပ်ရှိလို့ မလိုက် သေးပါဘူး”

ဟု လေသံပြတ်ပြတ်နှင့် ပြောလိုက်ရာ နှင်းပွင့်ဖြူ

ဆိုသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးဆင်း ကျလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အစ်ကို မလိုက်ရင်တော့ ကျွန်မ မပြန်တော့ဘူး၊ ဒီ နေရာမှာပဲ စောင့်နေတော့မယ်”

ဟု ပြောကာ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်နေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း နောက်ထပ် ထွေထွေ ထူးထူး ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မျက်စိကို မှိတ်ကာ သူလုပ်ရ မည့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေတော့သည်။

သို့သော် စိတ်ကတော့ မဖြောင့်လှပေ။

နားထဲမှာ ရှိုက်သံလိုလို... ငိုသံလိုလို ကြားနေရသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ နှင်းပွင့်ဖြူမှာ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ဂရုမစိုက်တော့ပေ။

“သူ့ကိုသာ ဂရုစိုက်နေရင် ဒီကနေ့ နောက်ဆုံးရက် ကလေး ရောက်မှ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ငန်း ပြီးတော့မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီတော့ နောက်မှပဲ တောင်းပန်တန် တောင်းပန်မယ်၊ အခုတော့ ငါ အဓိဋ္ဌာန် အောင်မြင်အောင် ဆက်လုပ်တော့မယ်”

ဟု စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချကာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ မိမိအလုပ်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်၍ လုပ်လေရာ နောက်ဆုံးတော့ နားထဲမှာ အသံမကြားရတော့ပေ။

အာရုံစိုက်တတ်လာသောအချိန်တွင် သူ့ရဲ့အဓိဋ္ဌာန်
လုပ်ငန်း ပြီးစီး အောင်မြင်သွားလေပြီ...။

ထိုအချိန်ကျမှ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ကျောက်တုံးပေါ်၌ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုသော မိန်းကလေးကို မတွေ့ရ
တော့ပေ...။

အခန်း(၇)

ဝရကသံဟိတာကျမ်းနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဂူထဲသို့ တိဘက်
ဘုန်းကြီး ရောက်လာလေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေ
သော ကျေနပ်မှု အပြုံးရိပ်များကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရလေသည်။

“သင်သည် ကျွန်ုပ် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း စိတ်သမာဓိ
စွမ်းအားတစ်ခုကို ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ သို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကတိအတိုင်း သင့်ရဲ့လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရ
ပေမည်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့. . .

“ဟင်. . . တိဘက်ဘုန်းကြီးက ငါ့ရဲ့လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ငါက စရကသံဟိတာ မူလ ဆေးကျမ်းနဲ့ အာတပ္ပန ဗေဒင်ကျမ်းကို ကြည့်ချင်တာ။ အဲဒါတွေကို ကြည့်ခွင့်မှ ရပါမလား”

ဟု တွေးနေမိသည်။

ထိုအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“သင့်ကို (၇)ရက်တိုင်အောင် ဂူထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခိုင်းခဲ့တာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပေ။ သင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာအောင် စေခိုင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပေတယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလို စေခိုင်းရပါသလဲ ဆရာတော်။”

“သင့်ရဲ့စိတ်ဆန္ဒက စရကသံဟိတာ မူလဆေးကျမ်းနှင့် အာတပ္ပန ဗေဒင်ကျမ်းကို လေ့လာကြည့်ရှုချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒီကျမ်းတွေက သာမန်ကျမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကျမ်းတွေကို ကြည့်ခွင့် ရဖို့ဆိုတာ သာမန် ကုသိုလ်မျိုးနဲ့တော့ မရနိုင်ပေဘူး။ ဒီကျမ်းတွေကို သင့်အနေနဲ့ ကြည့်ရှုခွင့် ရပေလိမ့်မယ်”

ထိုကောင်းကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ များစွာ ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

သူ အနှစ်နှစ် အလလ,က မျှော်လင့် တောင့်တခဲ့သမျှ ယခုတော့ ကံတရား၏ ဖေးမကူညီမှုကြောင့် ပြည့်ဝရပေတော့မည်။

“ဒီကျမ်းတွေကို ကြည့်ရတဲ့အခါ သင့်ရဲ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်မှု ရှိစေရန်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ကျင့်ကြံခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။ တစ်ခုတော့ ကြိုတင်ပြီး ပြောရပေဦးမယ်”

“ပြောပါ ဆရာတော်. . .”

“သင့်အနေနဲ့ ကျမ်းနှစ်ဆူကို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ မသမာသော စိတ်မျိုး မဖြစ်ပေါ်စေရန် စောင့်ထိန်းပါလော့”

“ကောင်းပါပြီ. . .”

“ထို့ထက်. . . ဤလိုက်ဂူကြီးထဲတွင် စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်းနှင့် အာတပ္ပနဗေဒင်ကျမ်းမှာ တစ်နေရာစီ၌ ရှိကြပေသည်။ ဤကျမ်းနှစ်ဆူမှာ ကမ္ဘာဦးအခက်တည်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကျမ်းနှစ်ဆူ ဖြစ်သောကြောင့် သိကြားမင်းရဲ့စေခိုင်းမှုဖြင့် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ အစဉ်အမြဲ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိကြပေသည်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ဤလိုက်ဂူထဲ၌ ရှိသော စရကသံဟိတာ မူလ ဆေးကျမ်းနှင့် အာတပ္ပန ဗေဒင်ကျမ်းကို မည်သူကမှ ဖျက်ဆီး၍ ချေပေ၊ ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံသူတိုင်း ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြိုကာ သေရသော

ကြောင့် ဤနေရာကို မရဏလိုဏ်ဂူဟူ၍ အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဤကျမ်းနှစ်ဆူကို သမ္မာဒေဝ နတ်များက အလှည့်ကျ စောင့်ရှောက်ရသလို ဟိမဝန္တာနှင့် တိဘက်တောင်တန်းပေါ်၌ တရားအားထုတ်နေသော တိဘက်ဆရာတော်များနှင့် အိန္ဒိယ ယောဂီကြီးများကလည်း အလှည့်ကျ စောင့်ရှောက်ပေးကြရ တယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာတော်က...”

“ယခု ကျွန်ုပ် စောင့်ရှောက်ရမည့် အလှည့်ပေမို့ လာ ချောက် စောင့်ရှောက်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ဘီ တာဝန်ပေမို့ သမ္မာဒေဝ နတ်များရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကျွန်ုပ်က ပြသပေးမယ်ဆိုရင် သင်သည် ဤကျမ်းနှစ်ဆူကို လေ့လာခွင့် ရပေလိမ့်မည်”

“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဆရာတော်”

“သို့သော် ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်ခွင့်ရမည် မဟုတ်ပေ ဆေးကျမ်းကို ကြည့်ရမည့်အချိန်မှာ လူနာများကို ဆေးကုသပေး နေသောအချိန်၌သာ ခေတ္တ ကြည့်ရှုခွင့် ရပေလိမ့်မည်”

“ဟင်...”

“... ကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ

အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလူတွေက လာပြီး ဆေးကုကြတာ လဲ ဆရာတော်”

“(၃၁)ဘုံမှာ ကျင်လည်နေကြတဲ့ ရုပ်နဲ့နာမ် ရှိနေကြတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ မှန်သမျှ ရောဂါနဲ့ မကင်းကြပေဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေ သေကြသလို နတ်ဗြဟ္မာတွေလည်း အချိန် တန်ရင် စုတေကြရတာပဲ။ အဲ... ရောဂါဖြစ်ပုံချင်းကတော့ မတူကြပေဘူးပေါ့လေ”

“ဆရာတော် ပြောပြမှပဲ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရပေ တော့တယ်”

“စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်း ဆိုတာ ရှေးယခင်က သိကြားမင်းဆီမှာ ထားတဲ့ ဆေးကျမ်းပဲ။ အခုမှ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းပြီး လူ့ပြည်ကို ရောက်ခဲ့ရတာ”

“ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြပေးပါ ဆရာ တော်”

ထိုအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက အောက်ပါ အကြောင်း အရာများကို ပြောပြလေသည်။

အာယုဗေဒ ဆေးပညာ၏ ‘အနာဒိကာလ’ အချိန် အပိုင်းအခြားကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိကြသော်လည်း ၎င်းဆေး ပညာမှာ ဗြဟ္မာမှ ဒက္ခပဇာပတိ၊ ဒက္ခပဇာပတိမှ အဿနိ

ကုမာရ အဿနိကုမာရမှ ဣန္ဒရ(သိကြား)တိုင်အောင် ဆောင်
ယူခဲ့ကြသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ဣန္ဒရ(သိကြား)သည် အဿနိကုမာရထံမှ ဆေးပညာ
ကို သင်ယူရုံသာ သင်ယူပြီး အခြားသူများကို လက်ဆင့်မကမ်း
တော့ဘဲ သိုဝှက်ထားလေသည်။

ကတ(သစ္စ)ယုဂ်၏ အဆုံး အနာရောဂါများ ဝင်ရောက်
လာသောအခါ ကိုယ်ကျင့်တရား (တပစသည်) နှောင့်နှေးသွား
သည့်အတွက် သတ္တဝါတို့အား သနားခြင်းအဖြစ်ကို အလေးပြု၍
ဣသိက၊ ဣသိပုတ္တ၊ ဒေဝဣသိ၊ မဟာဣသိ အမည်ရှိသော
ရသေ့(၄)မျိုး အရေအတွက်အားဖြင့် (၅၀)ကျော်တို့နှင့်တကွ
အခြား မဟေသီတို့သည် အာယုဗေဒပညာ ရယူရေးအတွက်
သိကြားမင်းအား တောင်းပန်ရန် ဟိမဝန္တာ၏ တောင်ပြန့် တစ်နေ
ရာ၌ စုဝေးကြလေသည်။

(မှတ်ချက်... ထိုအချိန်က ရသေ့အပေါင်းတို့ စုဝေး
သော နေရာမှာ ယခု စရကသံဟိတာကျမ်း ရှိသော ဂူကြီး၏
အပေါ်၌ ရှိသော ကျောက်သလင်းတောင် တစ်နေရာ၌ ဖြစ်
သည်ဟု အဆိုရှိကြသည်။

စာရေးသူ)

ထိုအချိန်က သိကြားမင်းသည် အာယုဗေဒ ဆေးပညာ
တတ်ကျွမ်းသော ပါရဂူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက်...

ဟိမဝန္တာ အစည်းအဝေး၌ ပါသော ဣသိများအနက်မှ
ဘာရဒွါဇရ ရသေ့သည် ရသေ့အများစု ကိုယ်စား သိကြားမင်း
ထံမှ အာယုဗေဒ ဆေးပညာများကို သွားရောက် သင်ကြားလေ
သည်။ ဘာရဒွါဇရ ရသေ့ထံမှ အခြားရသေ့များက အဆင့်ဆင့်
ပြန်သင်ယူကြသည်။

အဆိုပါ ရသေ့များထံမှ 'အဂ္ဂိဝေဿမဟာဣသိ' သည်
'စရက' ၏ မူရင်းဖြစ်သော 'အဂ္ဂိဝေဿတန္တ' ကို ရေးသားခဲ့
သည်။

ထိုကျမ်းကို စရက ဆရာက ပြုပြင်ရေးသား၍ 'စရက
သံဟိတာ' ဟူသောအမည်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပေသည်။

အဂ္ဂိဝေဿသံဟိတာကျမ်းမှာလည်း တန်ခိုးရှင် ဖြစ်
သော ပုနဗ္ဗသုအတြေယ ဆရာ၏ မိန့်ဆိုချက်အတိုင်း ဖြစ်သည်
ဟု အာယုဗေဒ သမိုင်းကျမ်းများ၌ အဆိုရှိသည်။

စရကသံဟိတာကျမ်း၏ အခန်းတိုင်းမှာပင် "ဗျာချဿမ
ဘဂဝါ အတြေယော- ဘုန်းတော်ရှင် ဖြစ်သော အတြေယဆရာ
၏ မိန့်ဆိုချက်အတိုင်း ရေးသားပေအံ့"

ဟု ပဋိညာစကားကို တွေ့ရှိရပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

စရကဆရာ၏ ဆရာအစဉ်အဆက်မှာ အတြေယနှင့်

အဂ္ဂိဝေဿ ဆရာတို့ ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလှပေ၏။

ထိုအကြွေယ ရှင်ရသေ့ မွေးဖွားရာဌာနနှင့် နယ်ပယ်ကို မူ အဂ္ဂိဝေဿ ရှင်ရသေ့၏တပည့် ဘေလ ရှင်ရသေ့ ရေးသား တော်မူသော ဘေလသံဟိတာကျမ်း၌ စန္ဒဘာဂါ (ကျနာဝ) ဖြစ်ကမ်းမိုးနှင့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားပေ၏။

အချို့ကမူ အကြွေယ ရှင်ရသေ့ကို စန္ဒဘာဂဟုပင် ခေါ်ကြပေသည်။

ရေကသံဟိတာကျမ်း သုတ္တဌာနအပိုင်း(၁၃)မှာပင် အကြွေယဆရာကို စန္ဒဘာဂဟုသော အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲ သည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

(အချို့က စန္ဒဘာဂါ ဟူသောအမည်မှာ အကြွေယ မိခင်၏အမည် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။)

ထိုပြင် ဘေလသံဟိတာကျမ်း၌ အကြွေယ ရှင်ရသေ့ သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သော ဘုရင်၏ အမည်မှာ 'နဂ္ဂဇီ' ဘုရင်ဟု ဆိုကြ၏။

နဂ္ဂဇီဘုရင်မှာ ခရစ်တော် မပေါ်မီ (၅၂၀-၄၉၅)၌ တိုင်းပြည် အုပ်စိုးခဲ့သော အထောက်အထားကြောင့် အကြွေယ ရှင်ရသေ့နှင့် ၎င်း၏တပည့် အဂ္ဂိဝေဿ ရှင်ရသေ့တို့သည် ခရစ်တော် မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း (၅၀၀)လောက်ကပင် ပေါ်ထွန်းခဲ့ သည်ဟု ယူဆရန် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အကြွေယနှင့် အဂ္ဂိဝေဿ ရှင်ရသေ့တို့၏ ခေတ်ကာလကို ထောက်ဆရန် အချက်တစ်ခုမှာ ထိုဆရာမြတ် နှစ်ပါးတို့၏ ခေတ်ကာလက နေ့အမည်များကို ရဝိ၊ သောမ (တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ) စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

တိထိ၊ နက္ခတ်၊ အယန၊ ပက္ခ စသည်ဖြင့်သာ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ သည်ကို ဗေဒင်ကျမ်းများ၌ အထင်အရှား တွေ့ရှိရ၏။

ဣန္ဒိယ(အိန္ဒိယ)ပြည်၌ နေ့အမည်ကို ရဝိ၊ သောမ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်းသည် အနှစ်တစ်ထောင် မတိုင်မီ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဇောတိသတ္တကျမ်း၌ ဖော်ပြထားပေရာ အဂ္ဂိ ဝေဿ ရှင်ရသေ့သည် ထိုခေတ်အခါ မတိုင်မီကပင် ပေါ်ပေါက် ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားပေ၏။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်ထင်ရှားသော မဟာဘာရတ ကျမ်း၌ အကြွေယ ရှင်ရသေ့ အကြောင်းအရာများ ပါသည်ကို ထောက်လျှင်လည်း အကြွေယနှင့် အဂ္ဂိဝေဿ ရှင်ရသေ့တို့ သည် မဟာဘာရတကျမ်း မပေါ်မီကပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည် မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

မဟာဘာရတကျမ်း ထွက်ပေါ်လာသောအချိန်မှာ ခရစ် နှစ်(၂၅၀) မတိုင်မီကပင် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်...
စရကသံဟိတာ ကျမ်းကြီး၏ မူလရစ်မြစ်မှာ...

ဗြဟ္မာမှ ဒက္ခပဇာပတိ၊

ဒက္ခပဇာပတိမှ အဿနိကကုမာရ၊

အဿနိကကုမာရမှ ဣန္ဒရ (သိကြား)

ဣန္ဒရ(သိကြား)မှ ဘာရဒွါဇရသေ့

ဘာရဒွါဇရသေ့မှ အင်္ဂိဝေဿမဟာဣသိ

အင်္ဂိဝေဿမဟာဣသိမှ စရက ရှင်ရသေ့ . . ။

ဟူ၍ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ "စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်း" ဟူ၍

ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ တိဘက်ဘုန်းကြီး ပြောပြ
သော စရကသံဟိတာကျမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်
သည့် မှတ်သားဖွယ်ရာများကို သိရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ မှတ်သားထားလေသည်။

ထိုအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက . . .

(၁) သမ္မပေဒင်ကျမ်း

နေလတို့၏သွားရာ ကောင်းကင်လမ်းကို (၁၂)ရာသီ
ပြုလုပ်၍ မည်သည့် ရာသီတွင် မည်သည့်ဂြိုဟ် ရပ်တန့်သည်ကို
ကြည့်၍ ဟောသော ဗေဒင်ကျမ်း။

(၂) ယရပေဒင်ကျမ်း

ဘေးရန်အန္တရာယ်တို့မှ လွတ်ကင်းရန် ဂြိုဟ်နတ်စသည်
တို့ကို ပူဇော်နည်းကို ပြသော ဗေဒင်ကျမ်း။

(၃) ဣဿူပေဒင်ကျမ်း

နေကြတ်လကြတ်တို့၏ အချိန်အခါ ကြည့်ရှုပြီး ကောင်း
မကောင်းကို ညွှန်ပြသော ဗေဒင်ကျမ်း။

(၄) အာတပုန ဗေဒင်ကျမ်း

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို မွေးဖွားစမှ သေဆုံး
မည့် အချိန်အထိ ဟောပြောနိုင်သောကြောင့် ရှေးက ပြုစားနည်း
ကျမ်းဟုပင် အမည်တွင်ခဲ့သော ကျမ်းဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ဖွားတော်မူစက ကော
ဏ္ဍည ပုဏ္ဏား ဟောကြားသောဗေဒင်မှာ အာတပုန ဗေဒင်ကျမ်း
ပင် ဖြစ်၏။

ကောဏ္ဍညဟာ ယတြာပြုခြင်းနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဣရူဝေဒ
ကျမ်း၊ ယင်္ဂုဇော်ခြင်းနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ယဇာဝေဒကျမ်း၊ ဂဏန်းသင်္ချာနဲ့
သက်ဆိုင်တဲ့ သာမဝေဒကျမ်းတို့ကို တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်၏။

၎င်းဝေဒကျမ်း (၃)ကျမ်းမှာ ဗြဟ္မဏတို့ တတ်ကျွမ်းအပ်
တဲ့ အထက်တန်းပညာ အလုံးစုံပင် ဖြစ်၏။

ကောဏ္ဍညသည် ပါရမီရှင်ဖြစ်သောကြောင့် သုဒ္ဓါဝါသ
မဟာဗြဟ္မာကြီး တစ်ဦးက ပဏ္ဍိတ်တစ်ဦး အယောင်ဆောင်ပြီး
လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် "မဟာပုရိသ လက္ခဏာကျမ်း" ကို သင်ပြပေးခဲ့
သည်။

ဒီကျမ်းဟာ မြတ်စွာဘုရား၏လက္ခဏာတော်ကြီး (၃၂)

ပါ။ လက္ခဏာတော်ငယ်(၈၀) စတဲ့ လက္ခဏာတွေကို မှတ်အပ် တဲ့ ဗုဒ္ဓမန္တာန်ပေါင်း တစ်သိန်းခြောက်သောင်း ပါလေသည်။

ကောဏ္ဍညသည် ဗြဟ္မာ သင်ပေးသော ထိုပညာရပ်ကို အသုံးပြု၍ ဟောကြားသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဘဝ ဖြစ်တော်စဉ် အားလုံးကို မှန်ကန်အောင် ဟောကြားနိုင်သည့် အပြင် မြတ်စွာဘုရား တောထွက်လာပြီး ဘုရားဖြစ်လျှင် တရားဦး နာနိုင်ရန်အတွက် မိဂဒါဝုန်တောမှ သွားရောက် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ပြီး ဓမ္မစကြာတရား ဟောသောအခါ တရားဦး နာခွင့်ရပြီးနောက် ရဟန္တာ ဖြစ်ရသည်မှာ ဗေဒင်ပညာ ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ တိဘက်ဘုန်းကြီးက...

“ဤကျမ်းနှစ်ဆူမှာ သာမန်လူတွေနဲ့ မထိုက်တန်ခြင်း ကြောင့် ဤကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သင်သည် ကံထူးသော ပါရမီရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ထိုကျမ်းနှစ်ဆူ ကို လေ့လာခွင့် ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းမွန်စွာ လေ့လာပေရော့”

ဟု ပြောသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်အုပ် ခံလျက်...

“ကောင်းပါပြီ ဆရာတော်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း(၈)

ထူးဆန်းသော ငြည်ငြည်များ

မရဏဂူကြီးထဲမှာ နို့နေစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အတွက် များစွာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော အဖြစ်အပျက် များနှင့် ထပ်မံ ကြုံတွေ့ရလေသည်။

သူသည် တိဘက်ဘုန်းကြီး စေခိုင်းသည့်အတိုင်း (၇) ရက် ကြာအောင် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ပြီးသည့်နောက်တွင် ညပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အတွင်းပိုင်းတွင် ဂူပေါက်များစွာတို့ကို တွေ့ရပြီး ထိုဂူ များထဲတွင် တရားကျင့်နေကြသည့် သူတော်စင်များ၊ ယောဂီ များ၊ တိဘက် ဘုန်းကြီးများ၊ အိန္ဒိယယောဂီကြီးများကို တွေ့ရ

လေသည်။

ငင်းတို့မှာ တရားအားထုတ်ခြင်း အလုပ်ကိုသာ အာရုံပြုနေကြရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို ဂရုပြုမိဟန် မရှိချေ။ ဂူကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက ရွှေမှ ဝင်သွားသောကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားလေသည်။

ဂူကြီးအတွင်း၌မူ ပျားဖယောင်းတိုင်ကြီးများ ထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင်များ ကောင်းစွာ ရနေလေ၏။

တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဂူနံရံ တစ်နေရာရှိ ကျောက်နံရံတစ်ခုကို ဘေးသို့ ထွန်းရွှေ့လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက် ကောင်းစွာ ဝင်နိုင်သော အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်သွားလေသည်။

အတွင်းဘက်မှာလည်း ပျားဖယောင်းတိုင်ကြီးများ ထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင် ကောင်းစွာ ရနေလေသည်။

အခန်းမှာ သိပ်မကျယ်လှပေ။ အလယ်လောက်တွင် ကျောက်ခုံတစ်ခု ရှိပြီး ထိုကျောက်ခုံပေါ်ရှိ ကျောက်ကလပ်နှစ်ခုပေါ်၌ ရွှေပုရပိုဒ်များ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက . .

“အခု ကျောက်ကလပ်ပေါ် တင်ထားတဲ့ ရွှေပုရပိုဒ်တွေကတော့ တခြားမဟုတ်ပေဘူး။ သင် လေ့လာချင်တဲ့ စရက

သံဟိတာ ဆေးကျမ်းနဲ့ အာတပုန ဗေဒင်ကျမ်း နှစ်ဆူတို့ပဲ ဖြစ်ပေတယ်” ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မီးရောင်ဖြင့် ရွှေရောင် တဝင်းဝင်း လက်နေသော ကျမ်းမြတ်နှစ်ဆူကို မြင်ရသောအခါ မကြည့်ရသေးသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အနီးကပ် တွေ့နေရသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

“ဒီကျမ်းမြတ်နှစ်ဆူကို သမ္မာဒေဝ နတ်တွေက အလှည့်ကျ စောင့်ကြရတယ်။ မသမာတဲ့စိတ်နဲ့ ပစ်မှားဖို့ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မကူးလေနဲ့ ငါ့တပည့် . . . ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာတော်”

“ဒီကျမ်းနှစ်ဆူကို ယခုတော့ လေ့လာခွင့် မရသေးဘူး။ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ဗေဒင်ဟောခြင်း၊ ဆေးကုပေးခြင်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြီးမှပဲ သင့်အနေနဲ့ လေ့လာပေရော့”

“ကောင်းပါပြီ . . .”

“ယခုတော့ ကျွန်ုပ် နောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ထိုင်ပြီး ထူးဆန်းတာတွေကို ကြည့်ရှုပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် တိဘက်ဘုန်းကြီး ပြသော ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်၌ ထိုင်ကာ အခြေအနေ ကြည့်နေလေသည်။

တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဆေးကျမ်းနှင့် ဗေဒင်ကျမ်း တင်ထားသော ကျောက်ကလပ်နှစ်ခုကြားမှ တင်ပလွင်ခွေ ဝင်ထိုင်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ခိုးနေလေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တရားထိုင်နေသည်နှင့် တူပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ တိဘက်ဘုန်းကြီးကို တစ်လှည့် ကလပ်ပေါ်မှ ကျမ်းမြတ်နှစ်ဆူကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ တုံ့ပြန်နေလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဂူပေါက်ဝမှ ဝင်လာသောအရိပ်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။

မီးချောင်အောက် ရောက်လာသောအခါမှ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း သိရတော့သည်။

ထိုဇော်ဂျီက တိဘက်ဘုန်းကြီးရှေ့၌ ဝင်ထိုင်ပြီး ဆေးစီရင်နည်းတစ်ခုကို မေးမြန်းရာ တိဘက်ဘုန်းကြီးက လက်ယာဘက်၌ ခိုသော ရေကသံဟိတာ ဆေးကျမ်း ပုရပိုဒ်ထဲမှ ရွှေပြားတစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး ထိုအချပ်၌ ရေးထားသော ဆေးနည်းကို ဇော်ဂျီအား ပြောပြလိုက်သည်။

ဇော်ဂျီသည် ၎င်းအလိုရှိသော ဆေးနည်းကို ရသောအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးအား အရိုအသေ ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ယောဂီကြီးတစ်ယောက် ဝင်

လာပြီး ၎င်းသေရမည့်အချိန်ကို မေးမြန်းပြန်လေရာ တိဘက်ဘုန်းကြီးက အာတပွန ဗေဒင်ကျမ်းကို ယူ၍ ထိုအထဲ၌ ပါသော တွက်နည်းအတိုင်း တွက်ချက်ကာ ယောဂီကြီး သေရမည့်အချိန်နှင့် နေရာကိုပါ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ယောဂီကြီးလည်း ၎င်းသေရမည့်အချိန်ကို သိရသောအခါ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသော အမူအယာဖြင့် . . .

“ဒီခန္ဓာဝဋ်က ကျွတ်ဖို့ မဝေးလှတော့ပါလား”

ဟု ရေရွတ်ကာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်ဖန် ရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တိဘက်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဘုန်းကြီးမှာ အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီး အသက်အရွယ်မှာလည်း ခန့်မှန်း၍ မရတော့လောက်အောင် ကြီးရင့်လှပေပြီ။ သူကတော့ တစ်သက်လုံး ခံစားနေရသော လေနာရောဂါအတွက် ဆေးဖော်ရန်အတွက် ဆေးနည်း လာယူခြင်း ဖြစ်ရာ တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဆေးကျမ်းထဲမှ ဆေးနည်းတစ်ခုကို ရွေးပြီး ပြောပြလိုက်ရာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မှတ်သားပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံးလိုလို တစ်ယောက် ထွက်သွားလိုက်။ နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာလိုက်နှင့် မိမိတို့ သိလိုသော

အကြောင်းအရာများကို လာရောက် မေးမြန်းကြရာ သန်းခေါင်
ယံ အချိန်ကျော်သောအခါ လူပရိသတ်များ စဲသွားပြီး နဂါး၊
ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘာန်၊ ယက္ခ၊ ဝိညာဉ် လောကသားများ ရောက်လာပြီး
၎င်းတို့ သိချင်သည်များကို လာရောက် မေးမြန်းကြလေသည်။

ဝိညာဉ်လောကသား တစ်ယောက်ကမူ ၎င်းအနေနှင့်
ထိုဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် အချိန်အခါကို လာရောက်
မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပေရာ တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဗေဒင်ကျမ်းကို
ကြည့်ပြီး လွတ်မြောက်နိုင်မည့်အချိန်ကို ပြောပြလေသည်။

ဝိညာဉ်များ၊ ပရလောကသားများကတော့ ၎င်းတို့ ထို
ဘဝဆိုးမှ ကွတ်လွတ်နိုင်မည့်အချိန်ကို သိလိုသဖြင့် လာရောက်
မေးမြန်းကြခြင်း ဖြစ်၏။

အချို့ ပရလောကသားများကတော့ မိမိတို့၏ ကူး
ပြောင်းရမည့် ဘဝသစ်များကို သိလိုသောကြောင့် လာရောက်
မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင်... ခြင်္သေ့၊ နဂါး၊ ဂဠုန် အစရှိသော သတ္တဝါ
များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

အချို့ဝိညာဉ်များမှာ ၎င်းတို့မှာ ထိုဘဝဆိုး၌ အချိန်
ကြာမြင့်စွာ ခံစားနေရဦးမည်ဟု သိရသောအခါ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်
ငိုကြွေး၍ ပြန်သွားကြသည်များ ရှိသလို...
အချို့ကလည်း ထိုဘဝဆိုးမှ မကြာခင် လွတ်မြောက်

တော့မည်ကို သိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်သွားကြသည်
လည်း ရှိပေသည်။

သတ္တဝါများကတော့ အစာကြောင့် ဖြစ်သော ရောဂါ
များအကြောင်းကို လာရောက် မေးမြန်းကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံးလိုလို တစ်ယောက် ထွက်သွား
လိုက်၊ တစ်ယောက် ဝင်လာလိုက်နှင့် ခိုနေကြရာ အာရုဏ်တက်
ကာနီးအချိန် ရောက်လာသောအခါမှ ဧည့်သည်များ စဲသွားလေ
တော့သည်။

ထိုအခါ တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
ကို အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရန် ခေါ်သဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွား
လေသည်။

“ငါ့တပည့်... သင့်အနေနဲ့ ဤကျမ်းနှစ်ဆူကို နံနက်
မိုးမလင်းခင် အချိန်အထိ ကြည့်ခွင့် ရှိပေသည်။ ကြည့်ပေတော့”

ဟု ခွင့်ပေးကာ တိဘက်ဘုန်းကြီးက နေရာမှ ထသွား
လေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း မိမိတစ်သက်နဲ့ တစ်
တိုယ်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့မြင်ရန် အခွင့်အရေး မရနိုင်
သော ကျမ်းနှစ်ဆူကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။

စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်း၌...
ပဌမကဏ္ဍ ရသာယနကုထုံး
ဒုတိယကဏ္ဍ ဝါဖိကရဏကုထုံး

တတိယကဏ္ဍ အဖျားရောဂါကုထုံး
 စတုတ္ထကဏ္ဍ သွေးအန်သွေးကျရောဂါကုထုံး
 ဗဟုမကဏ္ဍ ဂူလုံးရောဂါကုထုံး
 ဆဋ္ဌမကဏ္ဍ တူလာသရောကုထုံး
 သတ္တမကဏ္ဍ နှုနာရောဂါကုထုံး
 အဋ္ဌမကဏ္ဍ ခယရစ်ရောဂါကုထုံး
 နဝမကဏ္ဍ အရူးရောဂါကုထုံး
 ဒသမကဏ္ဍ ဝက်ရူးရောဂါကုထုံး
 ဧကဒသမကဏ္ဍ ရင်ဘတ်ဒဏ်သင့်ရောဂါကုထုံး
 ဋ္ဌာရသမကဏ္ဍ ဖောရောင်ရောဂါကုထုံး
 ဇေရသမကဏ္ဍ ဝမ်းဗိုက်ရောဂါကုထုံး
 စုဒ္ဒသမကဏ္ဍ မြင်းသရိုက်ရောဂါကုထုံး
 ပနုရသမကဏ္ဍ ဝမ်းကိုက်ရောဂါကုထုံး
 သောဠသမကဏ္ဍ ဝါသင့်နာကုထုံး
 သတ္တရသမကဏ္ဍ ကြို့ထိုးနာ ပန်းနာကုထုံး
 အဋ္ဌာရသမကဏ္ဍ ချောင်းဆိုးရောဂါကုထုံး
 ဟူ၍ ကုထုံး(၁၈)မျိုး တွေ့ရလေရာ ထိုအထဲမှ ကုထုံး
 ဆေးနည်းများကို သေဆာစွာ လေ့လာ မှတ်သားလေတော့သည်။
 ထိုဆေးနည်းများထဲတွင် . . .
 တရားထူး ရနိုင်သော ဗြဟ္မရသာယနဆေး

အဆင်းကို လှစေသော စဝနဆေး
 အိုခြင်းကင်းသော ဟရိတကျားဒိယောဂဆေး
 အသက်တစ်ရာ ရှည်စေသော အာမလကာဝလေဟ
 ဆေး၊
 အသက်တစ်ထောင် ရှည်စေသော အာမလကာယတ
 ဆေး၊
 အစရှိသော ဆေးနည်းများကို အထူးမှတ်သား ကူးယူခဲ့
 လေသည်။
 (ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ထံမှ ၎င်း
 ဆေးနည်းများကို ရရှိထားပြီး ဖြစ်ရာ ဆေးပညာ ဝါသနာပါသူတို့
 စိတ်ဝင်စားပါက လည်းကောင်း၊
 ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်များထံမှ စိတ်ဝင်စားလျှင်
 သော် လည်းကောင်း၊
 စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်း၌ ပါသော ထိုဆေးနည်းများ
 တို့ ကုသိုလ်ပြုပါမည်ဟု စိတ်အကြံ ရှိပါသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသူများ
 "အောင်မြင်စာပေတိုက်"မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာရေး မှာကြား
 နိုင်ပါကြောင်း ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

တြိသင်္ခ

အခန်း(၉)

လျှို့ဝှက်တောရွာသို့ ရောက်ကြခြင်း

တိဘက်ဘုန်းကြီးက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ဂူထဲ
၌ နောက်ထပ် (၃)ရက်ခန့် နေစေပြီး စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်း
နှင့် အာတပွန် ဗေဒင်ကျမ်းတို့ကို သေ့လာမှတ်သားခွင့်ပေးသည်။

(၃)ရက်ပြည့်သောအခါ သူ့ကိုယ်တိုင် ဂူအပြင်ဘက်သို့
လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ ပြန်ရမည့် လမ်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်
သည်။

ဂူအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ လူပုလေးမိတ္တနှင့်
ပြန်တွေ့ရလေသည်။ လူပုလေးမိတ္တက သူ့ကို မြင်တော့ အံ့ဩ
နေလေသည်။

“ဆရာ... ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ ကျွန်တော်က

ဆရာကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“မင်းကရော... ဒီမှာ ဘယ်လို နေရသလဲ”

“ဆရာကို ခေါ်သွားတဲ့ ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာမှာပဲ ထားတယ်၊ အစားအသောက်တွေတော့ လာလာပြီး ပေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကို စောင့်ရင်း ဒီမှာပဲ နေတာ”

“ကဲ... တို့အဖော်တွေ စောင့်နေကြရော့မယ်... သွားကြရအောင်”

“ဘယ်လမ်းက ပြန်ကြမှာလဲ ဆရာ”

“မပူပါနဲ့... ပြန်ရမယ့်လမ်းကို ငါသိပါပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ပြန်လာကြရာ မိမိတို့ စခန်းရှိရာသို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ကြလေသည်။

စခန်းပြန်ရောက်သောအခါ မိမိတို့ကို မြင်ပါက ကိုမင်း ခေါင်တို့တတွေမှာ များစွာ အံ့ဩသွားကြမည်ဟု မျှော်လင့်ထား ကြသော်လည်း ကိုမင်းခေါင်က သူ့ကို မြင်သောအခါ ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်နှင့်ပင်...

“ပြန်ရောက်လာကြပြီလား”

ဟု အေးအေးဆေးဆေး အမူအယာနှင့် မေးလေရာ တကယ် အံ့ဩရသည်က သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်

ရောက်လာမှာကို ကြိုသိနေသလိုပါလား”

“အင်းလေ... ကြိုသိနေတာပဲ”

“ဘယ်လို သိတာလဲဗျ”

“တိဘက်ဘုန်းကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ သူပြောပြလို့ သိရတာလေ၊ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ပြန်မလာကြလို့ လိုက်ရှာကြရင်းကနေ အဲဒီဘုန်းကြီး နဲ့ တွေ့တတ်ပဲ”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... သူက ခင်ဗျားကိုနှစ်ယောက် ဂူ တစ်ဂူထဲမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်းနဲ့ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမယ့် အကြောင်း ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ချလက်ချ ဒီနေရာကပဲ စောင့်နေကြတာပေါ့”

ထိုအခါမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်ရလေသည်။ ထို့နောက်...

ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်သောအခါ ကိုမင်းခေါင်က...

“ကျောက်သလင်းတောင်ပေါ်ကို ရောက်ဖို့ သိပ်မလို တော့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပို့ပေးမယ့်လူတွေ ရှိနေပြီ” ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

“ခင်ဗျား မရှိတုန်း ပို့ခါရာရွာက ဆိုလား၊ နင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့

မိန်းကလေး ဒီကို ရောက်လာတယ်လေ”

“ဟင်...”

“သူနဲ့အတူ အဖော်တွေလည်း ပါလာတယ်၊ တောလိုက်ရင်းနဲ့ ဒီဘက် ရောက်လာတာလို့ ပြောတယ်၊ ကြည့်ရတာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာဘက်မှာ ရှိမှန်း သိလို့ တမင်လိုက်လာတဲ့ ပုံမျိုးပဲဗျ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“သူက ခင်ဗျားကို မြင်တော့ မှတ်မိသလား၊ ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲဗျ”

“သူက ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တတွေ နယ်မြေ သိပ် မကျွမ်းကျင်ဘဲ ဒီအတိုင်း လျှောက်သွားနေရင်တော့ မကြာခင် လူသားစား လူရိုင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီး အသတ်ခံရမှာပဲတဲ့၊ ကျောက်သလင်း တောင်ခြေတဝိုက်မှာ လူသားစားတဲ့ လူရိုင်းတွေ အများကြီး ရှိကြတယ်တဲ့ဗျ”

“ကြောက်စရာပါလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တောထဲ၌ လူရိုင်းများနှင့် တွေ့ပြီး သေတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် လျှို့ဝှက် ကယ်တင်ရှင်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် အသက်ဘေးမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ပုံများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ ကံကောင်းလို့ ပြန်တွေ့ရတာပဲဗျ”

“သူတို့က ဘာပြောသွားသလဲဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်လောက်မှာ သူတို့ လာခေါ်ကြမယ်လို့ ပြောသွားကြတယ်”

“ဒီလိုဖြင့်လည်း သူတို့ မှာသွားတဲ့အတိုင်း စောင့်ကြရုံ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောဆို တိုင်ပင်ကာ စခန်းခုနေသောနေရာမှာပင် ဆက်လက် စောင့်နေကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ ခိုရာသို့ လူအချို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

အဖွဲ့မှာ ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိပြီး လူများ၏ ဝတ်ပုံစားပုံ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကတော့ ပျူလူမျိုးတို့နှင့် များစွာ တူလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဓား၊ လှံ၊ လေးမြား လက်နက်များ ပါလာကြသည်။

ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာလည်း ပျူလူမျိုးတို့ အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ဆင်ထားကာ ဓားရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျုပ်တို့ ပို့ခါရာရွာကပါ”

“ဒီကို ဘာကိစ္စ လာကြတာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကို လာခေါ်တာပါ”

“ဒါထက် ‘နှင်းပွင့်ဖြူ’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး မပါဘူးလား”
ထို့တော့ကြောင့် လာခေါ်သူများက ဇဝေဝေ ဖြစ်သွား

ကြဟန် ခဲ့သည်။

“နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတာ... ကျွန်တော်တို့ဆီ လာသွားတဲ့
မိန်းကလေးကို ပြောတာပါ”

“ကျုပ်တို့ မသိပါလား”

ထို့စကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ
တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်ဖို့ ဘယ်သူက ပြော
လိုက်တာလဲ”

“ကျားနတ်ရှင်မကပါ”

“ဟင်... ကျားနတ်ရှင်မ ဟုတ်လား၊ ကျားနတ်ရှင်မ
ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျားနတ်ရှင်မဆိုတာ ကျုပ်တို့ ပို့ခါရာ ရွာသူရွာသား
တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့သူပါ။ သူက တောင်တန်းပေါ်က
ဂူတစ်ဂူထဲမှာ ရှိတယ်”

“သူ့ကို ဘာကြောင့် ကျားနတ်ရှင်မလို့ ခေါ်တာလဲ”

“ကျားနတ်ရှင်မက တောင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကျားတွေ၊

ကျားသစ်တွေအားလုံးကို နိုင်တယ်။ သူနဲ့အတူ နှင်းကျားသစ်ကြီး
ဘစ်ကောင် ရှိတယ်။ သူ မကြိုက်တဲ့ လူတွေဆိုရင် နှင်းကျားသစ်
တွေ ကိုက်သတ်လို့ သေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံးက
သူ့ကို ကြောက်ကြရတယ်။ ဒီနယ်တိုက်မှာ ရှိတဲ့ လူရိုင်းတွေ
ဆိုရင်လည်း သူ့ကို သိပ်ကြောက်ကြရတယ်”

ဟု ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးက ပြောပြလေသည်။

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့
မှာ များစွာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ
အဘတို့ကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျားနတ်ရှင်မ ပြောတာပါ”

“အံ့ဩစရာပါပဲ... ”

“ကျားနတ်ရှင်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အံ့ဩစရာတွေ
အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကိုင်း... အချိန်နိတုန်း သွားကြရအောင်
တွယ်”

ဟု ခေါ်သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ကိုမင်း
ခေါင်တို့လည်း အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြ၍ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်
ကြပြီးနောက် မိမိတို့ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကြကာ ၎င်းတို့
ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

လာရောက် ခေါ်သူများမှ တောထဲမှ ဖြတ်သန်းကြသည့်

အခါတွင် သော်လည်းကောင်း၊ တောင်တန်းများပေါ်မှ ဖြတ်သန်း
ကြည့်သည့်အခါမှာ သော်လည်းကောင်း၊ သတိကြီးစွာ ထား၍
မျှော်ကြည့်သည်ကို သတိပြုမိကြသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကတော့ လူရိုင်းများနှင့်
တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးပြီးသောကြောင့် အစစ အရာရာ သတိမလစ်
ဘဲ သေနတ်ကိုလည်း အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ကိုထင်ကျော်၊ ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်
တာ ခိုးခိုးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျ”

ကိုမင်းခေါင်ကျော်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“တော်ကြာ တစ်နေရာ ခေါ်သွားပြီးမှ ခင်ဗျားတို့ လုပ်
သလို လုပ်နေရင် မခက်ပေဘူးလား”

“အရင်တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲမို့ အလစ်
ခံလိုက်ရတာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ လူတွေ အများသားပဲ၊ ဘာများ
ကြောက်စရာ နဲ့သလဲ”

“ကြောက်တာတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်
ထဲမှာတော့ အံ့ဩနေသလိုပဲဗျ”

“ဘာများလဲ...”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို
လာပြောတာ တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ ထောင်ချောက်ထဲက

ကယ်ပေးလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သေချာတယ်ဗျ။ အခု
သူတို့က မသိဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်... အံ့ဩစရာပဲ”

“ဒါကတော့ သူတို့ရွာ ရောက်တဲ့အခါ သိရမှာပေါ့၊
နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့တုန်းက ပို့ခါရာ ရွာကလို့
ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“အခု ဒီလူတွေကလည်း ပို့ခါရာ ရွာကပဲလို့ ပြောကြ
တယ်လေ၊ ရွာရောက်တဲ့အခါ နှင်းပွင့်ဖြူအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်
ရင် သိရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားအတွက်ကတော့ နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ တွေ့ရရင်
ပိုပြီး အဆင်ပြေနိုင်တယ် ကိုမင်းခေါင်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုတဲ့ အဘိုးကြီး ပြောတာ
မကြားဘူးလား၊ ကျားနတ်ရှင်မနုဇိမှာ နှင်းကျားသစ်ကြီး ရှိတယ်
လို့ ပြောသွားတယ်လေ၊ တကယ်လို့ သူတို့ပြောတဲ့ ကျားနတ်ရှင်မ
ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့တဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူသာ မှန်ရင် သူ့ရဲ့
နှင်းကျားသစ်ကြီးကို ကောင်းကောင်း လေ့လာလို့ ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမင်းခေါင်က သဘောကျစွာ ပြုံးနေ
လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို လာရောက် ခေါ်ကြသူ
များမှာ လမ်းခရီး၌ သိပ်မနားကြဘဲ တစ်နေကုန် ခရီးဆက်ကြ

လေရာ နေဝင်ချိန် ရောက်သောအခါ ကျောက်သလင်းတောင်ကြီး အောက်ခြေ၌ ရှိသော လျှိုကြီးထဲ၌ လျှိုဝှက်စွာ တည်ထားသော ပို့ခါရာ ရွာကလေးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ပို့ခါရာ ရွာကလေးမှာ ကျောက်တောင်ကြီးနှစ်ခုကြား၌ ရှိပြီး အဝင်လမ်းမှာ တစ်လမ်းသာ ရှိပြီး ခိုင်ခန့်သော တံခါးကြီးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားလေသည်။

ထိုတံခါးဝသို့ ရောက်ရန် ချောက်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ရသည်။ ထိုချောက်ကို ကူးဖြတ်နိုင်ရန် အတင်အချ ပြုလုပ်နိုင်သော မောင်းတံတားတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်။

ရွာသို့ အဝင်အထွက် မရှိသောအခါ မောင်းတံတားကို အပေါ်သို့ မတင်ထားပြီး အဝင်အထွက် ပြုလုပ်သောအခါမှ မောင်းဒလက်ကို ဖြုတ်၍ လျှော့ချပေးသည်။

ပြီးလျှင် ပြန်ဆွဲတင်ထားလေသည်။

ဤသို့ ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြင့် ရွာသို့ အလွယ်တကူ မရောက်နိုင်တော့ပေ...။

သူတို့တတွေ တဖက် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်သောအခါမှ တဖက်ကမ်းမှ စောင့်နေသူများက မောင်းဒလက်ကို လျှော့ချပေးသောအခါမှ သစ်လုံးတံတားက လျှော့ကျလာသည်။

ထိုတံတားမှာ လူတစ်ယောက် သွားသာရုံသာသာ ပြုလုပ်ထားသဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွားကြရသည်။

အတန်ငယ် ကြီးသော သစ်လုံးနှစ်လုံးကို နွယ်ကြိုးဖြင့် ချည်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လူ၊ မြင်း၊ လား စသည်တို့ကောင်းမွန်စွာ ကူးနိုင်ကြသည်။

အားလုံး ရွာတံခါးသို့ ရောက်သောအခါ တံတားကို ပြန်ဆွဲတင်လိုက်ကြလေသည်။

တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ အဘိုးကြီးက...။

“ဟဲ့... အရှေ့ဘက်မှာ တောင်မြင့်မြင့်တစ်လုံးကို မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား မောင်”

ဟု နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

“တွေ့တယ် အဘ”

“အဲဒီတောင်က ကျားဖြူတောင်လို့ ခေါ်တယ် ကျားနတ်ခွင်မက အဲဒီတောင်မှာ ရှိတယ် ရွာသူရွာသားတွေက အဲဒီတောင်ကို သွားပြီး ပူဇော် ပသကြရတယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အား ရွာထဲသို့ ခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

၎င်းတို့ရွာမှာ ကျောက်တောင်နှစ်လုံးကြား၌ ရှိပြီး ရွာသူရွာသားများက ကျောက်နံရံများကို ထွင်းဖောက်၍ သော် လည်းကောင်း၊ ဂူပေါက်များကို ပြုပြင်၍ သော်လည်းကောင်း နေအိမ်

သဖွယ် ပြုလုပ်ကာ နေထိုင်ကြလေသည်။

ရွာရှိ လူများမှာ ရှေးက ပျူလူမျိုးတို့ အသွင်အပြင်ပုံစံများ ဖြစ်ကြပြီး အဝတ်အစားများကလည်း ပျူလူမျိုးတို့ ဝတ်စား ဆင်ယင်သော ပုံစံများ ဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့ကို လာရောက် ခေါ်သည့် အဘိုးကြီး၏ အမည်မှာ ဘိုးသက္က ဖြစ်ပြီး ၎င်းက ပို့ခါရာ ရွာလူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အဖွဲ့အား ကျယ်ဝန်းလှသည့် ဂူကြီးတစ်ဂူထဲ၌ နေရာချပေးလေသည်။

ထိုဂူကြီးမှာ သဘာဝအတိုင်း ရှိနေသော ဂူကြီးအား အလင်းရောင်နှင့် လေရစေရန် အပေါက်များ၊ မီးဖိုများ၊ နေထိုင် အိပ်စက်ရန် ကျောက်စင်၊ ကျောက်ခုံများကို ထုဆစ် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ဂူနှင့် မတူလှဘဲ တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခန်းနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

"ကိုင်း... မောင်တို့ ဒီမှာပဲ နေထိုင် တည်းခိုကြပါ ကျုပ်က ဒီရွာရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ပါ။ နာမည်က ဘိုးသက္ကလို့ ခေါ်ပါတယ်။ လိုအပ်တာ ရှိရင် ကျုပ်ကို ပြောနိုင်မိတယ်။ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပါဘူး။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ"

"ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မောင်တို့တတွေက

နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ နေတဲ့ရွာကို ပထမဦးဆုံး ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေပါပဲ"

ထိုစကားကြောင့် အံ့ဩသွားမိလေသည်။

"ဒါဖြင့် အရင်က ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ မလာကြဘူးလား အဘ"

"မလာကြပါဘူး... ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ရွာ ရှိတာလဲ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျားနတ်ရှင်မကလည်း ဒီနေရာကို တခြား လူစိမ်းတွေ လာတာ မကြိုက်ဘူးကွယ်"

"ဟင်... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတာရော သူက ကြိုက်ပါ့မလား"

"မောင်တို့အဖွဲ့ကိုတော့ သူက ဧည့်သည်အဖြစ် လက်ခံ နှင်ပုံ ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင်တို့ ရှိတဲ့နေရာကို သူကိုယ်တိုင် ပြောပြလို့ ကျုပ်တို့ သိပြီး အခုလို လာခေါ်နိုင်တာပေါ့ ကဲ... မောင်တို့လည်း ခရီးပန်းလာကြတယ်... အနားထုကြပေဦး၊ နောက်မှ ဒီရွာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပါမယ်"

ဘိုးသက္ကက သူတို့အား ဂူကြီးထဲမှာ နေရာချပေးပြီး နောက် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အခန်း(၁၀)

ကျားပါးဝပ်ဂူမှ ကျားနတ်ရှင်မ

သည်တစ်ပတ် ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ သူတို့အတွက် ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်သော ခရီးတစ်ခုဆိုက မမှားပေ...။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေနှင့်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ မရဏ လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် သူ တွေ့မြင် ခဲ့လှသော စရကသံဟိတာကျမ်းနှင့် အာတပ္ပန ဗေဒင်ကျမ်းတို့ကို လေ့လာခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ထို့အတူ ကိုမင်းခေါင်အနေနှင့်လည်း ပို့ခါရာရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးမှာ ၎င်း၏ဆန္ဒများ ပြည့်ဝခဲ့လေသည်။

ပို့ခါရာမှ ထွက်ပြီး တောင်တန်းများပေါ် ရောက်လျှင် နှင်းကျားသစ်များ များစွာ ရှိကြလေသည်။

ပို့ခါရာမှ ရွာခံမုဆိုးများက လိုက်လံ ပို့ပေးသောကြောင့် ထိုကျားသစ်များကို စိတ်တိုင်းကျ လေ့လာ မှတ်တမ်းတင်ခွင့် ရသေးသည်။

ကိုမင်းခေါင်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နှင်းကျားသစ်များ အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသား၍ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း များစွာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ . .

(The Snow Leopard) နှင်းကျားသစ် ဟူသောစာအုပ် သည် မြန်မာဘာသာနှင့်ရော အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ပါ အကြိမ် ကြိမ် ထုတ်ဝေရသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရွာခံ မုဆိုးများကလည်း သူသွားချင်သောနေရာ၊ သူ တွေ့ချင်သော သားကောင်များ၊ နှင်းကျားသစ်များကို မတွေ့ မချင်း လိုက်လံ ရွာဖွေကာ အကူအညီ ပေးကြလေသည်။

သူတို့တတွေအတွက် စားသောက်ရေးကိုမူ ရွာခံများက စီစဉ်ပေးကြလေသည်။ ထိုရွာ၌ ရှိနေကြစဉ် ကတိုးသား၊ တောင် ဆိတ်သားများကိုပင် အလှုံ့ပယ် စားကြရလေသည်။

ထိုရွာ၌ ရှိနေစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကလည်း ၎င်းတို့ ယူဆောင်လာသော ဆေးဝါး၊ အစားအသောက်များနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို လက်ဆောင် ပြန်ပေးကြရာ

ဝမ်းသာကြလေသည်။

၎င်းတို့ ခရီးသွားရာ၌ အမြဲယူဆောင်လေ့ ရှိသော နို့ဆီဗူး၊ အသားဗူး၊ ငါးသေတ္တာဗူး၊ ဆေးတံသောက်ဆေးဗူးနှင့် ဘိစကွတ်မုန့်ထုပ်များကို ပေးသောအခါ များစွာ နှစ်သက် သဘောကျကြလေသည်။

ဘိုးသက္က ဆိုလျှင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် လက် ဆောင် ပေးသော လင်ကွန်းတံဆိပ် ဆေးတံသောက်ဆေးကို ဝါးမြစ်ဆုံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးတံထဲသို့ ထည့်သောက်ရင်း သဘောအကျကြီး ကျနေလေတော့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့မှာ ရောက်စကသာ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌သာ နေကြသော်လည်း နောက်ပိုင်း ရက်ကြာလာပြီး ရွာသူရွာသားများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာသော အခါ အလုပ်နားသည်နှင့် ကိုမင်းခေါင်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ ရွာထဲသို့ လျှောက်ကြည့်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ကြည့်ကြရာတွင် ရွာသူရွာသားများ၏ ဓလေ့ စရိုက်ကို လေ့လာချင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုသော မိန်းကလေးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဒါမှမဟုတ် သတင်းတစ်ခုခု ရလိုငြား တစေ့တစောင်း လိုက်လံ ကြည့်ရှုကြခြင်းပင် ဖြစ် သည်။

"ဒါထက် ကိုထင်ကျော် . . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်

ထောင်ချောက်ထဲက ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့နေတာ ပို့ခါရာရွာလို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . .”

“အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်တာတောင် အတော်ကြာနေပြီ သူ့ကိုလည်း မတွေ့ရသေးပါလားဗျ”

“သူပြောသွားတာ မဟုတ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ”

“မမှားနိုင်ဘူးဗျ. . . သူပြောတာကို ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ ကြားတာပဲ၊ မဟုတ်ကာမှလွဲရော. . . နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီရွာက လူတွေ ပြောတဲ့ ကျားနတ်ရှင်မဆိုတာများ ဖြစ်နေမလားဗျ”

“ကိုမင်းခေါင်ရယ်. . . နိုင်ငံခြားမှာတောင် ပညာ သွားသင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒီလောက်အထိ လိုက်တွေးရသလားဗျာ တန်ခိုးရဲ့တဲ့ ကျားနတ်ရှင်မက ကျွန်တော်တို့ ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကိုတော့ ဝင်ပါ့မလားဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကိုမင်းခေါင်က ရယ်နေလေသည်။

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဘ ဘိုးသက္ကကို ဒီရွာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိခင်တာလေးတွေ မေးကြည့်ကြရအောင်ဗျာ. . . မကောင်းဘူးလား”

“သူ့လည်း အားတဲ့အချိန် ကျွန်တော်တို့လည်း နားတဲ့

အချိန်မှာ မေးကြတာပေါ့ဗျာ၊ အခုရက်ထဲမှာ ဒီရွာက လူတွေ ကျားနတ်ရှင်မကို ပူဇော်ပွဲ လုပ်ကြမယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့ ကျားဖြူတောင်ကို သွားရင် ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်သွားကြရအောင်ဗျာ”

“လိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ သူတို့က ခေါ်ပါ့မလား”

“အဘ ဘိုးသက္ကကို ပြောရင်တော့ ရမယ် ထင်ပါတယ်”

ဟု တိုင်ပင် ပြောဆိုကာ ဘိုးသက္ကနှင့် တွေ့သောအခါ အကျိုးအကြောင်း ပြောကြည့်သောအခါ. . .

“လိုက်တာကတော့ လိုက်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်မှ ရမှာ”

ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဘတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း စည်းကမ်း လိုက်နာပါ့မယ်၊ လိုက်ခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ”

ဟု ကတိပေးသောအခါမှ ဘိုးသက္ကက ခေါ်သွားရန် ကတိပြုလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ပို့ခါရာ ရွာသူရွာသားများမှာ ကျားဖြူတောင်သို့ သွားကြရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် သစ်သီးဝလံ အစားအသောက်များကို ကြေးလင်ဗန်း၊ ရွှေလင်ဗန်း စသည်တို့ဖြင့် ထည့်ကာ ရွက်သွားကြ

လေသည်။

ထိုပစ္စည်းများကို အရွယ်ရောက်သော မိန်းကလေးများ၊
သောကြာလေးများ၊ ရွက်ကြပြီ၊ အသက်အရွယ် ကြီးသော
သူကြီးများက နံဘေးမှ ရံ၍ လိုက်ကြလေသည်။

အချို့ကလည်း ပျားဖယောင်းတိုင်ကြီးများ၊ တောင်တန်း
ပေါ်၌ ပွင့်လှေ ရှိသော နှင်းကြာပန်း၊ တောင်လုပ်ပန်း၊ သစ်ခွ
ပန်းများကို တကူးတက သယ်ဆောင်လာကြသည်။

အချို့ကလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှာဖွေရထား
သော အမဲသားငါးများကို ဖက်များ ခင်းထားသော ဝါးတောင်း
များဖြင့် ထည့်ယူကြသည်။

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ နံနက်စောစော၌
ရွာမှ ထွက်ကြလေသည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ ရွာစောင့် အနည်း
ငယ်သာ ကျန်ခဲ့ပြီး လူအတော်များများက လိုက်ကြလေသည်။

ရွာ၌ ရှားပါးအလုပ်သမားများကို ထားခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ
မင်းထင်ကျော်၊ ကိုမင်းခေါင်နှင့် လူပုလေးမိတ္တတို့ သုံးယောက်
လိုက်သွားကြသည်။ ဘိုးသက္ကက ကျားဖြူတောင်သို့ ရောက်လျှင်
သူတို့ မသိဘဲ ဘာမှမလုပ်ရန်၊ မပြောဆိုရန် ကြိုတင် မှာထားလေ
သည်။

ကျားဖြူတောင်မှာ ပို့ခါရာရွာ၏ အရှေ့ဘက်စူးစူး၌ ရှိပြီး
တောင်စဉ်းတောင်တန်းအချို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားရလေသည်။

ရွာမှ မနက်စောစော ထွက်ကြရာ နေ့လည်ပိုင်း အချိန်လောက်
တွင် ကျားဖြူတောင်သို့ ရောက်ကြလေသည်။

တောင်မှာ သိပ်မမြင့်လှသော်လည်း တောင်တစ်ခုလုံး
မြူနှင်းများက ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

“ကိုထင်ကျော် . . . အခုမြင်နေရတဲ့တောင်ကို သေသေ
ချာချာ ကြည့်ပါဦးဗျ၊ ကျားတစ်ကောင် ဝပ်နေတာနဲ့ မတူပေဘူး
လား။”

ဟု ကိုမင်းခေါင်က ပြောသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သော
အခါ တောင်မှာ ရှေ့လက်နှစ်ဆောင်းကို ရှေ့သို့ ခင်းပြီး ဦးခေါင်း
ထောင်ကာ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေသည့် ကျားတစ်ကောင်နှင့်
တူရုံမက အပေါ်မှ နှင်းများ ပုံးထားသောကြောင့် ဖွေးဖွေးဖြူ
လျက် ရှိရာ ကျားဖြူကြီးတစ်ကောင် ဝပ်နေသည်နှင့် ပိုတူလှပေ
သည်။

ဦးခေါင်းပိုင်းတွင် မျက်လုံး၊ နှာခေါင်းပေါက်နှင့် ပါးစပ်
ပေါက်များ ရှိရာ ပါးစပ်ပေါက်နေရာ ဂူပေါက်ဝမှာ အကျယ်ဆုံး
ဖြစ်သည်။

“ဒီတောင်ကြီးကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ကျားတစ်ကောင်
ဝပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။”

ဟု လူပုလေး မိတ္တက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။
ဘိုးသက္က ဦးဆောင်သော ရွာသူရွာသားများသည် ရှေ့

လက်နှင့် တူသော တောင်ကျောအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်သွား
ကြရာ ကျားပါးစပ်ပေါက်နှင့် တူသော တောင်ပေါက်ဝနှင့် မနီး
မဝေး နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျောက်ကလပ်ကြီးများ ရှိလေရာ
ရွာသားများက မိမိတို့ ယူဆောင်လာသော အစားအသောက်
များနှင့် ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များ၊ ပန်းပွင့်များကို ကျောက်
ကလပ်ပေါ်သို့ အသီးသီး တင်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

ပျားဖယောင်းတိုင်များ၊ ကညင်ဆီ ထည့်ထားသော
မီးခွက်များကို မီးထွန်းလိုက်ကြသည်။

အဆင်သင့် ယူဆောင်လာသော စန္ဒကူးသား၊ နံ့သာဖြူ
ကရမက် အစရှိသော သစ်မွှေးသားများကို ကျောက်ကလပ်ပေါ်
၌ ကျောက်ခွက်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ထည့်ကာ မီးရှို့ကြလေရာ
သင်းယုံမွှေးကြိုင်သော ရနံ့များက မီးခိုးငွေ့များနှင့်အတူ ပတ်ဝန်း
ကျင်တဝိုက် ပြန့်နှံ့နေတော့သည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်နေစဉ်မှာ ကျားပါးစပ် အပေါက်ထဲမှ
ကျားသစ်အော်သံ တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအော်သံ
ကြားသောအခါ ရွာသူရွာသားများမှာ လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်တန့်သွား
ကာ ဂူပေါက်ဝသို့ လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ ဂျာကင်အိတ်ထဲ၌

လျှို့ဝှက်ယူလာသော သေနတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ဂူပေါက်ဝမှာတော့ မီးခိုးငွေ့များဖြင့် ဝေ့ဝေ့ဝါးဝါး ရှိနေ
လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေပြီး နောက်ထပ် ကျားသစ်အော်သံတစ်ခု ထပ်မံ
ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ဂူပေါက်ဝမှ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထွက်
လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို အရင်လှမ်းမြင်ရသည်။

ခဏကြာတော့ ဂူပေါက်ဝသို့ ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်
ထွက်လာသည်။

ကျားသစ်မှာ နှင်းကျားသစ် အမျိုးအစား ဖြစ်ပြီး
အကောင်အရွယ်အစား အတော်ကြီးသည်။ သာမန် ကျားသစ်
များနှင့် မတူဘဲ အောက်မေးက ပိုရှည်ပြီး အစွယ်နှစ်ချောင်းက
အပြင်သို့ ငေါထွက်နေသည်။

အမွှေးက အနည်းငယ် ရှည်ပြီး အကွက်အပြောက်များ
မှာ မှေးမှိန်လျက် ရှိသောကြောင့် နှင်းသားရောင်ကဲ့သို့ အဖြူ
ရောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျားသစ်ကြီးက ဂူပေါက်ဝသို့ ထွက်လာပြီးနောက်
ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ တောင်
စောင်း တစ်နေရာ၌ ရှိနေကြသည့်လူများကို လိုက်ကြည့်နေလေ

သည်။

မှတ်လုံးများမှာ နီရဲလျက် ရှိနေသော်လည်း သူ့ဟန် အမူအယာမှာ လူများကို ရန်မူလိုသည့် ဟန်အမူအယာမျိုးတော့ မရှိပေ...။

“ကိုထင်ကျော်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုတောင်စောင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ နှင်းကျားသစ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျားသစ်ကြီးနဲ့ မတူဘူးလား”

“အင်း... တူတော့ တူတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

“တကယ်လို့ ဒီကျားသစ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျားသစ်ကြီး မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ထူးဆန်းတာ တွေ့ ရှိသလို လျှို့ဝှက်ချက်တွေလည်း ရှိနေမှာ အမှန်ပဲဗျ”

“ကျွန်တော်က နှင်းကျားသစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သုတေသန လုပ်နေတဲ့လူဆိုတော့ ထူးခြားမှုတွေ တွေ့နေတယ်”

“ဘယ်လို ထူးခြားမှုလဲ... ပြောပါဦး”

“ဒီကျားသစ်က တောင်ပေါ်မှာ သူ့သဘာဝ သွားလာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကျားသစ်မျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့်...”

“သူ့ကြည့်ရတာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့ မတူဘူး၊ လူတွေနဲ့ ယဉ်ပါးပြီးသား တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မျိုး ဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“တိရစ္ဆာန်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ လူပုံဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ အရွယ်အရွာန်ကို သူ့ရဲ့မှတ်လုံးမှာ ကြည့်ရင် တွေ့နိုင်တယ်။ အခုအချိန်မှာ ဒီကျားသစ်က လူတွေကို ရန်မူလိုတဲ့ လက္ခဏာမျိုး မရှိဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ပြောနိုင်တာ”

ဟု နှစ်ယောက်သား လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောနေကြစဉ် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော ကျားသစ်ကြီးက အစားအသောက်များ ချထားသော ကျောက်ပြားပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်ချလာလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ရှိနေသောနေရာနှင့် အလွန်နီးသောနေရာ ဖြစ်ရာ သေသေချာချာ ကြည့်ရှုခွင့် ရကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တစ်သက်တွင် ဒီလောက် ကြီးပြီး လှပသော ကျားသစ်မျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပေ။

ကိုမင်းခေါင်ကတော့ ၎င်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါလာသော ခင်မရာကို ထုတ်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန် စိတ်ဆန္ဒ ရှိနေသော်

လည်း ဘိုးသက္ကတို့ကို ကတိပေးထားသဖြင့် စိတ်ကို ချုပ်တည်း ထားရလေသည်။

ကျားသစ်ကြီးက လူများကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ပို့ခါရာ ရွာသူရွာသားများမှာ ကျားသစ်ကြီးက ကြည့်လိုက်တိုင်း ၎င်းမျက်လုံးဖြင့် ရင်မဆိုင်ဝံ့ကြသည့်အလား ခေါင်းငုံ့သွားကြလေသည်။

ကျားသစ်ကြီးက လူများကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်ပြီးနောက် စားသောက်စရာ ပစ္စည်းများထဲမှ အမဲသားငါး အစိမ်းများ ထည့်ထားသော ဝါးခြင်းတောင်းကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ချီကာ ဝူအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကျားသစ်ကြီး ပြန်ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာသောအခါ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ မကိုဋ်သရဖူ ဆောင်းထားကာ မျက်နှာပေါ်၌ ပုဝါဖြူဖြင့် အုပ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေး ထွက်လာသောအခါ ပို့ခါရာ ရွာသားများ မှာ မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ကာ ဦးညွတ်၍ အရိုအသေ ပေးကြလေသည်။

သို့ကြောင့် . . .

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း အများနည်းတူ မြေ

ပေါ်သို့ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ငုံ့ထားကြသည်။ သို့စေကာမူ ဂူပေါက်ဝ၌ မတ်တပ်ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကိုတော့ တစွန်းတစ မြင်နေရသည်။

အမျိုးသမီးမှာ မကိုဋ်သရဖူ ဆောင်း၍ မျက်နှာပေါ်၌ ပုဝါတစ်ထည်နှင့် အုပ်ထားပြီး ဝတ်ရုံဖြူကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“သင်တို့ရွာမှာ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိပါသလား”
အမျိုးသမီးထံမှ ကြည်လင် ချိုမြသောအသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မရှိပါ သခင်မ”

အားလုံး ကိုယ်စား ဘိုးသက္ကက အဖြေပေးလိုက်သည်။

“စားနပ်ရိက္ခာရော လုံလောက်မှု ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် သခင်မ”

“သင်တို့ရွာကို တနယ်သား ဧည့်သည်တွေ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ သခင်မ၊ သခင်မရဲ့ အမိန့်အတိုင်း သွားခေါ်လာခဲ့ပါပြီ၊ မည်သို့ ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုသာ အမိန့်နဲ့ပါ”

“သူတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မ”

“ဓမ္မသားတွေကို အမြဲနှောင့်ယှက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိစ္ဆာတွေရဲ့ ရန်ကရော အေးချမ်းမှု ရှိရဲ့လား”

“သတိတော့ ထားရပါတယ်၊ သူတို့ကတော့ အခွင့်အရေး ရလျှင်ရသလို အန္တရာယ်ပေးရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြပါတယ် သခင်မ”

“ဒီမိစ္ဆာတွေကို ငါကိုယ်တိုင် သုတ်သင် ရှင်းလင်းခဲ့တာ နည်းလှတော့ဘူး၊ အားလုံး သတိဝီရိယတော့ ရှိကြပေစေ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို အန္တရာယ် မကျရောက်ကြစေနဲ့”

“အသက်နဲ့ လဲပြီး အကာအကွယ် ပေးပါမယ် သခင်မ”

“နောက်တစ်ချက်က သူတို့ ဒီက ပြန်မယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် ကင်းတဲ့နေရာ ရောက်အောင် စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပေးလိုက်ကြပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“နောက်... အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဖို့ သစ္စာရေ တိုက်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်ပါလေ”

“ကောင်းလှပါပြီ”

“သင်တို့ ပြန်လိုက ပြန်ကြပေတော့...”

“သခင်မ... ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ”

ဟု ပြောဆို ဆုတောင်းကာ အရိုအသေ ပြုကာ တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြလေတော့သည်။

တောင်ခြေရောက်မှ လှည့်ကြည့်သောအခါ ကျားဖြူတောင် ဂူပေါက်ဝမှာ ရပ်မြဲရပ်နေသော ကျားနတ်ရှင်မ၏ပုံရိပ်ကို ဦးတမ်း လှမ်းမြင်ကြရသည်။

အခန်း(၁၁)

စောနက်ထဲမှ အသက်လှပွဲ

ပို့ခါရာ ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ရွာ၌ ကျန်ခဲ့
သော လူအချို့မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရထားကြပြီး လူအချို့
လည်း မရှိတော့ပေ။

အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်သောအခါ လူရိုင်းများ
လာရောက် တိုက်ခိုက်သဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြရာမှ
ဒဏ်ရာများ ရကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရွာမှ လူအချို့ကိုလည်း
ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားကြကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“ရွာတံခါးကို ပိတ်မှထားကြဘူးလား”

“ပိတ်ထားပါတယ်... လူ့အင်အားနဲ့ အတင်း ဖျက်ဝင် ကြပါတယ်”

“ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ ချောက်ကမ်းပါး ကူးတဲ့ တံတား မရှိဘဲနဲ့ သူတို့က ဒီဘက်ကို ဘယ်လို ရောက်လာကြတာလဲ”

“ချောက်ကမ်းပါးထဲက နွယ်ကြိုးတွေနဲ့ ဆွဲတက်လာတာ မှိ ခွာမှာ လူတွေ ရှိနေရင်တော့ သိပ်မလာဝံ့ကြပါဘူး၊ အခု ခွာက လူတွေ ကျားနတ်ရှင်မ ပူဇော်ပွဲ သွားနေကြတယ်ဆိုတာ သိလို့ ဒီအချိန် ရောက်လာကြတာပဲ”

“ဒါထက် ခွာက လူဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ပါသွား သလဲ”

“မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ လေးငါးယောက်လောက် ပါသွားတယ်”

“တောက်”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ် ထားလေသည်။

“သူတို့ ထွက်သွားတာ အတော် ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ဆရာတို့ ရောက်လာတာနဲ့ သိပ် မကွာလှပါဘူး”

“သူတို့ ရှိတဲ့နေရာကို သိသလား”

“သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အမြန်လိုက်ကြရအောင်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ်တွေ ပါလာတယ်၊ ဒီမိစ္ဆာတွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး ပါသွားတဲ့ လူတွေကို ကယ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တက်ကြွစွာ ပြောလိုက် သောအခါ ပို့ခါရာ ရွာသားများလည်း ဝိတ်ခါတ် တက်ကြွလာကြ ပြီး ဓားလုံလေးများကို ပြင်ဆင်ကာ လူရိုင်းများ ထွက်သွားရာ နောက်သို့ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ကိုမင်းခေါင်တို့မှာ အမဲ ပစ် သေနတ်နှစ်လက်၊ ခြောက်လုံးပြုစု သေနတ်နှစ်လက်နှင့် ကျည်ဆံကဒ်များ လုံလောက်စွာ ပါကြလေသည်။

ပို့ခါရာရွာမှ လမ်းပြကွင်းကျင်သော မုဆိုးများက လူရိုင်း များ ဖြတ်သွားသော ခြေရာနှင့် လမ်းများကို ခြေရာခံကာ လိုက် သွားကြရာ နောက်ဆုံးတော့ အော်ဟစ် ဆူညံသံများနှင့် ငုံတီးသံ များ ကြားရသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

လူရိုင်းများ ရှိသောနေရာနှင့် အတော်နီးသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကိုမင်းခေါင်နှင့် လူအချို့ကို အခြားတစ်ဖက်မှ သွားစေပြီး သူတို့ကတော့ လမ်း ကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားကြသည်။

အသံများနှင့် အတော်နီးသည့်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ စောင့်နေသော လူရိုင်း

နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် လူပုလေး ပိတ္တနှင့် မုဆိုး တစ်ယောက်တို့ကို လျှို့ဝှက်စွာ သုတ်သင် ရှင်းလင်းခိုင်းလိုက်ရာ သူတို့ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပေါက်စားတစ်လက်နှင့် အဆိပ်လူးမြားတစ်ချောင်း တောထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် လူရိုင်းနှစ်ယောက်မှာ အသံပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွား လေသည်။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က ရွှေသို့ ဆက် သွားကြလေသည်။

တောထဲမှ လျှို့ဝှက်စွာ သွားကြပြီးနောက် ဗုံသံများ ကြားရသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်အကွယ်များမှ ကြည့်လိုက်သောအခါ လူရိုင်းများမှာ (၃၀)ခန့် ရှိပြီး အားလုံး ဝါးလုံကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရှိနေသောနေရာမှာ ချောင်းတစ်ခုနှင့် မနီးမဝေး၍ ကွက်လပ်တစ်နေရာ၌ ဖြစ်ပြီး ထိုနေရာ၌ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ရှိလေသည်။ ကျောက် ရုပ်ကြီးမှာ သစ်သဘက် မျက်နှာမျိုးနှင့် မားမားကြီး ရပ်နေသော သဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်။

ထိုကျောက်ရုပ်ကြီး ရွှေရှိ ကျောက်ပြားပေါ်မှာတော့ ဖမ်းလာသော လူများကို ကြီးဖြင့် တုပ်ကာ ချထားသည်။ ဘေး နားမှာ မီးပုံကြီးများ ရှိပြီး ဝါးလုံးကို ချွန်သကဲ့သို့ လူများကို

အရည်တစ်မျိုးဖြင့် သုပ်လိမ်းသူက သုပ်လိမ်းပေးနေကြသည်။ တလေးနှင့် မိန်းမများကတော့ အော်ဟစ် ငိုကြွေးနေကြလေ သည်။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကတော့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထား သော ကပ်ပါးကြီးကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာဖြင့် ကျောက်ရုပ် ကြီး ရွှေမှာ ကခုန်နေသည်။ ကျန်လူရိုင်းများကလည်း မီးပုံအနီး ၌ ခြေဆောင့်ကာ လက်မြှောက်ကာဖြင့် အော်ဟစ် ကခုန်နေကြ လေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က တစ်ဖက် တောစပ်မှ သူ့ရားမှုတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူရိုင်းခေါင်းတို့ကို မြင်ရပြီး အခြေအနေ ကောင်းကြောင်း လက် ထောက်ပြလေသည်။

ခဏကြာတော့ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ကပ်ပါးကြီးကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာဖြင့် ဖမ်းထားသောလူများ ရှိရာသို့ သွားနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ငင်းကိုင်နေကျ ၄၂၃ မဂ္ဂဇင်း (မော်ဇာနိုင်ဖယ်)ကို ကျည်ထိုး မောင်းတင်ပြီး ပစ်ကွင်းကို အသေအချာ ချိန်လိုက်လေသည်။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ကြိုးတုပ်ထားသော လူများ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ကပ်ပါးကြီးကို အပေါ်သို့ မြှောက်ကာ တစ်ပုံတစ်ခုကို အော်ဟစ်

တိုင်တည်ပြီးနောက် လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို ခုတ်ဖြတ်ရန် ကပ်ပါးကို မြှောက်လိုက်သည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော သေနတ်ဖြင့် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း”ကနဲ သေနတ်သံနှင့်အတူ ကျည်ဆံမှာ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကို ထိမှန်သွားဟန်ဖြင့် ကပ်ပါးတခြား လူတခြား ဖြစ်ကာ နောက်သို့ လန်ကျသွားလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆံရှိသရွေ့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်ပစ်ရာ လူရိုင်းများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြသလို ကိုမင်းခေါင်တို့ဘက်မှလည်း သေနတ်သံများ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားရလေသည်။

လူရိုင်းများမှာ ရန်သူကို မမြင်ရဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျ သေဆုံးသွားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသော အခါ သွေးစူးသွေးတန်း အော်ဟစ် ပြေးလွှားလျက် ရှိနေကြသည်။

ထိုအခြေအနေကို မြင်သောအခါ ပို့ခါရာ ရွာသားများမှာ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာပြီး ဓားလှံလက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ ညာသံပေး၍ ပြေးထွက်သွားကြရာ ဒေါက်တာ

မင်းထင်ကျော်တို့မှာ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခွင့် မသာတော့ပေ။

ဒီဘက်ကလူများ ပြေးထွက်သည်ကို မြင်သောအခါ တဖက်တောစပ်မှ လူများကလည်း ပြေးထွက်လာကြပြီး လူရိုင်းများကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြရာ အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်လည်း သေနတ်အရှည်ကို အသုံးပြုခွင့် မသာတော့သဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်ပြီး ရှေ့သို့ထွက်ကာ ရန်သူများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပစ်ချလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်မှာ မကြာခဏ ကျည်ဆံကုန်ပြီး ကျည်ဆံထည့်နေရသောကြောင့် တိုက်ခိုက်ရတာ ခရီးမတွင်လှပေ။

လူရိုင်းများမှာ သေနတ်ကို မမြင်ဖူးကြသောကြောင့် အရာဝတ္ထုကလေးထဲမှ ဖိုးချွန်သံကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော မြည်ဟီးသံကြီး ထွက်လာပြီး လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျ သေဆုံးသွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်ကြသော်လည်း ကျည်ဆံကုန်၍ နောက်ထပ် ကျည်ဆံ ထပ်ဖြည့်နေသောအချိန်တွင် သူရှိရာသို့ ဝိုင်းအုံလာပြီး တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

၎င်းတို့ အသုံးပြုသော ဓါး၊ လှံ၊ လက်နက်များမှာ

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှလေသည်။ ထိုအခါတွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အသည်းအသန် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရလေသည်။

လူရိုင်းများမှာ အင်အားနည်းသွားသော်လည်း ညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ် ခိုင်းဝန်း အတိုက်ခံနေရသောကြောင့် ထွက်ပေါက်မရဘဲ အကြမ်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၌ ကျည်ဆံ ကုန်သွားသောကြောင့် သေဆုံးနေသော လူရိုင်းတစ်ဦးထံမှ ခဲဒင်းကို ကောက်ယူကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရလေတော့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် လူရိုင်းနှစ်ယောက်က သူရှိရာသို့ ဝိုင်းကာ ခမ်းလှံများဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြရာ လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို သုတ်သင် ခုင်းလင်းနိုင်သော်လည်း ကျန်တစ်ယောက်၏ လှံချက်က ပခုံးကို ထုတ်ချင်းခတ် အောက်ဝင်လာလေရာ လက်ထဲမှ ရဲဒင်း လွတ်ကျ သွားတော့သည်။

ထိုအခါ လူရိုင်းက လှံဖြင့် ရင်ဝသို့ ထိုးရန် ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ထို လူရိုင်းမှာ လဲကျသွားတော့သည်။

သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပင် လူရိုင်းအားလုံးကို သုတ်သင် ခုင်းလင်းနိုင်ကြလေသည်။ ဖမ်းထားသော လူများကိုလည်း ကယ်တင်နိုင်ကြလေသည်။

ကိုမင်းခေါင်က အနားရောက်လာသောအခါ...

"ဟင်... ကိုထင်ကျော်၊ ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရသွားသလား" ဟု စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

"ရတယ်... သိပ်မများဘူး"

"ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သွေးတွေက သိပ်ထွက်နေတယ်၊ အချိန်ကြာရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်"

ဟု ပြောကာ ဒဏ်ရာ အပေါက်ဝကို အဝတ်စများဖြင့် ပိတ်၍ အပေါ်မှ ပတ်တီး ထပ်စည်းပေးသည်။

ဘိုးသက္ကတို့ကလည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဒဏ်ရာ ရထားသည်ကို တွေ့မြင်ရာ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ထမ်းစင်များ ပြုလုပ်ကာ ထမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်၍ ရွာသို့ ပြန်ခေါ်လာကြလေသည်။

သို့စေကာမူ...

ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည်က တစ်ကြောင်း၊ သွေးထွက်များသည်က တစ်ကြောင်း ရွာပြန်မရောက်ခင် လမ်းခုလတ်မှာပင် သတိလစ်သွားလေတော့သည်။

• အခန်း(၁၂)

ကျားဖြူစောင်မှ လျှို့ဝှက်နေသူများ

ဦးစွာ နားထဲမှာ တဖျစ်ဖျစ်နှင့် မြည်သံ ကြားနေရသည်။
နောက်တော့ နှာခေါင်းထဲမှာ မီးခိုးငွေ့လို့လို့ ရပြီး ထို
မီးခိုးငွေ့နှင့်အတူ သင်းပျံ့သော ရနံ့အချို့ကိုလည်း ရနေသည်။

သတိရလာတော့ ပခုံးမှ လှဲချက်မိထားသော ဒဏ်ရာမှ
အစစ်စစ် နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိနေသည်။ သူ့အတွေးထဲ၌
လူရိုင်းများနှင့် တိုက်ခိုက်ကြရာမှ ပခုံးကို လှဲချက် ထိသွားသော
အကြောင်းကို သတိရနေသည်။

သတိမေ့သွားပြီးနောက် ယခု ဘယ်နေရာ ရောက်နေ

တာလဲ၊ ပို့ခါရာ ရွာကို ပြန်ရောက်နေတာလား။

ဒါမှမဟုတ်...

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးစွာ ဂူမျက်နှာကျက်ကို အရင်မြင်ရသည်။ တဖျစ်ဖျစ်နှင့် ကြားနေရသော အသံမှာ သူ့နံဘေးနားမှာ ဖိုထားသော မီးပုံဆီမှ ဖြစ်သည်။

မီးပုံမှ အနွေးဓာတ် ရနေသလို သင်းပျံ့သော ရနံ့များလည်း ရနေသည်။ မီးပုံထဲမှာ သစ်မွှေးသားများ ထည့်ထားဟန် ရှိသည်။

မိမိကိုယ်ပေါ်မှ သွေးစွန်းသော အင်္ကျီများ မရှိတော့ဘဲ ဖျဉ်သားဖြင့် ချုပ်ထားသော အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ပေးထားသည်။ ပန်းမုဒ်ကန်ရာကိုတော့ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးထားသည်။

ဆေးနံ့များ ရနံ့ပြီး အနာတစ်ခုလုံး ပူနေသော်လည်း ထိုအပူငွေ့ကြောင့်ပင် ဒဏ်ရာမှ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများ အနည်းငယ် သက်သာနေလေသည်။

“ငါ့ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာပါလိမ့်၊ ပို့ခါရာ ရွာမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ဂူတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

ဟု တွေးကာ နေရာမှ အသာထသည်။

သူရှိနေသောနေရာမှာ ဂူတစ်လုံးအတွင်းရှိ ကျောက်စင်

တစ်ခုပေါ်၌ ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်စင်ပေါ်၌ လဲရှိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အခင်းတစ်ခု ရှိပြီး အပေါ်မှ ကတိုးသားရေချပ်များ ထပ်ခင်းပေးထားသည်။

ကတိုး သားရေချပ်ပေါ်၌ အိပ်လျှင်... ရောဂါများ သက်သာ ပျောက်ကင်းစေသည်ဟု ဆေးကျမ်းများ၌ ဖော်ပြထားသည်။

ကျောက်စင်နံဘေးမှာတော့ ကျောက်ခုံတစ်ခု ရှိပြီး ထိုကျောက်ခုံပေါ်တွင် ရေတကောင်းနှင့် ရေခွက်၊ ဆေးထည့်ထားသော ခွက်များ ရှိသည်။

ကနုတ်ပန်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သောက်ရေခွက်ကို ယူ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေသည်။

“ရွှေခွက်တွေပါလား... ရေတကောင်းကလည်း ရွှေရေတကောင်းပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ထိုသို့ တအံ့တဩ ရှိနေစဉ် ဂူထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်ဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအို တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက သူ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အေးချမ်းသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလေသည်။ အဘိုးအိုမှာ အသက်အရွယ် ငြီးရင့်လှပြီး ဆံပင်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများမှာ

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိနေချေပြီ။

အဘိုးတို့က အနား ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် အနားမှာ ထိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ သွေးမေးသည်။

ကျေနပ်သောအခါမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြီး . .

“ကိုယ်တွင်းက သွေးလည်ပတ်နှုန်းကတော့ မှန်စပြုလာ ပါပြီ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သွေးအား ပြန်ပြည့်ဖို့ ကျောက်သွေးရည် တစ်ခွက်တော့ သောက်လိုက်ပါဦး။”

ဟု ပြောကာ စားပွဲပေါ်မှ ဆေးရည်ခွက်ကို ယူပြီး ဒေါက် တာ မင်းထင်ကျော်ကို ပေးသဖြင့် လှမ်းယူကာ မော့သော်က် လိုက်သည်။

အရသာမှာ အနည်းငယ် ချိုပြီး ရနံ့က မွှေးသည်။ ရင်ထဲ ရောက်တော့ အေးသွားသယောင် ရှိသော်လည်း ခဏကြာတော့ နွေးလာလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လန်းဆန်းလာသယောင် ရှိပြီး ရင်ထဲမှာလည်း အားပြည့်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အခုလို ကုသပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် အဘိုးက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကျုပ်က ပညာဒီပလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အခု ကျွန်တော် ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲ”

ဒီနေရာက ပို့ခါရာရွာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . ငါ့မြေး ရောက်နေတာ အဘိုးတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာပါ”

“ဘယ်နေရာလဲဟင်”

“ကျားဖြူတောင် လိုဏ်ဂူပါ”

“ဟင်. . . ကျားဖြူတောင် လိုဏ်ဂူဆိုတော့ ကျားနတ် ရှင်မ ရှိတဲ့ ဂူပေါ့၊ ဟုတ်လား အဘိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒီနေရာကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ ဟင်”

“ငါ့မြေးတို့ လူခိုင်းတွေကို လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်တာရော သတိရရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ရပါတယ်”

“အဲဒီလူခိုင်းတွေက အဘိုးတို့ ရွာသူရွာသားတွေကို မကြာခဏ လာပြီး ဒုက္ခပေးလေ့ ရှိကြတယ် အခု ငါ့မြေးတို့ ရောက်လာမှ သူတို့တတွေအားလုံး သေကြတာပဲ၊ ငါ့မြေးတို့ရဲ့ မိုးကြိုးလက်နက်တွေက တယ်လည်း အစွမ်းထက်တာပဲကိုး”

အဘိုးအို ပြောနေသော မိုးကြိုးလက်နက် ဆိုသည်မှာ သေနတ်များကို ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“အဘိုးက နှစ်ပေါင်းများစွာ လူသူမရောက်နိုင်တဲ့နေရာ

မှာ နေလာကြတာ ဆိုတော့ အခုလောက် အစွမ်းထက်တဲ့ လက်နက်မျိုးတွေ ဒီတယ်ဆိုတာ သိလည်း မသိဘူး၊ ကြားလည်း မကြားမိပါဘူးကွယ်၊ ဒီလက်နက်တွေကြောင့်ပဲ လူရိုင်းတွေကို အနိုင်ရတာပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘာမှမပြောဘဲ အဘိုးအို ပြောသည့် စကားများကိုသာ နားထောင်နေသည်။

“ငါ့မြေးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ရွာက လူတွေလည်း အသတ်မခံရဘဲ ပြန်လွတ်လာကြတယ်၊ အရင်ကဆိုရင် သူတို့ မမ်းသွားတဲ့ လူတွေ တစ်ယောက်မှ ပြန်မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒီလို လူတွေ ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်တာရော၊ လူရိုင်းတွေကို ချေမှုန်းပေး တာတို့ရော ငါ့မြေးတို့ကို သခင်မက ကျေးဇူးတင်နေတယ်ကွယ်”

“သခင်မ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အဘ”

“သခင်မ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်မလေးပေါ့ကွယ် ငါ့မြေး နေကောင်းလာရင် သခင်မကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

ထို့နောက်...

အဘိုးအိုက သူ၏ ဒဏ်ရာ အခြေအနေကို ထပ်မံ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး စိတ်ချရသော အခြေအနေမှန်း သိရတော့မှ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်ထပ် တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြာသောအခါ ဒဏ်ရာ အခြေအနေမှာ သိသိသာသာကြီး သက်သာလာပြီး လူကလည်း ပကတိ ကောင်းမွန်လာလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ဂုဏ်မှာ စကားပြောဖော် မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ကြာသောအခါ ပြီးငွေ့လာ သောကြောင့် ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုလေသည်။

ဂူအတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါမှ အံ့ဩစရာများကို ပိုမို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကျောက်ဂူထဲမှာ လူအချို့ ခိုနေပြီး ရှေးခေတ်က လူတွေ ဝတ်ဆင်သော နန်းတွင်း အဝတ်အစားများနှင့် ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေနဲ့ တူလှတယ်၊ ဒီလောက် လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်လိုလူတွေများ နေကြတာပါလိမ့်”

သူတွေ့ရသော လူများမှာ ယောက်ျားများက တောင် ချည် ပုဆိုး၊ ရင်စေ့အင်္ကျီများ ဝတ်ထားကြပြီး မိန်းမများက ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ ဗလာထမီတို့ကို ဝတ်ထားကြသည်။

မိန်းမရော ယောက်ျားများပါ ဆံပင်ရှည်များနှင့် သျှောင် ထုံးများ၊ ဆံထုံးများ ထုံးထားကြပြီး အချို့မိန်းမပျိုများမှာ ဆံရစ် ဝိုင်းများ၊ နောက်ကုပ် ဆံထောက်များ ထားကြသည်။

၎င်းတို့ ကြည့်ရသည်မှာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ

နှင့် တူပြီး သူ့ကို မြင်သော်လည်း အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသကဲ့သို့သာ ကြည့်ရှုကြပြီး စကား ပြောဆိုခြင်းတော့ မရှိပေ။

၎င်းတို့သည် တာဝန်တစ်ခု ထမ်းဆောင်နေကြသည့် အလား ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်နေကြလေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပိတ်ထားသော ကျောက်တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရပြီး ထိုဂူပေါက်ဝ၌ ရှေးခေတ် ခေတ်သည်တော်များ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသော အဝတ်အစားများ ခေတ်ဆင်ထားသော လူအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့လက်ထဲ၌ ထိုရည်များ ကိုင်ထားကာ ကျောက်ရုပ်များသဖွယ် မလှုပ်မယှက် ရုပ်နေကြသည်။

ခေါက်ဘာမင်းထင်ကျော်က ထိုနေရာသည် ကန့်သတ် ထားသောနေရာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးကာ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာလေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အောက်ဘက်ဆီမှ အသံများ ကြားရသောကြောင့် အပေါက်ဝမှ လှမ်းကြည့်သော အခါ အတွင်း၌ အလုပ်လုပ်နေကြသော အလုပ်သမားများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အလုပ်သမားများမှာ အပေါ် အင်္ကျီ မဝတ်ဘဲ ခါးတောင်း ကျိုက်များဖြင့် ခွေးသံတံခွဲနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်

သည်။

“သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု တွေးတောကာ အပေါက်ဝမှ အောက်သို့ ဆင်းသည့် လှေခါးအတိုင်း ဆင်းသွားသောအခါ အောက်ဘက်ရှိ အလုပ် လုပ်နေကြသော နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အလုပ်သမားများက သူ့ကို မြင်သော်လည်း ဂရုမပြုကြ ဘဲ မိမိအလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ဖားဖို များဖြင့် ရွှေရည်ကျိုသူကကျို၊ သံရည်ကျိုသူကကျို၊ ကြေးရည်ကျို သူက ကျို၊ ရွှေရည်များကို လူ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ၊ လက်ဝတ်ရတနာများတို့ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး၊ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်နေကြသလို သံခည်များကိုတော့ ဓား၊ လှံ၊ မြား သွား အစရှိသည့် လက်နက်ကိရိယာများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ထို့ပြင် . . .

ရွှေရည်နှင့် ကြေးရည်များဖြင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ အပါအဝင် ကြေးစည်၊ ကြေးခေါင်းလောင်း၊ ကြေးမောင်း စသည်တို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ ပိုင်းခြား၍ ပြုလုပ်နေကြလေ သည်။

၎င်းတို့ ပြုလုပ်နေသော ပစ္စည်းကိရိယာတို့၏ လက်ရာ များမှာ ပျူခေတ်လက်ရာများနှင့် ဆင်ဆင်တူလှပြီး ပြုလုပ်ထားပုံ မှာလည်း လက်ရာမြောက်လှသည်။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး၊ မုဒြာ အမျိုးမျိုးဖြင့် ထုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ရာ ရွှေစင်ရွှေသားများမှာ ဝင်းအိလျက် နှိနေလေသည်။

သံခည်များကို ကျိ၍ ဓားလုံလက်နက်များ ပြုလုပ်ထား သည်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

သံတုံးကြီးများကို မီးဖုတ်၍ တူများဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ အချက်ပေါင်းများစွာ ထုခတ်၍ ပြုလုပ်ထားသော ဓား၊ လှံများမှာ မူလ သံအရောင် ပျောက်နေပြီး ငှက်ခါးတောင် အရောင် ပေါက်နေလေ၏။ အချို့ဓားများ၏ အရောင်မှာ ခြောက်လှဲ အရောင်သမ်းနေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လေးကိုင်းများ မှာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရော အချိုးအစားပါ ကျနလှသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ သံဖြင့် ထုတ်ထား ခတ်ထား ကောင်းသည့် လေးညှို့ကိုင်းများကို ဘယ်ညှို့ဘယ်ညှို့ ပြုလုပ်ကြသည်ကို သိချင်နေလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အလုပ်လုပ်နေသော မူလများကို တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေ သော်လည်း အလုပ်လုပ်နေသူများကတော့ သူ့ကို တစ်စက် ကလေးမှ အရေးမရှိဘဲ သူတို့ လုပ်ရမည့်အလုပ်တို့က အာရုံ နှိုက်ကာ လုပ်နေကြလေသည်။

“အင်း... ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ လူတွေနဲ့မတူဘူး သူတို့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ စက်ရုပ်တွေကို သံပတ်ပေးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပညာဒီပ ဆိုသော အဘိုးသည် လှေကား မှ ဆင်းလာကာ သူရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“အဘိုးက ဆေးတိုက်မလို့ ငါ့မြေးကို လိုက်ရှာနေတာ မင်းက ဒီနေရာ ရောက်နေတာကိုး”

“စိတ်ဝင်စားလို့ လာကြည့်နေတာပါ အဘိုး”

“ငါ့မြေးက ဘာကို စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နေတာကို တွေ့ရလို့ အံ့ဩနေတာပါ”

“ဘာများ အံ့ဩရရာ ရှိသလဲကွယ် ဒီအလုပ်တွေက ခရူးကလည်း လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုလည်း ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ သူနည်းသူဟန်နဲ့ လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး ဒါထက် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ဒီလောက် များတဲ့ ရွှေတွေ သံတွေ ကြေးတွေကို အဘိုးတို့ ဘယ်က ရတာလဲဟင်”

“မြေကြီးထဲက ရတာပေါ့ကွယ်၊ သံတွေ ရွှေတွေက မြေကြီးက ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ မြေအောက်တွေမှာ ရွှေ

ကြော၊ သံကြောတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ။ အဘိုးတို့ တစ်သက် မပြောခဲ့၊ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ထုတ်ယူရင်တောင် မကုန်နိုင်ဘူး။ ရွှေတွေဆိုရင် ရွှံ့ပျော့ပျော့ကို ဖဲ့ယူသလို ယူလို့ရပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒါထက် ဒီပစ္စည်းတွေကို အဘိုးတို့ ဘာအတွက် လုပ်နေကြတာလဲဟင်”

“ရောင်းဖို့ပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်မှာ ရောင်းတာလဲဟင်”

“တရုတ် တိဘက်၊ နီပေါ၊ အိန္ဒိယ စတဲ့ နေရာတွေမှာ သွားရောင်းကြတာပေါ့”

“ရွှေတွေကို ဒီလို အပင်ပန်းခံပြီး ပစ္စည်းတွေ မလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ရောင်းရင်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ရတော့ ရတာပေါ့။ ရွှေတွေကို ဒီအတိုင်း သွားရောင်းရင် ဒီနေရာမှာ ရွှေတွေ အများကြီး ရှိနေတာ လူတွေ သိသွားပြီး ဒီနေရာကို ချက်ချင်း ရောက်လာကြမှာပေါ့”

ထို့စကား ကြားသောအခါ ဒေါက်မင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌ ဘိုးပညာဒီပတို့ အမျှော်အမြင် ကြီးပုံကို ချီးကျူးမိလေသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို သွားရောင်းတော့လည်း အဆင်ပြေခဲ့လား အဘိုး”

“အဆင်ပြေပါတယ်... သူတို့က ကျုပ်တို့ကတွေကို တောင်ပေါ်သားတွေလို့ သိထားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း တောင်ပေါ်သားတွေလို့ပဲ ပြောပြထားပါတယ်။ ဒီက လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက အရည်အသွေးနဲ့ လက်ရာကောင်းတော့ သူတို့က သဘောကျကြပါတယ်”

“ငွေကြေးတန်ဖိုး ဘယ်လို ဖြတ်ပြီး ယူကြတာလဲ အဘိုး”

“ကျုပ်တို့အတွက်က ငွေကြေးမလိုဘူး။ ငွေရှိလို့လည်း ဒီနေရာမှာ ဘာမှ အသုံးပြုလို့ မရပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပေးပြီး ဒီမှာ လိုအပ်တဲ့ အစားအသောက်နဲ့ အဝတ်အထည်တွေ ပြန်ယူလာကြပါတယ်”

“ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကို ဘယ်သူတွေက ယူကြသလဲ”

“အများဆုံးကတော့ တိဘက်နယ်က ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူတွေ၊ တိဘက်ဘုန်းကြီးတွေက ယူကြတာ များပါတယ်။ တရုတ်နဲ့ အိန္ဒိယဘက်က လူတွေလည်း မှာယူကြပါတယ်”

“လက်နက်တွေကရော ဒီလိုပဲ ယူကြတာပဲလား”

“လက်နက်ပစ္စည်းတွေကတော့ ဘယ်သူမဆို ယူကြပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီက လုပ်တဲ့ ဓားလုံလက်နက်မျိုးတွေကို ဘယ်သူမှ မှီအောင် မလုပ်နိုင်ကြသေးပါဘူး။ ငါ့မြေးကို လက်တွေ့ ပြပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ဘိုးပညာဒီပက လေးကိုင်းတစ်ခုကို ယူကာ ညှိကြိုးတပ်ပြီး မြားတံတစ်ချောင်းဖြင့် အဝေးတွင်ရှိ ကျောက်သား နံရံကို လှမ်းပစ်လိုက်ရာ သံထိပ်ဖြူ တပ်ထားသော မြားတံမှာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် ကျောက်သား နံရံကို စိုက်ဝင်နေလေသည်။

“ကျောက်သားနံရံကို ဖောက်နိုင်တဲ့အားက လူမဆိုထားနဲ့ ဆင်လို သတ္တဝါမျိုးတောင် ထုတ်ချင်းခတ် ထွက်နိုင်ပါတယ်” ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကို လူရိုင်းများက သတ်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် တောထဲမှ မြားတံများ ထွက်လာပြီးနောက် လူရိုင်းများကို ထိမှန်ကာ သေဆုံးသွားကြသော အဖြစ်ကို ပြန်သတိရနေမိသည်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

ဘိုးပညာဒီပက အသင့်ချထားသော ခါးတစ်လက်ကို ယူ၍ ကုပ်လုံးခန့် ရှိသော သံလုံးတစ်လုံးကို ‘ဒုတ်’ ကနဲ ခုတ်ပြလေသည်။ ငှက်ခါးရောင် တောက်ပနေသော ဓားသွားက ဘာမှ မဖြစ်သော်လည်း သံလုံးကတော့ သခွားသီးကို ဓားပြတ်ပြတ်နှင့် ပိုင်းချလိုက်သကဲ့သို့ တိကနဲ ပြတ်သွားလေသည်။

“အတော်ကောင်းတဲ့ ဓားပဲ အဘိုးတို့ရဲ့ ပန်းပဲပညာကတော့ ချီးကျူး အံ့ဩစရာပါပဲ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဘိုးပညာဒီပက စိတ်-

ကောင်းသော မျက်နှာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဘိုးတို့ရဲ့ ပန်းပဲပညာက ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ထင်ရှားခဲ့တဲ့ပညာပါပဲ။ ရှေးကဆိုရင် ကျုပ်တို့တတွေကို ‘သံမဏိ လူသား’ တွေလို့တောင် ခေါ်ကြတာပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီလို ပန်းပဲပညာ ကောင်းလွန်းလို့ အဘိုးတို့တတွေ ဒီဘဝ ရောက်နေခဲ့ကြတယ်ဆိုရင်တောင် မမှားပါဘူး”

“အဘိုးရဲ့စကားက စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ တဆိတ်လောက် ပြောပြပေးပါလား အဘိုး”

“ဒီအကြောင်းတွေက လျှို့ဝှက်ထားရတဲ့အကြောင်းတွေပဲ။ သခင်မရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဘယ်သူကမှ ပြောခွင့် မရှိဘူးကွယ်။ ကိုင်း... ဆေးထည့်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ အပေါ်ကို သွားကြရအောင်”

ဟု ခေါ်သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ဆက်မေးဖို့ရန် အခွင့်မသာတော့ပေ...။

ချက်များ အတန်အသင့် ပြည့်ကြပြီမို့ မိုးမကျခင်၊ ရာသီဥတု မဆိုးခင် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြရန်လည်း စိတ်ကူးမိလေ သည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ပိုင်း အချိန်တွင် ဘိုးပညာဒီပ ရောက်လာပြီး သူ့ကို လာခေါ်လေသည်။

“ငါ့မြေးကို သခင်မက တွေ့ဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်တာပါ။ သွားကြရအောင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌ ကျားနတ်ရှင်မဟု ခေါ်သော သခင်မက တွေ့လိုသည် ဆိုသောကြောင့် နည်းနည်း တော့ အံ့ဩသလို ဖြစ်မိလေသည်။ သို့သော်လည်း သိချင်တာ တွေ သိရဖို့ ထွေထွေထူးထူး မပြောတော့ဘဲ ဘိုးပညာဒီပ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့တော့သည်။

ဂူကြီးအတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ အစောင့် နှစ် ယောက် ရှိသည့် ပိတ်ထားသော ကျောက်တံခါး ရှိရာသို့ ခေါ် သွားသည်။ ဘိုးပညာဒီပကို မြင်တော့ အစောင့်များက အရို အသေ ပေး၍ ကျောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးကြလေသည်။

အတွင်းရောက်သောအခါမှ မိမိမျက်စိကိုပင် မယုံနိုင် လောက်သော ဝင်းလက် တောက်ပြောင်နေသည် ကျောက် သလင်း အဆောက်အဦးများကို တွေ့ရလေသည်။ ကျောက် သလင်းတိုင် အခန်းများ အခိုးမျက်နှာကျက်များမှာ သဘာဝ

ကျောက်တုံးကြီးကို ထွင်းထု ပုံဖော်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး လက်ရာများ မှာလည်း ရှေးခေတ် လက်ရာများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ယူလူမျိုးတို့ အသုံးပြုသော အမှတ်အသားများ၊ အရုပ်များကို ဂူနံ့ယံများ မျက်နှာကျက်များ၌ ထွင်းထု ပုံဖော်ထားလေသည်။

ဘိုးပညာဒီပက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ခန်းမ ဆောင် တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်းမှာတော့ လှံရှည်များ ကိုင်ထားသော အစောင့်များ ရှိကြလေသည်။

အခန်းကျယ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ကျောက်ဝင်မြင့်များ ရှိပြီး ထိုဝင်မြင့်များပေါ်တွင် လူများ ထိုင်နေကြသည်။

အလယ်၌ စကြွန်လမ်း ရှိပြီး ထိုစကြွန်လမ်းထိပ်တွင် ကျောက်သလင်းပလ္လင် ရှိကာ ထိုပလ္လင်ပေါ်၌ ကျားနတ်ရှင်မက ထိုင်နေသည်။ ပလ္လင်နောက်ဘက်နားမှာတော့ နှင်းကျားသစ်ကြီး တစ်ကောင် ဝပ်နေလေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

ဘိုးပညာဒီပက သူ့ကို ခေါ်ပြီး စကြွန်လမ်းအတိုင်း ခေါ်သွားကာ ပလ္လင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကျားနတ်ရှင်မအား အရိုအသေ ပေးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တော် ရောက်ပါပြီ သခင်မ”

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နေရာကို ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တော်ကို ကြိုဆိုပါတယ်။ သင့်အမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“မင်းထင်ကျော်ပါ”

“ဘယ်အရပ်က လာခဲ့တာလဲ”

“မြန်မာပြည်ကပါ”

“ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလောက် ဝေးလံသီခေါင်တဲ့ နေရာကို လာရတာလဲ”

“မရဏ လိုဏ်ဂူထဲမှာ ရှိတဲ့ စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်းနဲ့ အာတပ္ပန ဗေဒင်ကျမ်းကို လေ့လာလို၍ လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“သင် မရဏ လိုဏ်ဂူသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“သင့်ရဲ့ ဆန္ဒရော ပြည့်ဝခဲ့ပြီလား”

“ပြည့်ဝခဲ့ပါပြီ”

“ထိုလိုဏ်ဂူသို့ မရောက်ခင် အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော”

“မှန်ပါတယ်”

“မရဏလိုဏ်ဂူသို့ မရောက်ခင် ရန်သူများနှင့် တွေ့ကြုံတဲ့အခါ မမြင်ရသော ကယ်တင်ရှင်ကြောင့် သင် လွတ်မြောက်ခဲ့

ခုတာရော သင် သိပါသလား”

“သိပါတယ် သခင်မ။ ထိုကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ အခွင့်သာပါက ထိုကျေးဇူးကို ဆပ်လိုပါတယ်”

“ဒီစကားက သင့်ရင်ထဲက အမှန်စကားပဲလား”

“အမှန်ပါ သခင်မ”

“ကျေးဇူးရှင်ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“သူ ကျေနပ်သည်အထိ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်”

“ကောင်းပြီ. . . ကြည့်လော့”

ဟု ပြောကာ ပလ္လင်တေးနား၌ အသင့်ချထားသော လေးနှင့်မြားကို ကောက်ယူကာ အခန်းဝ၌ ရှိသော စက်ဝိုင်းချပ်နှံရာသို့ မြားဖြင့် ပစ်သည်။

လေးညှို့မှ ထွက်သွားသော မြားတံသည် ပေတစ်ရာကျော် အကွာအဝေး၌ ရှိသည့် စက်ဝိုင်းအလယ်သို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“ကြည့်ဦးလော့”

ကျားနတ်ရှင်မက လေးညှို့ကို ဆွဲ၍ နောက်ထပ် မြားတံတစ်ချောင်း လွှတ်ပြန်ရာ စောစောက စိုက်ဝင်နေသည့် မြားတံနီးတေး၌ ယှဉ်၍ စိုက်ဝင်နေပြန်လေသည်။ လေးညှို့ခတ်အား ဖြင်းလှသဖြင့် မြားတံများ၏ အမြီးဖျားမှာ တုန်ခါလျက် ရှိနေ

သည်။

“ထိုနေ့က လူရိုင်းတွေကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းခဲ့တာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်ပဲ”

“ဟင်”

ထိုစကား ကြားတော့ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားလေ သည်။

“သင့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မယုံ ကြည်ပါက ဤဘေးမြောင်ကို ကြည့်ဦးလော့”

ကျားနတ်ရှင်မက ခါးမြှောင်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူ ပြီးနောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရှိရာသို့ ပစ်ချပေးလိုက် သဖြင့် ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့ကို လူရိုင်းများက ကြီးဖြင့် တုပ်ထားစဉ် တောထဲမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ထွက် လာပြီး နှစ်ယောက်ကြား၌ စိုက်ဝင်နေသဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ သည်ကို သတိရလေသည်။

“သတိပြေလော့”

“သတိရပါပြီ သခင်မ”

“သို့ဆိုလျှင် သင်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဟာ ကျွန်ုပ် ဖြစ်တယ် ဆိုတာရော လက်ခံပါရဲ့လား”

“လက်ခံပါပြီ”

“သင့်စကားအတိုင်း ကျေးဇူးရှင်ကို တွေ့ပါက ကျေးဇူး

ဆပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများ ကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ . . .

“သခင်မ အလိုဆန္ဒ ရှိတဲ့အတိုင်း ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ကျားနတ်ရှင်မထံမှ ဘယ်လို စကားမျိုးမှ ထွက်မလာဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ . . .

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာလှပါတယ် သင့်ကို အခု ခေါ်ရတာကလည်း ဒီကိစ္စပါပဲ။ သင့်ထံမှ အကူအညီ မတောင်း ခင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အခက်အခဲကို ပြောပြပါမယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ နေသောနေရာ၌ ရွှေများ အမြောက် အမြား ထွက်မှန်း သိလို့ လိုချင်တဲ့လူတွေက များတယ်”

ကျားနတ်ရှင်မက ပြောရင်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ ပုဝါဖြူ အုပ်ထားသောကြောင့် အပြင်မှ မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း သူကတော့ အားလုံးကို မြင်နေရ ဟန် ရှိသည်။

“တရုတ်နယ်ဘက်က လူတွေရော၊ အိန္ဒိယနယ်ဘက်က လူတွေက ကျွန်ုပ်တို့နေရာကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ တိဘက်က လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ မွန်ဂိုလီးယားတွေပဲ။

သူတို့က စဉိုက်ကြမ်းတယ်၊ တိုက်ခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်ကြတယ်၊ အရပ်အမောင်းတွေ ကောင်းသလို တုတ်သိုင်းပညာတွေလည်း တတ်ကြတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“အခုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို မွန်ဂို စစ်သည်တွေက အမြဲတမ်း လာရောက် ရန်စနေကြတယ်၊ သူတို့သဘောက ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပြီး ဒီနေရာ အပိုင်စီးချင်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဘယ်လို ရန်စနေကြတာလဲ သခင်မ”

“အခုဆိုရင် သူတို့က သူရဲကောင်းချင်း ယှဉ်တိုက်ဖို့ စိန်ခေါ်ထားတယ်၊ အဲဒီလို ယှဉ်တိုက်လို့ သူတို့ ရှုံးရင် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ လာမနှောင့်ယှက်ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်၊ တကယ် လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရှုံးခဲ့ရင် ဒီနေရာကို ပေးရမယ်လို့ စိန်ခေါ်လာကြ တယ်၊ မိန်းမသားတစ်ယောက် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ နေရာဆိုပြီး အထင်သေးကြတာပေါ့လေ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပင် စိတ်ထဲ၌ မခံချင် ဖြစ်မိလေသည်။

“အဲဒီလို စိန်ခေါ်ထားတော့ သခင်မ အနေနဲ့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ထားပါသလဲ”

“ကျွန်ုပ်အနေကတော့ အလျှော့မပေးချင်ဘူး၊ ဒါပေ

မယ့် တစ်ခု ခက်နေတာက ဒီမှာ သူတို့နဲ့ ယှဉ်တိုက်ပေးဖို့ လူမရှိ ဘူး”

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဘယ်လို အကူအညီ ပေးစေချင်ပါ သလဲ”

“သင့်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိ သတင်းရေး သင့်မှာ ပါလာတဲ့ လောင်မီး လက်နက်အကြောင်းကိုပါ ကျွန်ုပ် သိပြေးပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် ဖြစ်စေချင်တာက ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွေးကျော် ရန်စလာတဲ့ မွန်ဂို သူရဲကောင်းကို သင်ရဲ့ လောင်မီး လက်နက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက် ပေးစေလိုပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေရာ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခု လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ...

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်တော် တိုက်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အနေနဲ့ ပြင်ဆင်စရာ နိတာတွေကိုတော့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခွင့် ပေးစေချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီစကား ကြားရတာ စမ်းသာလှပါတယ်၊ တိုက်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင် သဘောကျ ပြင်ဆင်ပါတော့၊ တကယ်လို့

ဒီတိုက်ပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ရင်တော့ သင့်အလိုဆန္ဒ ရှိတာကို ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလေသည်။

“အခု လောလောဆယ်မှာတော့ မွန်ဂိုသုရဲကောင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ရမယ့် နေရာတိုက်ကို ကြိုတင် လေ့လာလိုပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... သက်တော်ရှည် ဘိုးဘိုးက သင့်အား ထိုနေရာသို့ လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မည်။ သင်လည်း အနားယူရန် ပြန်ပေးဦးတော့”

ဟု ခွင့်ပေးတော့မှ ကျားနတ်တောင် သခင်မကို အရိုအသေ ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၁၄)

နှင်းပွင့်ဖြူနှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်း

နောက်တစ်နေ့ ညဦးပိုင်း အချိန်လောက်တွင် ဘိုးပညာ ဒီပက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အား လာခေါ်ပြီး ထိုနေရာသို့ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

ထိုနေရာသို့ သွားရောက်သည်ကို တစ်ဖက်ရန်သူများ မသိစေခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ညဦးပိုင်းအချိန်တွင် လာရောက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေသည်။

“သူတို့က ဘယ်နေရာမှာ စခန်းချနေတာလဲ”

ဘိုးပညာဒီပက အဝေး၌ လှမ်းမြင်နေရသည့် တောင်

ကုန်းတစ်ကုန်း ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

“သူတို့ အဲဒီတောင်မှာ ရှိနေကြတယ်”

“ဒီလိုပြင် အဘိုး ပြန်ပေတော့၊ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပြီး လေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဟု ပြောကာ ဘိုးပညာဒီပက ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ရန်သူများနှင့် တိုက်ခိုက်ရမည့် တောင်ကုန်း အနေအထားကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေသည်။ တောင်ကုန်းမှာ သိပ်မမြင့်လှဘဲ ဘေးပတ်လည်မှာတော့ တောင်ပို့နှင့် သစ်ပင်များ ရှိလေသည်။

ထို့ပြင်...

ရန်သူများ တက်လာမည့် နေရာဘက်မှာလည်း သစ်တောအုပ်များ ရှိနေသည်။ ထိုအခြေအနေများကို တွေ့သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ မည်သို့မည်ပုံ စီမံဆောင်ရွက်ရမည်ကို ကြံစည် တွက်ဆနေလေသည်။

မွန်ဂိုတို့သည် အရပ်အမောင်း အလုံးအထည် ကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသလို အရပ်အမောင်းကလည်း (၆)ပေအထက် မြင့်ကြလေသည်။

မွန်ဂို အတော်များများမှာ တုတ်သိုင်း၊ ဓါးသိုင်းပညာ

တတ်မြောက်ကြသည်က များလေရာ ရန်သူများကို အရပ်အမောင်း၊ ခွန်အားဗလနှင့် တုတ်သိုင်း၊ ဓါးသိုင်းပညာများကို အသုံးချကာ တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူလေ့ ရှိကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌ မွန်ဂိုသူရဲကောင်းကို တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူစေကာမူ ကျန်လူများ၏ ရန်ကို စိတ်ချရမည် မထင်သောကြောင့် အကယ်၍ ရန်မူ တိုက်ခိုက်လာပါက တို့ပြန် တိုက်ခိုက်နိုင်မည့် အစီအစဉ်များကိုပါ တစ်ခါတည်း တွက်ဆနေလေသည်။

သူ့အနေနှင့် ရန်သူက တိုက်လာကာမှ ခံစစ်အနေနှင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရမည်ထက် မိမိက လက်ဦးအောင် မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ရမည်ကိုပါ ကြံစည် စိတ်ကူးနေလေသည်။

နေဝင်သွားသော်လည်း အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် လရောင်က တက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်ကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

မိမိတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကျေနပ်အောင် လိုက်လံ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သောအခါမှ တောစပ်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

ပထမတော့ ဘိုးပညာဒီပများ မိမိအား လာခေါ်လေသလားဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း မဟုတ်ပေ။ တက်လာသူမှာ

အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ထိုအမျိုးသမီးမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

ထောင်ချောက်အတွင်းမှ ကယ်တင်ပေးလိုက်သော

နှင်းပွင့်ဖြူဆိုသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်၏။

အနားရောက်လာတော့ မိန်းကလေးက ပြုံးပြလေသည်။ သူမသည် ယခင်တစ်ကြိမ် တွေ့စဉ်က ဝတ်ထားသော

အဝတ်အစားများကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“မင်း နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာပြန်တာလဲ”

“အစ်ကို့ကို တွေ့ချင်လို လာတာပေါ့”

“မင်းက ဘယ်မှာ နေလို့ ငါ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ရှိနေတာကို သိရတာလဲ”

“ကျွန်မက ပို့ခါရာရွာမှာ နေတာပဲ၊ အစ်ကိုတို့သတင်းကို သိနိုင်တာပဲ ဒါကြောင့် အစ်ကို ဒီတောင်ပေါ်မှာ ရှိတာကို သိတာပေါ့”

“ပို့ခါရာရွာကို ရောက်တော့ မင်းသတင်းကို စုံစမ်းကြည့်တော့ တစ်ရွာလုံးက မင်းကို မသိဘူး မရှိဘူးလို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ နှင်းပွင့်ဖြူက သဘောကျစွာ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သူတို့က ကျွန်မကို ကြောက်လို့ မပြောဝံ့ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ဒါထက် မင်းကို မေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်”

“မေးလေ”

“တစ်ခါက တောင်တန်းပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တုန်းက မင်းနဲ့အတူ နှင်းကျားသစ်ကြီး တစ်ကောင် ပါလာတာ မဟုတ်လား”

“နှင်းကျားသစ် ပါလာတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ကျားသစ်ဘဝ ပြောင်းလို့ရတာပဲ၊ တောင်ပေါ်မှာ သွားလာနေတဲ့အချိန်မှာ နှင်းကျားသစ်ဘဝနဲ့ သွားလာနေပြီး လူတွေနဲ့ တွေ့ရင် လူ့ဘဝ ပြောင်းပြီး တွေ့တာပေါ့၊ အစ်ကိုတို့နဲ့ တွေ့တုန်းက ကျားသစ်ဘဝနဲ့ ကတိုးတစ်ကောင် ဖမ်းယူလာတုန်း အစ်ကိုတို့ ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်မိလို့ လူ့ဘဝ ချက်ချင်း ပြောင်းလိုက်လို့ ကျွန်မကို ထောင်ချောက်ထဲမှာ တွေ့ရတာပေါ့”

နှင်းပွင့်ဖြူ ပြောသော စကားမှာ ယုတ္တိရှိသောကြောင့်

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ထမန်းမျိုးနွယ်တွေလား”

“ကျွန်မက ထမန်းမျိုးနွယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမန်းမျိုးနွယ် ဆိုတာထက် နှင်းကျားသစ်လူသားဆိုရင် ပိုမှန်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ ကြားသာ ကြားရတယ်၊ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မင်းက တကယ်ရော နှင်းကျားသစ်အသွင်ကို ပြောင်းလို့ ရသလား”

ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီလိုဖြင့် ဗဟုသုတ ရအောင် ပြောင်းပြပေးပါလား”

“အစ်ကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီနေရာကပဲ စောင့်ကြည့်နေပါ”

ဟု ပြောကာ သူမ လာရာလမ်းအတိုင်း တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ခဏကြာတော့ တောထဲမှ ကျားသစ်အော်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဂါး . . .”

“ဟင်”

သူ ကြည့်နေစဉ်မှာ တောစပ်မှ နှင်းကျားသစ်ကြီး တစ်ကောင် လွှားကနဲ ခုန်ထွက်လာပြီး တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် ဒီတစ်ကြိမ် နှင်းကျားသစ်ကြီးကို တွေ့သောအခါ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ အသေအချာ ကြည့်နေလေသည်။

နှင်းကျားသစ်ကြီး ရှိနေသောနေရာမှာ သူရှိနေသော နေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့မြင်နေရလေသည်။ နှင်းကျားသစ်က သူရှိရာသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သော်လည်း ရန်မူလိုသည့် ဟန်မျိုးတော့ မတွေ့ရပေ။

ခဏကြာတော့ တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုသို့ ဝင်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် တောထဲမှ နှင်းပွင့်ဖြူ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

“ကဲ . . . ယုံပြီလား အစ်ကို”

“ယုံတော့ ယုံပါပြီ ဒါပေမယ့် စောစောက တွေ့လိုက်တဲ့ နှင်းကျားသစ်ကြီးကို တစ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုပဲ”

“ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးတာလဲ”

“ကျားနတ်ရှင်မရဲ့ နံဘေးမှာ တွေ့ရတဲ့ နှင်းကျားသစ်ကြီးနဲ့ အတော် တူတယ်၊ ဒါထက် မင်းက ကျားနတ်ရှင်မပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မက သာမန် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က မင်းကို သာမန် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ပြန်တွေ့ချင်နေ

တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အော်... ဒီလိုပါ။ ကိုယ်က ထောင်ချောက်ထဲမှာ မင်းကို တွေ့လိုက်ကတည်းက စပြီး စိတ်ဝင်စားနေမိတာ တကယ်လို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ကြရင် ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြောဖို့ ခိတ်ကူးထားတာ”

သူမက ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားပြီး...

“အခု ပြန်တွေ့ရပြီဆိုတော့ ဘာပြောမှာလဲဟင်”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က မြင်မြင်ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားနေမိတာ အရှင်းဆုံး ဝန်ခံရရင်တော့ ချစ်နေမိတာပါ အဲဒါ မင်းသဘောက ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ဟင်... အစ်ကိုကလည်း အခုပြော အခုဆိုတော့ ကျွန်မက ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှာလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာကို လက်ခံရင် လက်ခံတယ်၊ လက်မခံရင် လက်မခံဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့”

“ဒီတိစ္ဆာဗျိုးက စဉ်းစားပြီးမှ ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့က နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆုံဖို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အစ်ကို့အနေနဲ့ တွေ့ခင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိရင် လွယ်ပါတယ်”

“ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့ဆီမှာ အမြဲနေရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ အစ်ကိုက ဒီမှာ အမြဲနေမှာလားဟင်”

“ဒီလိုလေ... ကိုယ်က မင်းနဲ့ လက်ထပ်ခွင့် ရရင် ကိုယ်တို့ နိုင်ငံကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားချင်တာ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ နှင်းပွင့်ဖြူထံမှ သက်ပြင်း ချသံလေး တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက မြူးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်တန်းကြီးများ ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်မတို့ဘဝက ဒီတောထဲမှာပဲ နေမှ ရမှာဆိုတော့ အစ်ကို ခေါ်တဲ့ဆီကို ဘယ်လိုမှ လိုက်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ အစ်ကိုသာ ကျွန်မတို့ဆီမှာ အမြဲနေမယ်ဆိုရင်တော့ အစ်ကို မေတ္တာကို ကျွန်မ လက်ခံပါ့မယ်”

ဟု ဝမ်းနည်းသောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“မင်းက ဘာကြောင့် ကိုယ်တို့နေရာကို မလိုက်နိုင်တာလဲ”

“ရေထဲမှာ အမြဲနေမှ အသက်ရှင်မယ့် ငါးတစ်ကောင်ကို ကုန်းပေါ်ကို တင်လို့ မရသလို တောထဲမှာ နေမှ ရမယ့် ကျွန်မရဲ့ဘဝကလည်း မြို့ကြီးတွေဆီမှာ လိုက်နေလို့ ဘယ်လို ရမှာလဲ အစ်ကိုရယ် အစ်ကို ကျွန်မကို ကကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင်

ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး အမြဲနေပါလားဟင်”

ထိုသို့ မေးသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသော သူမ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူ ဆိုသော မိန်းကလေးက သူ့ဆီမှ အဖြေ တစ်ခုကို မျှော်လင့်နေဟန်ဖြင့် မော့မော့ကလေး ကြည့်နေလေ သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမ၏ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေ သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူကလည်း အလိုက်သင့်ကလေး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ပြန်ဖက်ထားလေသည်။

“အစ်ကို ကျွန်မကို တကယ် ချစ်တာလားဟင်”

“တကယ် ချစ်တာပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ပြီးကတည်းက အစ်ကိုကို အမြဲသတိရနေတာပဲ အခုလို ပြန်တွေ့ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာ ပဲ”

“ကိုယ်လည်း ဝမ်းသာတာပါပဲ၊ ဒါထက် မင်းကို တွေ့ချင် ရင် ဘယ်နေရာမှာ လာတွေ့ရမလဲဟင်”

“အစ်ကို ကျွန်မဆီကို လာရင် ကျွန်မက တောထဲ

ရောက်နေတာ များတော့ တွေ့ရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကျွန်မက အစ်ကို ဆီကို လာခဲ့မှာပေါ့”

“ဒါထက် မင်းက ဒီမှာ နေတာဆိုတော့ ကျားနတ်ရှင်မ ကို သိတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“သိတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ ကျားနတ်ရှင်မကို ဒီနယ်မှာ နေကြတဲ့ လူတိုင်း သိကြတာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“သူက မြောက်ပိုင်း တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ နေကြတဲ့ ဘူလူမျိုးတွေရဲ့ အကြီးအကဲပဲ၊ ဘူလူမျိုးတွေကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့သူ ပဲပေါ့”

“သူက ဘုရင်မ တစ်ပါးလား”

“ကျားနတ်ရှင်မအား ဘုရင်မျိုးနွယ်က ဆင်းသက်လာ တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါထက် မင်းက ကျားနတ်ရှင်မရဲ့အကြောင်းကို သိတဲ့ပုံ ပေါ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြပါလား”

“ကျွန်မ ပြောတာထက် ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်ရင် တော့ ကျားနတ်ရှင်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုရပိုဒ်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီဂူ ထဲမှာ သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးဆီမှာ ယူကြည့်ရင် ရနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ . . . ကျွန်မ သွားတော့မယ် အစ်ကို”

ဟု ပြောကာ နှင်းပွင့်ဖြူက သူ့ရင်ခွင်မှ ထွက်ကာ တော

ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ကျောပြင်
လေးကို လှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

အခန်း(၁၅)

ကျားနတ်ရှင်မနှင့် အနွယ်တော်များ

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ပျိုမြို့ ပျိုနိုင်ငံများ ပျက်သုဉ်း
သွားပြီးနောက် သမုဒ္ဒရာဝယ် မင်းကြီးသည် ပျိုများကို စုစည်းကာ
ပထမ ပုဂံနေပြည်တော်ကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ တည်ထောင်ပြီးနောက် ပုပ္ဖားဘက်မှ ပျိုမင်းသမီး
လေး တစ်ဦးကို ကောက်ယူကာ 'စန္ဒာဒေဝီ' ဟူသော အမည်ဖြင့်
မဟေသီဘွဲ့ အပ်နှင်း၍ မိဖုရားအရာ မြှောက်သည်။

စန္ဒာဒေဝီသည် နတ်သမီးတစ်ဦးကဲ့သို့ လှပသည်ဟု
တင်စား ရေးသားကြလေသည်။ စန္ဒာဒေဝီ၏ အလှဂုဏ်သတင်း

က သင်းပွဲသလို ၎င်း၏မောင်တော်သူ မောင်စိန် ဆိုသူ၏ ပန်းပဲ အတတ်ပညာကလည်း ကျော်ကြားလှပေသည်။ မောင်စိန်သည် ဓားကောင်း ပြုလုပ်ရာတွင် အထူးပင် နာမည်ကျော်ကြားလှပေ သည်။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်စိန်သည် ယောက်ဖတော် သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ စေခိုင်းချက်အရ ဓားကောင်းတစ်လက် ပြုလုပ်ရလေတော့သည်။

ယင်းဓားကို ပြုလုပ်ရန်အတွက် အမျိုးအစား ကောင်း သော သံငါးပိဿာကို ပန်းပဲပညာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မီးပေးခြင်း၊ တူခတ်ခြင်း၊ ထုခြင်းတို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်လေသည်။

ငါးပိဿာ ရှိသော သံတုံးသည် အရောင်အဆင်းက စိမ်းညိုဝင်းပလာပြီး အလေးချိန် အစိတ်သား ရှိတော့မှ ဓား အဖြစ် ထုခတ်ပြီး အစိုးတပ်ခြင်း၊ ဓားအိမ် ပြုလုပ်ခြင်းများ ပြုလုပ် ပြီးမှ ယောက်ဖတော် သမုဒ္ဒရာဇ် မင်းကြီးအား ဆက်သရန် ယူဆောင်လာ၏။

စိတ်ထဲမှလည်း ၎င်းစိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်ထားသော ဓားကောင်းကို မင်းကြီး ရွေးသဘောတော် ကျလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော်လည်း ဓားကို ဘုရင်အား ဆက်သသောအခါ ဘုရင်က ကြည့်ရှုတော်မူပြီး...

“အင်း... ဓားကတော့ ဓားကောင်းပေပဲ၊ ဒါပေမယ့် မှည့်အမာ အနည်းငယ် ပါနေတော့ ငါကိုယ်တော်မြတ် မကိုင်လို ဘူး၊ ငစ်နဲ့ပဲ ကိုင်ချေတော့”

ဟု ချေငံသောစကား ဆို၍ ဓားကို မောင်စိန်အား ပြန် ပေးလိုက်လေသည်။

“မှည့်အမာ အနည်းငယ် ပါတယ်ဆိုတော့ ငါလုပ်တဲ့ဓား ကို တမင် အပြစ်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်တယ်၊ အများရေ့မှာ ဤသို့ အပြောခံရခြင်းမှာ ငါ၏ပညာကို ခော်ကားခြင်းသာ ဖြစ်ပေ တယ်၊ မကြာခင် ငါ့ရဲ့ဓားအစွမ်းကို သိရစေမယ်”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးကာ မင်းကြီးရှေ့မှောက်မှ ထ အပြန်တွင် ကြမ်းပြင်ကို ဓားဦးဖြင့် အနည်းငယ် ဖိကာ ပြန်ခွဲလေ သည်။

၎င်းဓားဦး ထိသော နန်းကြမ်းပြင်မှာ ဓားရာမထင်ဘဲ ပြတ်ကျန်ခဲ့လေသည်။ ကြည့်လျှင် ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်ဘဲ နင်း လျှောက်သောအခါမှ ဓားပြတ်ရာကို သိရလေတော့သည်။

ထိုမျှသာ မကသေးဘဲ...

“ငါ့ရဲ့ ဓားအစွမ်းကို သိရစေဦးမယ်”

ဟု ကြိမ်းဝါးကာ နန်းတော် တံခါးတိုင်များကို ခုတ်ပြန် သည်။ တံခါးတိုင်များ ပြတ်သော်လည်း ကြမ်းပြင်သို့ လဲမကျချေ၊ ပကတိအတိုင်း ပြတ်ရာမထင်ဘဲ ရှိပြန်လေသည်။

ထို့နောက် မောင်စိန်သည် မိမိနေထိုင်ရာ ပုပ္ပားအရပ်သို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

နေဝင်ချိန် ရောက်သောအခါ တံခါးမှူးသည် တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သောအခါမှ ဓားချက်ထိထားသော နန်းတံခါးတိုင် မှားမှာ "ဝုန်းကနဲ" ပြုလဲကျလေရာ တံခါးမှူး၏ သားငယ်တစ်ဦး တိုင်ပိသဖြင့် သေဆုံးကာ တံခါးမှူးလည်း ဒဏ်ရာ ပြင်းစွာ ရလေတော့သည်။

သို့ကြောင့်...

တံခါးမှူးက မောင်စိန်အပေါ်မှာ အငြိုးကြီးစွာ ထားလေသည်။ ထို့အကြောင်းအရာကို မင်းကြီး သိသောအခါ ဓားကို လိုချင်လှသောကြောင့် မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို မောင်စိန် ရှိရာ ပုပ္ပားအရပ်သို့ လွှတ်ကာ ဓားကို ဆက်သခိုင်းလေသည်။

ထိုအခါ မောင်စိန်က...

"ဓားစွမ်းထက်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်မတန်ပေ၊ သို့ကြောင့် နန်းတော်က အပြန် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းမှ ရေထုံးကြီး (ရေဝဲ ဂယက်) တစ်ခုထဲသို့ ပစ်ချခဲ့သောကြောင့် ဓားကို မဆက်သနိုင် တော့ကြောင်း"

ပြန်လည် လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

သမုဒ္ဒရာမင်းကြီးလည်း ဓားကောင်းကို လိုချင်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဓားပစ်ချခဲ့သော ရေထုံးကြီး ရှိရာသို့ ကိုယ်တိုင်

သွားကာ ရေဝဲအတွင်းမှ ဓားကို တံငါသည်များကို ခေါ်၍ ဝုတ်ယူစေ၏။

တံငါသည်တို့လည်း မင်းကြီး အမိန့်တော်အတိုင်း ဝဲ ဂယက်အတွင်းသို့ ဆင်းကာ ဓားကို ရှာကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ငစိန် ပစ်ချခဲ့သော ဓားမှာ ရေအောက် သို့ မကျဘဲ ဝဲဂယက်အတွင်း၌ ဓားစကြော လှည့်နေသောကြောင့် ရေအောက်သို့ ဆင်းသမျှ တံငါသည်တို့မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဓားစကြော ထိ၍ သေဆုံးကြလေရာ ဝဲဂယက် တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီလျက် ရှိနေတော့သည်။

ဓားကိုမူ မရတော့ချေ။

ထိုအခါ ဓားကောင်းကို လိုချင်နေပြီ ဖြစ်သော သမုဒ္ဒ ရာမ မင်းကြီးသည် ယောက်ဖတော် မောင်စိန်ကို နောက်ထပ် ဓားကောင်းတစ်လက် ပြုလုပ်ကာ ဆက်သခိုင်းလေသည်။

မောင်စိန်လည်း ယခင်ဓားထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော ဓားတစ်လက် ရရန် တပည့်များကို ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကာ ပြုလုပ်လေတော့သည်။

ဓားပြုလုပ်သောအခါ သံကို ထုနက် ရိုက်ပုတ်သံများက ဆူညံလှပေရာ ပုပ္ပားအရပ်မှ ထုသော တူသံကို ပုဂံနန်းတော်မှပင် ဤားရလေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက...

“အခု ကြားနေရတဲ့ အသံတွေက ဘာသံတွေလဲဟဲ့”
ထိုအခါ အကွက်ကောင်းကို စောင့်နေသည့် တံခါးမှူး
နှင့် မှူးမတ်များက...

“မှန်လှပါ ဘုရား၊ ယခု ကြားနေရသော အသံများမှာ
အခြားမဟုတ်ပါ ဘုရား၊ ယောက်ဖတော် ငစိန်သည် လူပုံ
အလယ်၌ ၎င်း၏ပညာစွမ်းကို ပျက်ရယ်ပြုခြင်း ခံရသောကြောင့်
မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ အရှင်မင်းကြီးကို တော်လှန် ပုန်ကန်ရန်
အတွက် ဓားကောင်း တစ်လက်ကို အပြင်းအထန် ပြုလုပ်နေရာမှ
ထွက်ပေါ်လာသော တူသံပေသံများ ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

ဟု ကုန်းချော စကားဖြင့် လျှောက်တင်ကြသည်ကို
သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးလည်း ယုံတော်မူသဖြင့်...

“ဒီအတိုင်း မှန်ပါက ငစိန်နှင့် အပေါင်းပါတို့ကို ဖမ်း
ဆီး၍ သုတ်သင် သတ်ဖြတ်ရန် အမိန့်တော်မြတ် မှတ်သည်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဓန္ဒာဒေဝီ မိဖုရား ကြားလေ
သောအခါ မောင်နှင့်တကွ ဆွေမျိုးသားချင်းများအတွက် ပူဆွေး
သောက ရောက်ရလေသည်။

ဘုရင်က ကုန်းချောစကားကို ယုံကြည်သဖြင့် တမင်
သက်သက် မတရား စီရင်ချက် ချမှန်း သိသောအခါ မိမိအနေနှင့်
ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကို စံမြန်းနေပြီး မိမိ၏မောင်နှင့်တကွ ဆွေမျိုး
သားချင်းများ အကြောင်းမဲ့သက်သက် အသတ်ခံကြရမည်ကို

မကြည့်ရက်သောကြောင့် လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် လူယုံတော် တစ်
ယောက်ကို ပုပ္ဖားအရပ်ကို စေလွှတ်ကာ အကြောင်းစုံ ပြောပြစေ
သည်။

မောင်စိန်တို့လည်း အကြောင်းစုံ သိကြရလေသည်။
ထို့နောက်...

အစ်မတော် စန္ဒာဒေဝီကိုပါ တပါတည်း ခေါ်ဆောင်၍
ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

၎င်းတို့ ထွက်ပြေးသော ခရီးစဉ်မှာ ဧရာဝတီမြစ်ကို
ဖြတ်ကူး၍ အနောက်ဘက်ကမ်း ရောက်အောင် သွားကြသည်။

ထိုနေရာမှ ပခုက္ကူ

ပခုက္ကူမှတစ်ဆင့် ယခု ရေစကြိုမြို့နယ်ရှိ ပခန်းကြီးနယ်
သံဖိုကြီးအရပ်သို့ ပြေးကြလေသည်။ ထိုအရပ်၌ သုံးနှစ်မျှ ကြာ
အောင် ခိုအောင်း နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး ပန်းပဲအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေး
ကြရာ မောင်စိန် ပန်းပဲပြုလုပ်သော သံဖိုကို အကြောင်းပြုကာ
‘သံဖိုကြီးအရပ်’ ဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသတင်းကို ပုဂံမှ ကြားသိသောအခါ စစ်သည်တော်
များကို စေလွှတ်ပြန်ရာ ထိုသတင်းကို ကြိုတင် သိကြသော
ကြောင့် ထိုအရပ်မှ ထွက်ပြေးကြရပြန်လေသည်။ ၎င်းတို့သည်
ပခုက္ကူမှ ယောနယ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြပြန်လေ၏။

ထိုလမ်းခရီးကား တောတောင် ထူထပ်ပြီး လမ်းခရီးက

လည်း ကြမ်းလှလေသည်။ တောတောင်များထဲ၌ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်တို့နှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

သို့သော်လည်း စစ်သည်တော်များက နောက်မှ ဆက် လိုက်လာသောကြောင့် မနားဝံ့ကြဘဲ ဆက်ပြေးကြရလေသည်။

တောတောင်များကို ဖြတ်ကျော်ရာတွင် မောင်စိန်နှင့် သောက်ျားများက ဓားများဖြင့် တောရှင်းကာ ရှေ့မှ သွားကြ သလို စန္ဒာဒေဝီ အပါအဝင် အမျိုးသမီးများက နောက်မှ လိုက် ကြရသည်။

သို့စေကာမူ မိန်းမများမှာ တောင်တက်ခရီးများကို ဖြတ် ကျော်ရာတွင် မောပန်းလွန်းသဖြင့် ပုဝါများကို ရင်ဘတ်၌ စည်း ကာ တက်ကြရလေသည်။

နောက်မှ လိုက်ကြသော စစ်သည်တော်များမှာ တောင် မြင့်သည်က တစ်ကြောင်း၊ တောထူထပ်ပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန် ပေါများသည်က တစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ချက်က မောင်စိန်တို့ ဓားဖြင့် ခုတ်သွားသော ငှက်ပျောပင် ငှက်တိုများမှ အညွန့်များ တစ်တောင်ခန့် ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ လိုက်၍မမီ တော့ကြောင်း ရိပ်ခိုကြသောကြောင့် ဆက်မလိုက်ကြတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားကြလေတော့သည်။

စစ်သည်တော်များ ဘေးမှ လွတ်အောင် ပုန်းနေကြ သော တောင်ကို "ပုန်းတောင်" ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြရာမှ ကာလ

ကြာသောအခါ 'ပုံတောင်' ဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စန္ဒာဒေဝီတို့သည် ပုန်းတောင်၏ အနောက်ဘက် တစ် နေရာတွင် ရပ်တန့်ကာ တည်းခို စခန်းချကြလေသည်။ ထိုနေရာ သည် ရပ်တန့်ကာ တည်းသောကြောင့် 'တန့်တည်း' ဟု အမည် ပေးခဲ့ရာမှ ကာလကြာသောကြောင့် 'တန့်တီးရွာ' ဟု အမည်တွင် ခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာမှာလည်း ကြာရှည် မနေဝံ့ကြပြန်သောကြောင့် ခရီးဆက်ကြပြန်ပြီး တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျင်းတူး ကာ ခိုအောင်းနေကြပြန်၏။ ယခု ထိုနေရာသည် 'ကျင်းရွာ' ဟု အမည်တွင်လျက် ရှိ၏။

သူတို့တတွေသည် ကျင်းရွာမှာလည်း ကြာရှည် မနေဝံ့ ကြဘဲ အနောက်ရှိ တောင်တန်းကြီး တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော် ပြေးလွှားကြပြန်လေသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ စန္ဒာဒေဝီ တို့သည် ရန်သူ့လက်မှ ကင်းလွတ်ကြပြီဟု သိရသောအခါ ရှေးကကဲ့သို့ ပုန်းအောင်း၍ မပြေးကြတော့ပေ။

ထိုတောင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်... 'ရန်သူ့လက်မှ လွတ်ပြီ... ကျွတ်ပြီ' ဟု ညာသံပေး၍ သွားကြလေသည်။ ပုန်းအောင်းပြေးရာမှ ညာသံပေး၍ သွားရသော တောင်ကို 'ပုန်းညာ' ဟု ခေါ်ခဲ့ရာမှ ကာလကြာမြင့်သောအခါ "ပုံညာ" ဟု

အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ ယောနယ်တကြော၌ 'ပုံတောင်ပုံညာ' တောင်ကြီးများအဖြစ် လူသိများ ထင်ရှားလျက် ရှိနေကြချေပြီ။

ထို့နောက်...

ပုံညာ တောင်တန်းပေါ်မှ တဆင့် အနောက်ဘက် ထီးလင်းနယ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေသခံများက "မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ" ဟု မေးသောအခါ "တို့တောင်ပေါ်က လာတာပါ" ဟု ပြန်ဖြေကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် မူလဇာတိအမည် ဖြစ်သော ပျူအမည်ကို ဖျောက်ကာ 'တောင်ပေါ်သာ' ဟူသော အမည်ကို ယူ၍ တောင်သား ဘဝကို ခံယူကြလေတော့သည်။

တောင်သား အမျိုးသမီးများ ရင်ဘတ်၌ တဘက်ပင်စည်းသော ဓလေ့မှာ စန္ဒာဒေဝီတို့ ပုံတောင်ပုံညာကို ဖြတ်ကျော် ပြေးစဉ်က တဘက်စည်းခဲ့ရသည်ကို ဓလေ့အဖြစ် ဆက်ခံခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

စန္ဒာဒေဝီနှင့် မောင်စိန်တို့ မောင်နှမ ဦးဆောင်သော လူများသည် ထီးလင်းနယ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ 'ခေတ်ရော်ချောင်း' အနီး 'ရောင်ပြား' ဟု ခေါ်သော အရပ်တွင် ကျောက်တံတိုင်းများကို အကာအရံ ပြုလုပ်ကာ ရွာတည်၍ နေကြလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မူလ အသုံးပြုသော ပျူဘာသာစကားကို ဖျောက်၍ အခြား စကားတစ်မျိုးကို ပြောင်းလဲ ပြောဆိုရာမှ ထိုစကားသည် 'တောင်သားစကား' ဟူ၍ ယခုထက်တိုင် အသုံးပြု ပြောဆိုလျက် ရှိပေ၏။

မောင်စိန်တို့ လူစုသည် ရောင်ပြားရွာ၌ နှစ်ကာလ အတော်ကြာသည်အထိ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး မပျော်ပိုက်ကြသဖြင့် 'အိမ်မွေစခန်း' သို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့ကြပြန်သည်။

ထိုသတင်းကို ဘုရင့်စစ်သည်တော်များက သိသွားပြီး ၎င်းတို့လူစုကို သုတ်သင်ရန်အတွက် အိမ်မွေစခန်းသို့ လိုက်လာ ကြပြန်လေသည်။

ထိုသတင်းကို မောင်စိန်တို့က ကြိုတင် သိကြရသော ကြောင့် ပရိယာယ် သုံး၍ ဘုရင့်စစ်သည်တော်များ ရောက်လာ သောအခါ ကြွေဥခေါင်ရည်ကို တိုက်ကြလေသည်။ ထိုခေါင်ရည် ကို သောက်ပြီး မူးမေ့နေကြသောအခါမှ အားလုံးကို ခေါင်းဖြတ် ကာ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုခေါင်းဖြတ်များကို ကျောက်ဆောင်ပေါ် တင်ထားရာ မှ ဇီးကျလာသော သွေးတို့သည် ချောင်းတစ်ခုလုံး ချင်းချင်းနီသွား လေတော့သည်။

ထိုသွေးများကြောင့် ချောင်းရေမှာ ယနေ့တိုင်အောင် နီရဲလျက် ရှိပြီး ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ကျောက်တုံးများကိုလည်း

ယခုထက်တိုင် တွေ့နိုင်ကြသေးသည်။

“နောက်တော့ နှစ်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ စန္ဒာဒေဝီ
ရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေက များလာပြီး ယောနယ် ဆောနယ်
တဝိုက်တွေမှာ နေသူတွေက နေကြ၊ အနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့
ဟိမဝန္တာဘက်ကို ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်သူတွေလည်း ရှိလာကြ
တယ်”

ဘိုးပညာဒီပက မှတ်တမ်းများကိုလည်း ပြရင်း ထို
အကြောင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေသည်။

“ဒါဖြင့် အဘိုးတို့တတွေက ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတွေ
ဘက်ကို ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ ပါတာပေါ့ . .
ဟုတ်လား အဘိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် . . . အဘိုးတို့က ဒီဘက်ကို ရွှေ့
ပြောင်းနေတဲ့အထဲမှာ ပါတဲ့ လူတွေရဲ့ မျိုးဆက်တွေပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျားနတ်ရှင်မ ဆိုတာက”

“ကျားနတ်ရှင်မဆိုတာ နယ်သူနယ်သားတွေ လေးစား
ကြောက်နွံအောင် ပေးထားတဲ့ အမည်ပါ။ တကယ်တော့ သူက
သခင်မကြီး စန္ဒာဒေဝီရဲ့ အနွယ်တော်တစ်ဦးပါပဲ”

“အဘိုးတို့ ဒီကို ရောက်တော့ ပန်းပဲပညာနဲ့ပဲ အသက်
မွေးခဲ့ကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒီပညာကြောင့် ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်

တွေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြပေမယ့် အခုတော့လည်း ဒီပညာကြောင့်ပဲ
ကျုပ်တို့တတွေ နေထိုင်စားသောက်ဖို့ အကျိုးပြုနေတယ် ဆိုပါ
တော့ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ပို့ခါရာ ရွာသားတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“သူတို့ကလည်း ကျုပ်တို့ လူတွေပါပဲ။ ရန်သူတွေ လိုက်
လာရင် သိနိုင်အောင်လို့ လမ်းမှာ ရွာတည်ပေးထားခဲ့တာပါ။
အဲဒီမှာတော့ လူရိုင်းတွေရဲ့ ရန်ကလွဲပြီး တခြားအန္တရာယ် မရှိလှ
ပါဘူး”

“ဒါထက် တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ အဘိုး”

“မေးပါကွယ်”

“ကျားနတ်ရှင်မနဲ့ အတူတွေ့ရတဲ့ နှင်းကျားသစ်ကြီးက
ဘယ်ကလဲ အဘိုး”

“အဲဒီနှင်းကျားသစ်ကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘိုး
တို့ မွေးထားခဲ့တဲ့ ကျားသစ်ကြီးပါပဲ။ သူက လူတွေနဲ့ ယှဉ်ပါးပြီး
လူစကားကိုလည်း နားလည်နေတယ်။ ကျားနတ်ရှင်မ စေခိုင်း
သမျှ တသွေမတိမ်း လုပ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“အခုလို ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ ပြောပြပေးတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ”

“ဒါထက် ငါ့မြေးကိုလည်း အဘိုးက မေးပါရစေဦး”

“မေးပါ အဘိုး”

“ဒါထက် ငါ့မြေးတို့က ဘယ်အရပ်က လာကြတာလဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံက လာတာပါ”

“အော်... ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားခဲ့တဲ့ နိုင်ငံကကိုး၊ အဘိုးတို့ မျိုးနွယ်တွေ ဖြစ်တဲ့ စန္ဒာ ဒေဝီ မိဖုရားကြီးတို့က မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ပုပ္ဖားတောင် ရှိတဲ့ အရပ်ကပဲ၊ ဒါထက် ဟိမဝန္တာကို ဘာကိစ္စရှိလို့ လာကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က သုတေသန ပြုဖို့ လာကြတာပါ။ အဖော်တစ်ယောက်က နှင်းကျားသစ်တွေအကြောင်း သုတေသန ပြုဖို့နဲ့ ကျွန်တော်က စရက်သံဟိတာဆေးကျမ်းနဲ့ အာတပ္ပန ဗေဒင်ကျမ်းကို လေ့လာချင်လို့ လာကြတာပါ”

“ရည်ရွယ်ချက်ရော ပြည့်ကြရဲ့လား”

“ပြည့်တန်သလောက် ပြည့်ပါပြီ အဘိုး”

“ဒါထက် ကိစ္စတွေ ပြီးတာနဲ့ ဘယ်ကို ခရီးဆက်ကြမှာလဲ”

“မြန်မာပြည်ကိုပဲ ပြန်ကြတော့မှာပါ အဘိုး”

“ကျုပ်တို့ အကျိုးကို ဆောင်လို့ အောင်မြင်ခဲ့ရင် မောင်အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုပေးဖို့ သခင်မက အမှာတော် ရှိထားပါတယ်၊ မောင်တို့အနေနဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ အလို

ရှိသပ ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ဆီမှာ အများကြီး ရှိတာမို့ အလိုရှိသလောက် ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကဲ... ကဲ၊ မောင်လည်း စီစဉ်စရာတွေ ရှိတာ စီစဉ်ပေးဦးတော့၊ ဘာများ အလိုရှိပါသေးလဲ”

“ပို့ခါရာ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖော်တွေကို ဒီနေရာကို ခေါ်လိုပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီမှာ ရှိတဲ့ လေးနဲ့မြား ကျွမ်းကျင်တဲ့ လက်ဖြောင့် လေးသည်တော်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်တဲ့ စစ်သည်တော်တွေကို အလိုရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... အားလုံး စီစဉ်ပေးပါမယ်”

နောက်တစ်ရက်တွင် ပို့ခါရာရွာ၌ ကျန်ခဲ့သော ကိုမင်းခေါင်နှင့် ကျန်အဖွဲ့သားများ ရောက်လာလေသည်။ ထို့ပြင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အလိုရှိသော တိုက်ခိုက်ရေးသမား အတော်များများကို ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းပြုလုပ်လိုသည့် အစီအစဉ်များကို ပြောပြပြီးနောက် ကြိုတင်စီစဉ်မှုများ ပြုလုပ်လေတော့သည်။

အခန်း(၁၆)

ပုဝါတစ်ထည် သို့မဟုတ် သေမင်းလက်ဆောင်

မွန်ဂိုဏ်းသည်များ ရှိနေသောဘက်နှင့် မိမိတို့ ရှိနေသော ဘက်မှာ ဟိုဘက်တောင်၊ ဒီဘက်တောင် ဖြစ်ပြီး တောင်နှစ်လုံးကို ကူးရန် ဆက်သွယ်ထားသော တံတားကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

တံတားကြီးမှာ ကြီးမားသော တံတားတိုင်ကြီးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားလေသည်။ တရုတ်နှင့် တိဘက်မှ လာကြသော ကုန်သည်များက ထိုတံတားကို အသုံးပြုကာ သွားလာကြလေသည်။

သူ့ရဲကောင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရန် ချိန်းဆိုထားသော နေ့ရက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျားနတ်ရှင်မက အခြံအရံများ ဖြင့် ဒီဘက်တောင်မှ အဆင်သင့် စောင့်သည်။

နံနက်လင်းသောအခါ တုတ်၊ ဓား၊ ရဲဒင်း အစရှိသော လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော မွန်ဂိုစစ်သည်များက တဖက်တောင်ကြောမှ တက်လာကြသည်။

ထို့နောက်...

တံတားမှ ကျော်ဖြတ်ပြီး ဒီဘက်တောင်ကြောကို လာ ကြသည်။

အားလုံး လူတစ်ရာခန့် ရှိသည်။ အရပ်အမောင်းရော အလုံးအထည်ပါ ဒီဘက်မှာ ရှိကြသည့် လူများနှင့် အတော် ကလေး ကွာလှပေသည်။

၎င်းတို့သည် တုတ်သိုင်း၊ ဓားသိုင်းပညာများ ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းကြသောကြောင့် ဒီဘက်မှ ရန်သူများကို ဝရုစိုက်ကြ ဟန် မရှိကြပေ...။

သတ်မှတ်ထားသည့် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သော အခါ ရပ်တန့်ပြီး တဖက်၌ ရှိသော ရန်သူများကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ရှေ့သို့ ထွက်လာ သည်။

နေရောင်ကြောင့် ၎င်းဝတ်ဆင်ထားသော သံချပ်ကာ

အင်္ကျီမှာ အရောင်ထွက်နေလေသည်။ မျက်နှာနေရာသာ လွတ် သည်။

လက်ထဲမှာလည်း သံရိုးတပ်ထားသည့် အသွား နှစ် တောင်ခန့် ရှည်လျားပြီး ဗျက်တစ်ပေခန့် ကြီးသော ဓါးလုံကြီးကို ကိုင်ထားသည်။ ဓားလုံမှာ ခုတ်လို့လည်းရ ထိုးလို့လည်း ရသည့် လက်နက်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ကတိအတိုင်း သူ့ရဲကောင်းချင်း တိုက်ခိုက်ဖို့ လာခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် မတရား အနိုင်မယူလိုသဖြင့် တရားမျှတမှု ရှိစေရန် ယခုကဲ့သို့ စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။ ကျွန်ုပ်နှင့် တိုက်မည့် သူ့ရဲကောင်း ထွက်လော့?”

တု အော်ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ကျားနတ်ရှင်မ နံဘေး၌ ရပ်နေသော လူတစ် ယောက်က ကွက်လပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

ထိုသူသည် ရိုးရာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်း ပေါ်၌ ပုဝါတစ်ထည်ကို စည်းထားလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ ကိုင်မထားချေ။ သူသည် ကွင်းလယ်တွင် ခါးထောက် ရပ်နေလေသည်။

ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

ဒေသခံတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသော ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မွန်ဂိုသူရဲကောင်းက သူ့ကို မြင်တော့ တဟားဟားနှင့် အော်ဟစ် ရယ်မောနေလေသည်။

“ကျွန်ုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မယ့် သူရဲကောင်းဆိုတာ သင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“လက်နက်က ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းတို့ မိစ္ဆာတွေအတွက် ငါ့အတွက် လက်နက်မလိုဘူး”

“မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောဝံ့တယ်၊ ငါ့အစွမ်း သိရောပေါ့”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောဆိုကာ ၎င်းလက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ဓားလှံကြီးကို တဖိုးဖိုးနှင့် လှည့်လေရာ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ စကြွာကဲ့သို့ လည်ပတ်နေလေတော့သည်။

သူသည် နှစ်ဖက်ပရိသတ်များ ရှေ့တွင် ဟန်ရောတပြုပြန်နှင့် ဓားလှံကြီးကို ဝှေ့ယမ်း ပြသနေချိန်တွင် ၎င်း၏စစ်သည်များက အော်ဟစ်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်အထိ တောင်ကုန်းထိပ် ကွက်လပ်၌ ရပ်နေသည့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘာမှ မလှုပ်ရှားသေးဘဲ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

မွန်ဂိုခေါင်းဆောင်သည် ၎င်း၏ဓားလှံကို ဝှေ့ယမ်း

ကစားပြီးနောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အော်သံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ဓားလှံကို မြှောက်၍ ပြေးဝင်လာသည်။

ထိုအချိန်အထိ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ မလှုပ်သေးပေ။

၎င်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တောစပ်တစ်နေရာမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ခပ်အုပ်အုပ် ပေါ်ထွက်လာပြီး နောက် မွန်ဂိုသူရဲကောင်းမှာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကျသွားလေတော့သည်။

အခြားနေရာများတွင် သံချပ်ကာအင်္ကျီများ ဝတ်ထားသောကြောင့် ကျည်ဆံထိလျှင်လည်း အခြေအနေ ထူးမည်မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာ တပိုက်သာ လွတ်နေပြီး ထိုနေရာကိုမှ ကျည်ဆံက တည့်မတ်စွာ ထိမှန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမှုသွားသော မွန်ဂိုသူရဲကောင်းမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုမင်းခေါင်၏ လက်စွမ်းကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေသည်။

၎င်းတို့ ခေါင်းဆောင် လဲကျသွားသည်ကို မြင်သော မွန်ဂိုစစ်သည်များမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေကြစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခါးကြားထဲမှာ အသင့် ဆောင်ယူလာသော သေနတ်ကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ မွန်ဂိုများကို တစ်ယောက်

ပြီး တစ်ယောက် ပစ်ချလေသည်။

မွန်ဂိုတို့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြည်ဟီးသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်ကို မြင်သောအခါ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်နေကြစဉ် တောစစ်မှ ပစ်လိုက်သော မြားတံများက ပိတုံးကောင်များပမာ ဝဲပျံထွက်လာပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အော်ဟစ်အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ကိုမင်းခေါင် ခေါင်းဆောင်သော မိမိတို့ အဖွဲ့သားများ၊ ပို့ခါရာရွာမှ ဘိုးသက္က ခေါင်းဆောင်သော ရွာသူရွာသားများ၊ ကျားနတ်ရှင်မ၏ စစ်သည်တော်များ ထွက်လာကြကာ မွန်ဂိုများကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

မွန်ဂိုများမှာ အရပ်အမောင်းရော ခွန်အားဗလပါ သာပြီး တုတ်သိုင်း၊ ဓားသိုင်းပညာများ တတ်ကျွမ်းကြသည် ဆိုစေကာမူ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အသုံးပြုသော သေနတ်များကို ကြောက်ရွံ့သည်က တစ်ကြောင်း၊

တောထဲတွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ကြိုတင် စောင့်ဆိုင်းထားသော လက်ဖြောင့် လေးသည်တော်များ၏ မြားတံများ ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊

ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးကြလေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို မြင်သောအခါ မိမိတို့ လူများမှာ ပိုမိုအားတက်လာပြီး တစ်ကြမ်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြရာ နောက်ဆုံးတော့ မွန်ဂိုများမှာ အခြေအနေ မဟန်တော့သဖြင့် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ပြေးကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ နောက်မှ ညာသံပေး၍ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

တံတားနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အလုအယက် ဖြတ်ကျော် ပြေးကြရာ အလယ်လောက် ရောက်သောအခါ တံတားတိုင်များမှာ ငှက်ပျောပင်ကို ဓားဖြင့် ပိုင်းချလိုက်သကဲ့သို့ တိကနဲ တိကနဲ ပြတ်ကျသွားလေရာ မွန်ဂိုစစ်သည်များမှာ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျသွားကြလေတော့သည်။

ထိုတိုင်များပင် မဆိုထားဘိ၊ သံလုံးကိုပင် တိကနဲ ပြတ်အောင် ခုတ်ဖြတ်နိုင်သော မောင်စိန်၏ မှိုးနွယ်တို့၏ ပန်းပဲပညာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓားကောင်းများ၏ အစွမ်းမှာ ယခုအခါ၌ များစွာ အသုံးဝင်လှတော့သည်။

တံတားတိုင်များကို အောက်ခြေမှ ခုတ်ဖြတ်ထားသော်လည်း ဟန်မပျက် တည်နေသောကြောင့် မွန်ဂိုများက မရိပ်မိဘဲ အလုံးအရင်းဖြင့် ကူးကြရာ တံတားပြိုကျပြီး ချောက်ထဲသို့

ကျကုန်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါမှ ချောက်ထဲ၌ အသင့် စောင့်နေသော ဓား သမားများက လက်ကျန် မွန်ဂိုများအားလုံးကို ခေါင်းဖြတ် သုတ်သင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲက မိမိတို့ဘက်မှ အောင်ပွဲဖြင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေ ပြီ...။

အားလုံး ပြီးသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျားနတ်ရှင်မ ရှေ့သို့ သွားကာ အရိုအသေ ပေးရင်း...

“ကျွန်တော်တို့ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ကြပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“သင်ရဲ့စွမ်းဆောင်မှုကို ချီးကျူး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ အခုလို ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကတိအတိုင်း သင် အလိုရှိသောအရာကို ပေးပါမယ်။ ပြောပါတော့...”

ဟု ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သခင်မတို့ကို အကူအညီပေးခွင့် ရတာ ဝမ်းသာ ကျေနပ်မိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ် ခွင့် ရလို့ပါပဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် သင် အလိုရှိပါက ရွှေဆိုလျှင်ရွှေ

ငွေဆိုလျှင်ငွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ရတနာပစ္စည်း ဆိုရင်လည်း အလိုရှိ သလောက် ပေးပါမယ်။ သို့မဟုတ်ဘဲ သင်တို့အားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် နေမည်ဆိုပါက တစ်သက်လုံး သူတောင်းပြုထားပါမည်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်မ။ ကျွန်တော်တို့က တာဝန် နဲ့ လာကြတာဆိုတော့ လိုအပ်ချက်များ ပြည့်စုံပြီးပါက အမိနိုင်ငံ ကို ပြန်ကြရပါဦးမယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခြားပစ္စည်းများကို အလိုမရှိပါ။ သခင်မထံမှ အမှတ်တရ ဖြစ်စေမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခု ကိုသာ အလိုရှိပါတယ်”

“သင် အလိုရှိတာ ပြောပါလော့”

“အခြား မဟုတ်ပါ... သခင်မ မျက်နှာပေါ်၌ ဖုံးထား သော ပုဝါဖြူကို အမှတ်တရ ပစ္စည်းအနေနှင့် ယူသွားလိုပါ တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျားနတ်ရှင်မထံမှ အတန် ကြာသည်အထိ ဘာစကားသံမှ မကြားရဘဲ ငြိမ်သွားလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေကြသော ပရိသတ်များကလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် ကျားနတ်ရှင်မ ဘယ်လို ပြန်ပြောမည် ကို နားစွင့်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“ကောင်းပြီလေ... သင် အလိုရှိတယ်ဆိုရင် လက် ဆောင် ပစ္စည်းအနေနှင့် ကျွန်ုပ် ပေးလိုက်ပါမယ်။ သို့ပေတည့်

ယခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ အချိန်တန်ရင် ရပါစေ့မယ်၊ ယခု တော့ သင်တို့လည်း ပင်ပန်းနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် အနား ယူကြပေးဦးတော့”

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွား လေသည်။

ထိုအခါ ပို့ခါရာ ရွာလူကြီး ဘိုးသက္ကက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်အနီးသို့ ကပျာကယာ ကပ်လာပြီး . . .

“ဆရာလေး . . . ဘယ်လို စကားမျိုး ပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီစကားမျိုးက မပြောရဘူးလေ”

ဟု အရေးတကြီး ပြောလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရဲ့၊ သူက လိုချင်တာ တောင်းပါလို့ ခွင့်ပေးတာကြောင့် ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ လက်ဆောင် တောင်း တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ ဒီမှာ စီမံအုပ်ချုပ်ရတဲ့ ကျားနတ်ရှင်မတိုင်းဟာ မျက်နှာမှာ အုပ်ထားတဲ့ပုဝါနဲ့ ရင်မှာ စည်းထားတဲ့ပုဝါကို ဘယ်တော့မှ မဖြုတ်ကြရဘူး၊ သူတို့ သေတဲ့ အခါမှပဲ ခွာခွင့် ရှိတယ်၊ အခု ဆရာလေး ပြောပုံက ကျုပ်တို့ သခင်မလေးကို သေခိုင်းသလို ဖြစ်နေပါရောလား”

ဟု မျက်စိမျက်နှာပျက် အမူအယာဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားမိလေသည်။ ၎င်း၏ရည်ရွယ်ချက်က ထိုသို့ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်း မဟုတ်ပေ။

ထိုပုဝါကို ယူခွင့်ရလျှင် ကျားနတ်ရှင်မ၏ မျက်နှာကို မြင်ခွင့်ရနိုင်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတော့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတော့ပေ . . . ။

အနားမှာ ရှိနေသော ကိုမင်းခေါင်ကလည်း သူနှင့် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သော ဘိုးသက္ကတို့တတွေကို ကြားထဲမှ အားနာ နေဟန် ရှိသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်က အဘတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို မသိလို့ ဒီလိုပြောမိတာပါ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ သခင်မ ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်သွားမိရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြ ပါ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ မောင်တို့ သဘောကို သိပြီးသား ဆိုတော့ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သက်တော်ရှည် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဒီက လူတွေကတော့ သိပ်ပြီး ကြိုက်ကြပုံ မကြေဘူး”

“ကျွန်တော်က မသိလို့ ပြောမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဇောဂင်းဆိုတဲ့ စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးလို့ ရပါတယ်”

“ဒီလိုလည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ သခင်မဆီက ကတိ

တစ်ခု ရပြီးမှတော့ ပြန်ဖျက်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် အံ့ဩမိတာက သခင်မက ဆရာလေးကို ဘာကြောင့်များ လွယ်လွယ်နဲ့ ကတိပေးလိုက်တယ် ဆိုတာပဲ။ ဒီကိစ္စမျိုးက ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခု အတွက် အသက်နဲ့ လဲရမယ့်ကိစ္စပဲ... အံ့ဩစရာပဲ.. "

ဟု ပြောဆိုနေတော့သည်။

ထို့နောက်...

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ဘာမှ ထပ်မပြောကြတော့ဘဲ မိမိတို့အတွက် ပေးထားသောနေရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

စောစောက မွန်ဂိုများကို အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ကလေးများမှာ ယခုတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးအဖြစ် မသိမသာ ပြောင်းလဲနေတော့သည်။

အခန်း(၁၇)

သံဂါရအလှနှင့် သံဂါရဉာ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အနေနှင့် ကိစ္စများ ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့ကြပြီမို့ မိမိတို့နေရပ်သို့ ပြန်ကြရန် အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြရလေသည်။

ကိုမင်းခေါင်အနေနှင့်လည်း ပွဲခါရာရွာ၌ ရှိနေစဉ်မှာ သော်လည်းကောင်း၊ ကျားဖြူတောင်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သော်လည်းကောင်း နှင်းကျားသစ်များအကြောင်းကို စိတ်ကျေနပ်လောက်သည်အထိ လေ့လာခွင့် ရခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် ကျားဖြူတောင်သို့ ရောက်ပြီးကာမှ ကျား

နတ်ရှင်မ၏ ခွင့်ပြုပေးမှုကြောင့် ၎င်းနှင့်အတူ ရှိနေသော နှင်း ကျားသစ်ကြီးအကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ သဘာဝကို အသေအချာ လေ့လာခွင့် ရခဲ့လေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ၎င်းရေးသားသည့် (The Snow Leopard) အမည်ရှိသော စာအုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံမှာသာမက ကမ္ဘာ့စာပေလောက၌ပင် ဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ရလေသည်။

ကိုမင်းခေါင်၏အမည်မှာလည်း သဘာဝ သုတေသန လောက၌သာမက စာပေလောက၌ပါ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားသွားခဲ့ လေသည်။

ထို့အတူ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေနှင့်လည်း ၎င်း လေ့လာလိုသော အာတပွန် ဗေဒင်ကျမ်းနှင့် စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်းကို လေ့လာမှတ်သားခွင့် ရခဲ့သောကြောင့် ရတနာ ပစ္စည်းများ ရသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူ့အနေနှင့် တဖက်မှ ဝမ်းသာစရာများ နှင့် ကြုံရသလို တဖက်မှလည်း စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်စရာ အကြောင်းနှစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရလေသည်။

တစ်ချက်က နှင်းပွင့်ဖြူနှင့် ချစ်သူအဖြစ် ရောက်ခဲ့ပြီးမှ ရှေ့ခရီးအတွက် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ဆုံးဖြတ်ရမည် မသိရသေး သော အချက်နှင့်...

နောက်တစ်ချက်က မိမိအတွက်ကြောင့် ကျားနတ်ရှင်မ အဖို့ အခက်အခဲတစ်ခု ကြုံတွေ့သွားရသော အချက်နှစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိမိဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သော အရေးကြီးသော အချက်များပေမို့ ကျားဖြူတောင်မှ မပြန်ခင် တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမည် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်...

နှင်းပွင့်ဖြူနှင့် တွေ့လိုတွေ့ငြား ကျားဖြူတောင်ထိပ်ပေါ် သို့ တစ်ယောက်တည်း တက်လာခဲ့သည်။

နှင်းများက တောင်ထိပ်တဝိုက်မှာ ဝေ့ဝဲပျံ့နှံ့နေလျက်။

ညဦးပိုင်း လရောင်က နှင်းသားထုက ထိုးဖောက်ကာ တောင်ထိပ် ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ ဘောင်း ဘီ ရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းပေါ်မှ သက္ကလပ် ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ထားလေသည်။

လည်ပင်းမှာ မာဖလာ တဘက်တစ်ထည်ကို ပတ်ထား ကာ ခေါင်းစွပ်က နားရွက်အုပ်သည်အထိ ဆွဲချထားသည်။

သူသည် တောင်ကြောအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်လာ သောအခါ ၎င်းပြင် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောရင်း၌ ထိုင်နေသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို

လှမ်းမြင်ရသဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူလေလား. . . ဟု ဝမ်းသာစိတ်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသောအခါ အနီးသို့ ရောက်ကာမှ နှင်းပွင့်ဖြူ မဟုတ်ဘဲ ကျားနတ်ရှင်မ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အော်. . . သခင်မပါလား”

“ဟုတ်တယ်. . . ကျွန်မ ရှင့်ကို တွေ့ဖို့ စောင့်နေတာပါ”

“ဘာအတွက်လဲဟင်”

“ရှင် တောင်းထားတဲ့ ပုဝါကို ပေးဖို့လေ”

“ဟင်. . .”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံက ဒီမျက်နှာပေါ်မှာ ဖုံးထားတဲ့ ပုဝါဖြူကို မဖယ်ရှားရဘူး၊ ဘဝမှာ ဒီပုဝါဖြူကို ဖယ်ရမယ့်အချိန် နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ တစ်ခုက လက်ထပ်ပြီး ချစ်သူနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်နဲ့ နောက်တစ်ခုက ကျွန်မ သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာပဲ ဖွင့်ဖယ်ရတယ်”

“ဟင်. . .”

ပို၍ ထပ်မံ အံ့ဩရပြန်လေသည်။

“ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက် အောင်မြင်ရင် ရှင်လိုချင်တဲ့ အရာကို ဘာမဆို ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးထားလေတော့ ရှင် လိုချင်တဲ့ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်က ပုဝါကို ပေးရမှာပါပဲ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအယာဖြင့်. . .

“ဒီက ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ဘာမှ မသိလို့ အခုလို တောင်း ယူမိတာပါ၊ သခင်မကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“အခုအခြေအနေ ရောက်မှတော့ ဘယ်လိုမှ နှုတ်ပယ် လို့ မရတော့ဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ကံတရားရဲ့ စီမံမှုအတိုင်း ဖြစ်တယ်လို့ပဲ အောင်းမေ့ပါတယ်၊ ဒီတော့ ရှင့် အနေနဲ့ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က ပုဝါကို အမှန်တကယ် လိုချင် တယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်ခုက တစ်ခုခုတော့ ရွေးရပေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ကို လက်ထပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ အသေခံပေးရမလား”

“အို. . . ဒီ. ဒီလိုတော့. . .”

“ရှင် ကျွန်မကို အသက်မသေစေချင်ဘူးဆိုရင်တော့ လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်၊ ရှင့်မှာ ချစ်သူရှိလား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဒီကျားဖြူတောင်ပေါ် ရောက်မှ ချစ်သူတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့အမည်က နှင်းပွင့်ဖြူလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သူက သာမန် မိန်းကလေး တစ် ယောက်ပါပဲ”

“ရှင် သ ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီးလား”

“သူ့ဆီက တိတိကျကျ အဖြေမရသေးပါဘူး”

ကျားနတ်ရှင်မထံမှ အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့် စကားသံမှ ထွက်ပေါ်မလာတော့ပေ...။

အတော်ကြီး ကြာမှ စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင် ဘယ်လမ်းကို ရွေးမလဲ”

“ကျွန်တော် သခင်မရဲ့မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့် တဖက်သား ဒုက္ခရောက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။ သခင်မက သဘောတူ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သခင်မနဲ့ လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“ကျွန်မက အသက်အရွယ်ကြီးကြီး၊ အရုပ်ဆိုးဆိုးကြီး ဆိုရင်ကော ရှင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“တစ်ဖက်သားရဲ့ဘဝအတွက် ဦးစားပေး ရွေးချယ်ရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ကံတရားက ပေးတဲ့ ရလဒ်ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် နောင်တရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မအနေနဲ့ လေးစားမိပါတယ်။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ရဲဝံ့ ပြတ်သားစွာ ချနိုင်တဲ့ ရှင်အတွက် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှ မငြင်းလိုပါဘူး။ ရှင်... ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က အုပ်ထားတဲ့ ပုဝါဖြူကို ဖြုတ်ယူခွင့် ရှိပါပြီ”

ဟု သာယာချိုမြသော အသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စိတ်လှုပ်ရှား တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူမအနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ကျားနတ်ရှင်မ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှ ပုဝါဖြူကို ဖြုတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလို လက်များကလည်း တဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်မှ စိတ်ကို တင်းပြီး ကျားနတ်ရှင်မ မျက်နှာပေါ်မှ ပုဝါဖြူကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ကျားနတ်ရှင်မ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်တော့ ပထမတော့ အံ့ဩသွားသည်။

နောက်တော့ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟင်... နှင်းပွင့်ဖြူ”

သူမက ပြုံးနေလေသည်။

“မင်းက ကျားနတ်ရှင်မ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျားနတ်ရှင်မက နှင်းပွင့်ဖြူပေါ့”

ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ဗလုံးဗထွေး မေးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို့စကားကလည်း ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို့ရဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူလည်း ကျွန်မပါပဲ၊ ကျားနတ်ရှင်မကလည်း ကျွန်မပါပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နှင်းပွင့်ဖြူရယ်”

ဟု ပြောကာ နှင်းပွင့်ဖြူ ကိုယ်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။ နှင်းပွင့်ဖြူကလည်း သူ့ကို ပြန် ဖက်ထားလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ နှင်းပွင့်ဖြူ ကိုယ်ကလေးကို လူချင်း ခွာပြီး သူသိချင်သော အချက်များကို မေးရလေတော့သည်။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ မင်းက နှင်းတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ သွားလာနေတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မက အမြဲသွားနေတာ၊ ကိုယ့် နယ်မြေ အခြေအနေ၊ ကိုယ့်ရွာက လူတွေ အခြေအနေကို သိချင်လို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီလို သွားတော့ တစ်ယောက်တည်း သွားတာပဲ လား၊ အဖော်မခေါ်ဘူးလား”

“ခရီးထွက်တဲ့အခါတော့ အဖော်မခေါ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ လေးနဲ့မြား ပါတယ်၊ နောက်တစ်ချက်က နှင်းကျားသစ်ကြီး ပါနေတာပဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ တခြားလူတွေ မပြောနဲ့၊ လူသားစားတဲ့ လူရိုင်းတွေကတောင် နှင်းကျားသစ်ကြီး ကို ‘နတ်ကျား’ ဆိုပြီး သိပ်ကြောက်ကြောက်တယ်”

“ဒါထက် နေပါဦး၊ တောင်ပေါ်မှာ နှင်းကျားသစ်ကြီးက ကတိုးတောင်ကို ချီလာပြီးတဲ့နောက် မင်းက ဘယ်လိုကနေ

ဘယ်လို လှောင်ချိုင့်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“သူက ကတိုးကောင် ဖမ်းလာပြီးတဲ့နောက် အစ်ကိုတို့ ထောင်ထားတဲ့ လှောင်ချိုင့်ထဲ ဝင်မိသွားလို့ ကျွန်မက သူ့ကို အပြင် ပြန်ထုတ်ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုတို့ ရောက်လာလို့ ယုတ္တိရှိအောင် ကျွန်မက အဲဒီအထဲမှာ ဝင်နေတာပါ”

“အော်... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် တို့ကို လူရိုင်းတွေ သတ် တော့မယ့် ဆဲဆဲမှာ ကယ်လိုက်တာ မင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့က နှင်းကျားသစ်ကြီးကို သိပ် ကြောက်ကြတယ်”

“ဒါဖြင့် ပို့ခါရာ ရွာသားတွေကို ကြိုတင် သတင်းပေး ထားတာလည်း မင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေ နှင်းပွင့်ဖြူရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဖြင့် မင်းကို ထောင်ချောက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရပြီးကတည်းက စွဲလမ်းမှု ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ပြန်မှ တွေ့ရပါတော့မလားလို့ စိုးရိမ်ပူပန် လိုက်ရတာ၊ အခုလို ပြန်တွေ့ရမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုလိုပါပဲ၊ တောင်ပေါ်မှာ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ အမြဲတမ်း သတိရနေမိတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို ဒဏ်ရာရပြီး သတိမေ့နေတုန်း ကျားဖြူတောင် ဂူထဲ ရောက်အောင် စီစဉ်ခိုင်းရတာပေါ့”

“အခုတော့ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆန္ဒပြည့်ဝကြ ပြီပေါ့၊ ဒါထက် မင်းက ဒီမှာ အုပ်ချုပ်နေရတဲ့ သခင်မတစ်ပါး ဆိုတော့ ကိုယ်တို့ ဘယ်လို စီစဉ်ကြမလဲ”

“ကျွန်မ သက်တော်ရှည် ဘိုးပညာဒီပကို အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောပြီး သူနဲ့ တိုင်ပင်ထားပါတယ်၊ ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကတော့ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ဒီမှာ ရှိနေစေချင်ကြတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဘိုးဘိုးက ကျွန်မအပေါ်မှာ သားသမီး တစ်ဦးလို ချစ်ခင်ပါတယ်၊ သူ စီစဉ်ပေးမယ်လို့တော့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်... အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့ တယ်၊ ကိုယ်တော့ နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ ဆုံစည်းခွင့် ရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပါ၊ မင်းကရော ဝမ်းသာဘူးလားဟင်”

“ဝမ်းသာတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါထက် အစ်ကိုက ကျွန်မကို တကယ် ချစ်တာလားဟင်၊ တကယ်လို့ ဘိုးဘိုးက စီစဉ်ပေးလို့ ကျွန်မ အစ်ကို့နောက်ကို လိုက်ခွင့်ရရင် ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာလားဟင်”

“မင်းကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပါ၊ တစ်သက်လုံး နိုးမြေ ကျတဲ့အထိ လက်တွဲသွားပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးပါတယ်၊ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ဒီကတိကို ကိုယ်ပေးပါတယ် တောင်ပေါ်သူ လေးရယ်”

အခန်း(၁၈)

နှင်းတောင်တန်းမှ လွမ်းစိတ်ဝေ

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်တို့တတွေ ပြန်ကြရန်အတွက် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရလေ သည်။

ကျားနတ်ရှင်မနှင့် ဘိုးပညာဒီပတို့က သူတို့အတွက် ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အသုံးအဆောင်များနှင့် သံကောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓားကောင်းတစ်လက်စီကိုလည်း လက်ဆောင် ပေးလေသည်။

ထို့ပြင်...

မွန်ဂိုလီးယား ရန်သူများကို အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်ပေးသဖြင့် ၎င်းတို့ ရှာဖွေ စုဆောင်းထားသော ကျောက်သံပစ္စည်းများ အချို့ကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးကြလေသည်။

အခြားသူများကလည်း သူတို့တတွေအား သူရဲကောင်းများအဖြစ် ဂုဏ်ပြုသော အနေဖြင့် ကတိုးမွှေး၊ သစ်မွှေး၊ အကျော်ကရမက်၊ ဂမုန်း၊ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်စင်၊ ဂျင်စင်း၊ ရိုးပဒီး၊ တောင်ဆိတ်ချို အစရှိသော ဒေသထွက်ပစ္စည်းများကို လက်ဆောင်ပေးကြလေသည်။

ညဘက်တွင် ဒေသထွက် အစားအသောက်များဖြင့် ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးကြလေသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲကို ကျောက်သလင်း ခန်းမကြီးထဲ၌ ပြုလုပ်ကြကာ ကျားနတ်ရှင်မ ကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ဧည့်သည်များနှင့်အတူ လက်တပြင်တည်း စားသောက်လေသည်။

သခင်မ စားသောက်ရန် အတွက်ကိုမူ ဘိုးပညာဒီပ ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးရလေသည်။

ထိုညက ကျားနတ်ရှင်မသည် ဘိုးပညာဒီပ ပေးသော သစ်သီးဖျော်ရည် တစ်ခွက်ကို သုံးဆောင်ပြီး အတန်ကြာသောအခါ ကျောက်သလွန်ပေါ်သို့ မူးမေ့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

သမားတော်များက ကြိုးစား၍ ကုသော်လည်း မရ

တော့ဘဲ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ကိုမင်းခေါင်တို့ကလည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြလေသည်။

ပရိသတ်များကလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကြကာ ငိုကြွေးသူက ငိုကြွေးနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘိုးပညာဒီပက သခင်မ၏အလောင်းကို သလွန်ပေါ်၌ တင်၍ အများကြားအောင် ပြောလေသည်။

“တောင်ပေါ်သားအပေါင်းတို့... ကျွန်ုပ်တို့၏ သခင်မသည် နတ်ဒေဝတာတို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာမှ ဝိညာဉ်သည် စွန့်ခွာသွားခဲ့လေပြီ ၎င်း၏ဝိညာဉ်သည် ရုပ်ခန္ဓာကို စွန့်ခွာသွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူတကွ ရှိနေပြီး ထာဝစဉ်စောင့်ရှောက်မှု ပေးနေမည်မှာကိုလည်း သင်တို့ ယုံကြည်ကြကုန်လော့”

ထိုစကား ကြားသောအခါ တောင်ပေါ်သားများက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေကြသည်။

“သင်္ခါရတရားကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏သခင်မသည် နတ်ဒေဝတာတို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ၎င်း၏ဝိညာဉ်ကို အပ်နှံခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် ၎င်း၏ ရုပ်ကလပ်အား ကျားဖြူတောင်ထိပ်သို့ ပို့ဆောင်ကြကုန်

လော့”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ကျားနတ် ရှင်မ၏ အလောင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ကလပ် တစ်ခုပေါ်၌ တင်ထားပြီးနောက် လူအများက တောင်ပေါ်၌ ပန်းများကို ခူးယူလာကြပြီးနောက် ကျားနတ်ရှင်မ၏ ရုပ်ကလပ် ပေါ်သို့ ဖုံးအုပ်ပေးကြလေသည်။

ထို့နောက်...

တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

မိမိတို့ နေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုမင်းခေါင်က

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထင်ကျော်၊ ကျွန်တော် ကြည့်တာက

တော့ သခင်မက တကယ် သေသွားတာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ အစီ အစဉ်က ဘယ်လိုလဲ”

ဟု စိတ်ပူစွာ မေးလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း သိပ်တော့ မသိဘူးဗျ၊ သူ ကျွန်တော်

နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောထားတာပဲ”

“အခု ဘယ်လို လိုက်နိုင်တော့မလဲ၊ သူက အသက်မှ

မရှိတော့တာ”

ထိုသို့ မေးသည့်တိုင် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်မှာ

ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ရှိနေတော့သည်။

“ကိုင်း... ကြာပါတယ်ဗျာ၊ အခြေအနေကို သိရ အောင် ဒီညပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သူ့အလောင်း ထားတဲ့ တောင်ပေါ် တက်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား တောင်ပေါ်သို့ တကျော့ပြန်တက်လာလေသည်။

သူတို့ တက်လာသောအချိန်မှာ သန်းခေါင်ယံအချိန် ကျော်ပြီမို့ တောင်ပေါ်မှာ နှင်းများက ထူထပ်စွာ ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။ အအေးဓာတ်က များပြားလှသောကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန် အောင် ချမ်းလှသည်။

လေနှင့်အတူ တောပန်း တောင်ပန်း ရနံ့တို့ကတော့ ဝေ့ဝဲကာ ပါလာလေသည်။ တောင်ပေါ် ရောက်တော့ တောင် ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ လရောင် မှန်ပျပျအောက်တွင် ကျောက်ကလပ်ပေါ်တွင် ပန်းများ ဖြင့် ဖုံးထားသော အလောင်းကို အရင်လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုအလောင်းကို မြင်ရသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော် စိတ်ထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများ ဖြင့် ရောထွေး ခံစားနေရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်သောအခါ ထူးခြားမှု မတွေ့ရသဖြင့် အလောင်းထားရာနေရာသို့ တက်လာ

ကြလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အလောင်းကို ဖုံးအုပ်ထားသော ပန်းများက အခြေအနေမပျက် အပုံလိုက်အတိုင်းပင် တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် အပေါ်မှ အုပ်ထားသော ပန်းများကို ယက်ဖယ်လိုက်လေသည်။

“ဟင်... ”

“ဟာ... ကျားနတ်ရှင်မရဲ့အလောင်း မရှိတော့ပါလား။”

နှစ်ယောက်သား အံ့ဩစွာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါမှာလည်း ဘာမှ မတွေ့ကြရပေ...။

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“အေးဗျ... အတော် ထူးဆန်းတာပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့အောင် ပျောက်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို မကြာခင် ပြန်တွေ့ရတော့မလို ခံစားရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာတိုက်သို့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုသော်လည်း ဘာမှ အခြေအနေ မထူးတော့သဖြင့် မိမိတို့ နေရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့တတွေသည် ကျားဖြူတောင်စခန်းမှ ပြန်ထွက်ကြသောအခါ ဘိုးပညာဒီပနှင့် လူအများက တောင်ခြေအထိ လိုက်လံ ပို့ပေးကြလေသည်။

ပြန်ခါနီးအချိန်အထိ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌ မတင်မကျ ဖြစ်နေလေသည်။ မိမိတို့အား လိုက်ပို့သော လူများထဲတွင် နှင်းပွင့်ဖြူအား တွေ့ရလေမလားဟု လိုက်လံ ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရပေ။

သူတို့ ပြန်သောအခါ ပို့ခါရာ ရွာမှ ဘိုးသက္ကတို့ ရွာသူရွာသားများကလည်း တပါတည်း ပြန်လိုက်လာကြလေသည်။

ပို့ခါရာရွာသို့ ရောက်သောအခါ ခရီးတထောက် နားကြပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ကျောက်သလင်းတောင်ခြေသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ သူတို့ လာစဉ်က လူရိုင်းများနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံ၊

နှင်းပွင့်ဖြူ အမည်ခံ ကျားနတ်ရှင်မက ဝင်ရောက်ကယ်တင်ပေးသဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရပုံ၊

မရဏတောင်ကြားရှိ မရဏလိုက်ဂူ ရှိရာသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်သွားပြီး စရကသံဟိကာ ဆေးကျမ်းနှင့် အာတပ္ပနပေဒင်ကျမ်းတို့ကို လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပုံ၊

မိမိတို့ ထောင်ထားသည့် ထောင်ချောက်ထဲသို့ ရောက်

နေသော နှင်းပွင့်ဖြူနှင့် စတင်တွေ့ခဲ့ရပုံများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သတိရနေလေတော့သည်။

မရုဏတောင်ကြားသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်များက ဆီးကြိုနေလေတော့သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ . . . ။

အလာတုန်းက တွေ့ခဲ့သော လူရိုင်းများက တိုက်ခိုက် ရန်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန် ရှိသည်။ လက်နက်ကိုယ်စီ နှင့် သူတို့ သွားမည့်လမ်းမှ ပိတ်ကာ ရပ်နေကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကလည်း တစ်ကြိမ် ခံထား ရပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အလစ်မပေးကြဘဲ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ကြလေသည်။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသဖြင့် လူရိုင်းများက တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ပြေးထွက်လာကြရာ ထို အခိုက်မှာပင် တောထဲမှ ဖြတ်ထွက်လာသော မြားတံအချို့က ရှေ့ဆုံးမှ တက်လာသော လူရိုင်းများကို ထိမှန်ကာ လဲကျသွား လေတော့သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် တောထဲမှ ကျားသစ်အော်သံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာကာ ကြီးမားသော နှင်းကျားသစ်ကြီး တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာလေတော့သည်။

လူရိုင်းများမှာ နှင်းကျားသစ်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ

သည်နှင့် များစွာ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်ကြကာ ဖရိုဖဲခြင်း တောထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြေးကြလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တတွေပင် ဘာမှ မလုပ် လိုက်ရပေ။ လူရိုင်းများ ထွက်ပြေးသွားကြသော်လည်း နှင်း ကျားသစ်ကြီးက တောစပ်၌ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေလေ၏။

ခဏကြာတော့ တောထဲမှ လေးနှင့်မြားကို ကိုင်ထား သော နှင်းပွင့်ဖြူ ထွက်လာသည်။ သူမ နောက်မှ ဘိုးပညာဒီပ လည်း ပါလာသည်။

“ဟင် . . . နှင်းပွင့်ဖြူ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ၎င်းတို့ ရှိရာ တောစပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

“မင်း . . . မင်း . . . ဘာပဲ . . . ။”

“မသေပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ မသေလို့သာ အစ်ကို အခုလို တွေ့နေရတာပေါ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူရယ်၊ ကိုယ့်မှာဖြင့် စိတ်တွေ ပူလိုက်ရတာ၊ ဒါထက် ဟိုမှာ ဖြစ်တာက . . .”

“အဲဒါက ဘိုးဘိုးရဲ့ အစီအစဉ်ပါ၊ အစ်ကိုတို့နောက်ကို ကျွန်မက ဒီအတိုင်းမှ လိုက်ခဲ့လို့ မရတာ၊ ဒါကြောင့် အဘိုးက တောင်ပေါ်သားတွေ ကျေနပ်အောင်လို့ ခဏသေစေတဲ့ဆေးကို ကျွေးခဲ့တာပါ၊ ကအတော့ ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေဆေးပေးလို့

အခုလို ဒီနေရာက လာစောင့်နေနိုင်တာပေါ့”

“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ နှင်းပွင့်ဖြူရယ်၊ ဒါဖြင့် မင်းက ကိုယ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့နော်”

နှင်းပွင့်ဖြူက ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် ဘိုးပညာဒီပက ဤသို့ ပြောလေသည်။

“ကျုပ်မြေးလေးကို မောင့်လက်ထဲကို တစ်ခါတည်း အပ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်မှာပါ။ ဒီလိုမှ စိစဉ်မပေးခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း သူ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာကို ကျုပ် မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျုပ်မြေးလေးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားပါတော့ကွယ်”

ဟု တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“စိတ်ချပါ... နှင်းပွင့်ဖြူကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“သာဓုကွယ်... သာဓု... သာဓုပါ”

ထို့နောက်...

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် နှင်းပွင့်ဖြူတို့က ဘိုးပညာဒီပကို ရိုသေစွာ ကန်တော့ကြပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကာ တောင်ခြေသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ဆင်းလာတော့ ဘိုးပညာဒီပ အနီးတွင် နှင်းကျားသစ်ကြီးက ထိုင်လျက်သား ကျန်ခဲ့လေသည်။

နှင်းပွင့်ဖြူ မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝနေလေသည်။

သူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြီး အတော်ဝေးဝေး ရောက်ကာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နှင်းမှုန်များကြားတွင် ရပ်လျက် မိမိတို့အား လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသော ဘိုးပညာဒီပကို တွေ့နေရသေးသည်။

အတော်ဝေးဝေး ရောက်မှ မှုန်ဝါး ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ် ရေးသားသော (ကျားနတ်ရှင်မနှင့် ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်) အမည်ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း ဤနေရာတွင် နိဂုံးကုမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာ ဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု

(တြိသင်္ခ)

(တြိဝတ္ထ)

စာပြီးချိန် --- (၂၀၀၇)ခုနှစ်၊ ဧပြီလ(၂၀)ရက်၊ စနေနေ့ည (၉)နာရီ (၃၀)မိနစ်။